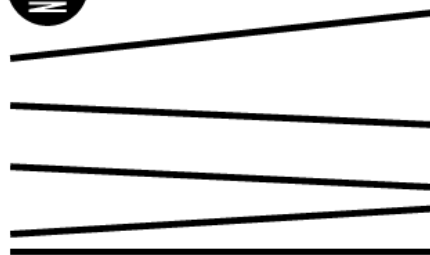

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Locke, William.; Autoriseret Oversættelse for
Norge og Danmark af Jesper Ewald.

Titel | Title:

Fremtidens Mand

Udgivet år og sted | Publication time and place: København ; Kristiania : Martin, 1918

Fysiske størrelse | Physical extent:

128 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

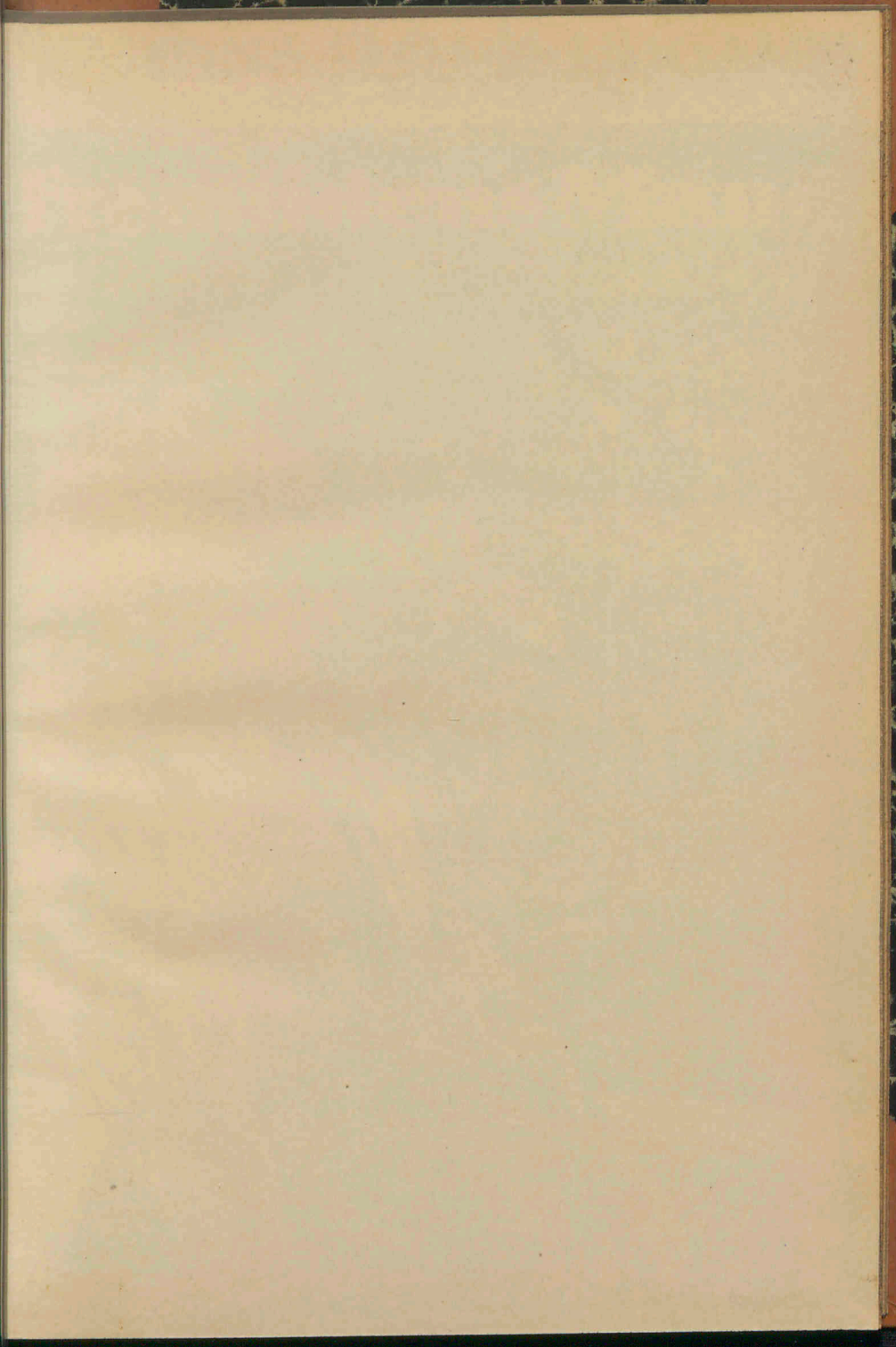
58, - 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

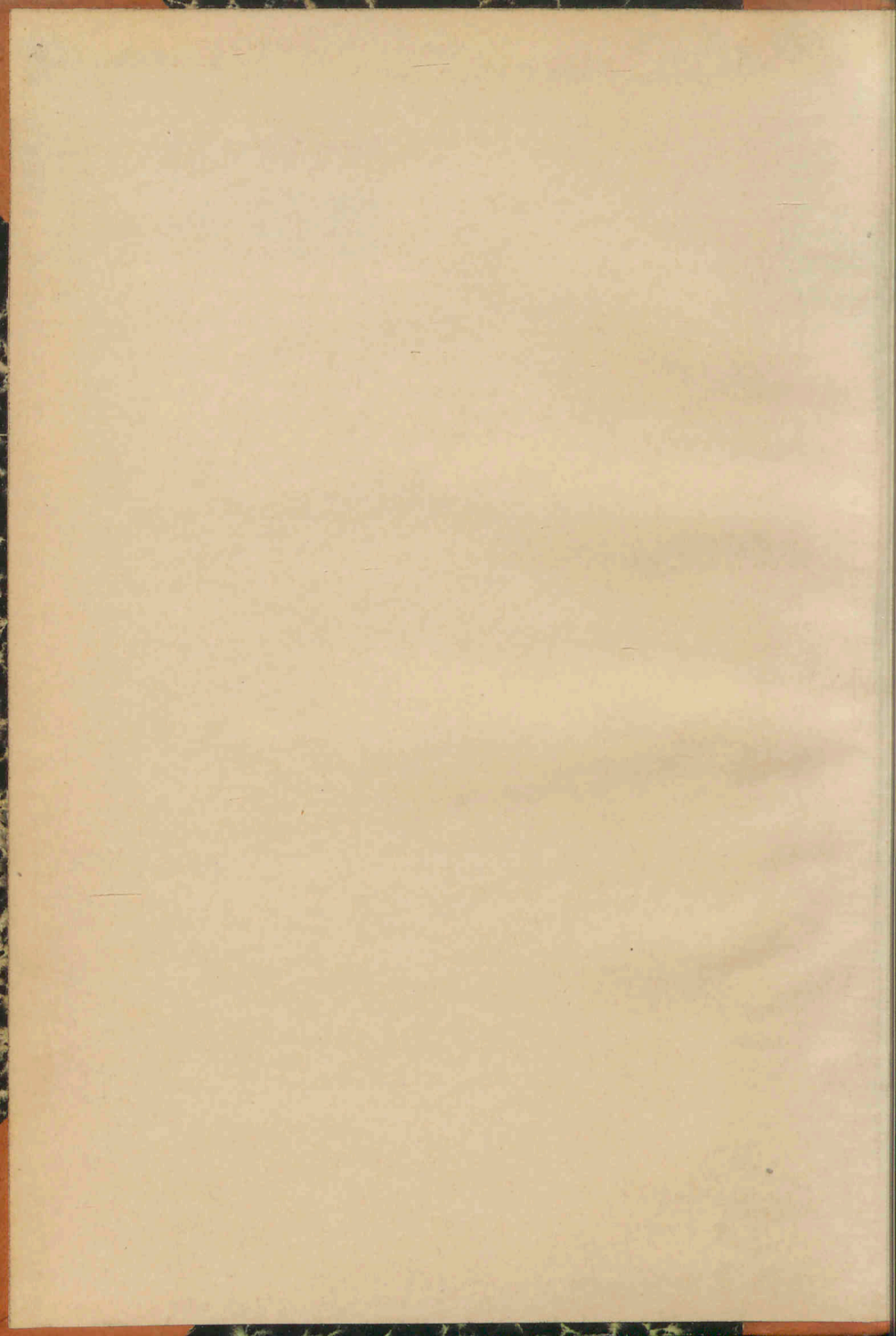

1 1 58 0 8 05647 5 + Rex

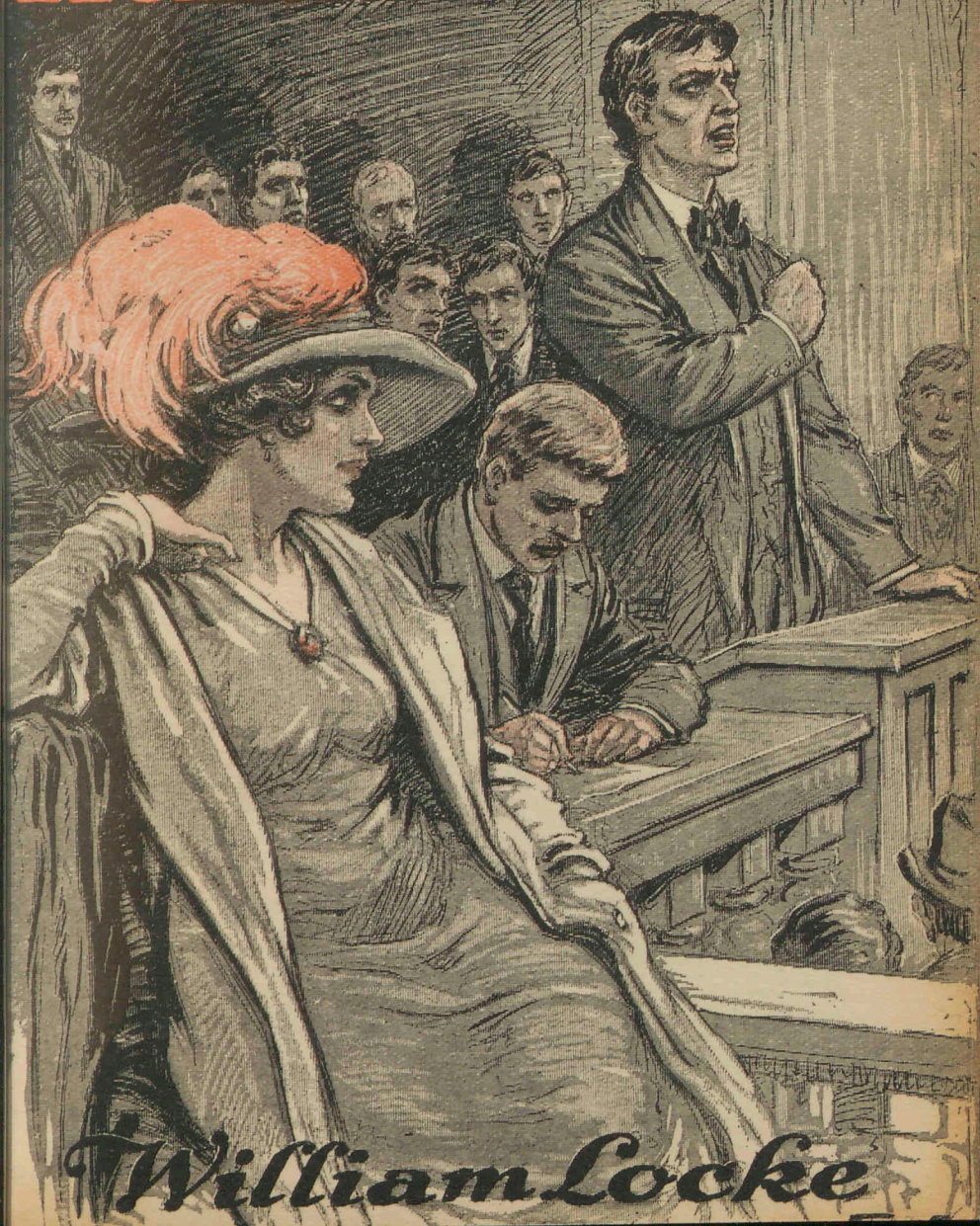

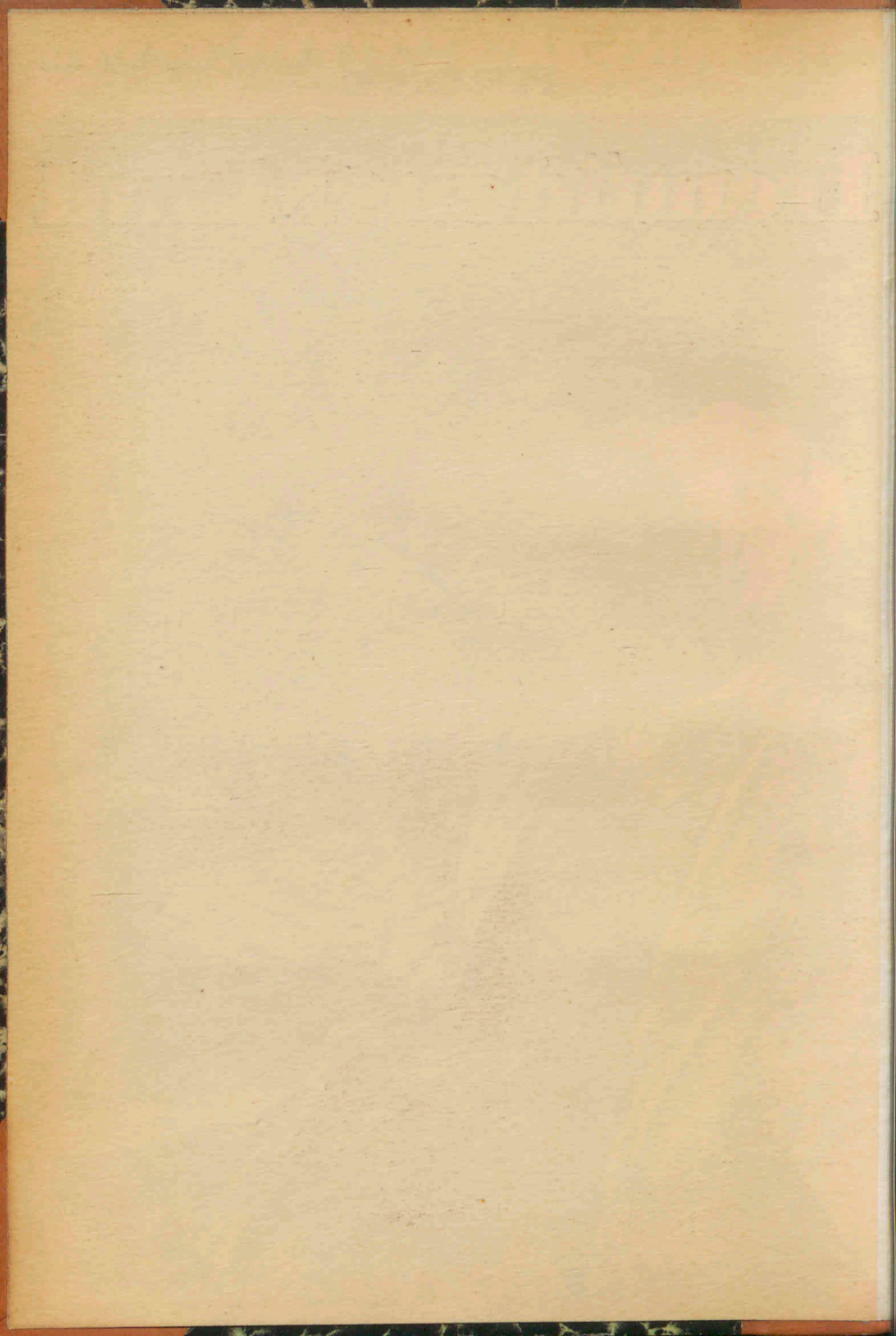

MARTINS HALV-UDGAVE
KRONE

Fremtidens Mand

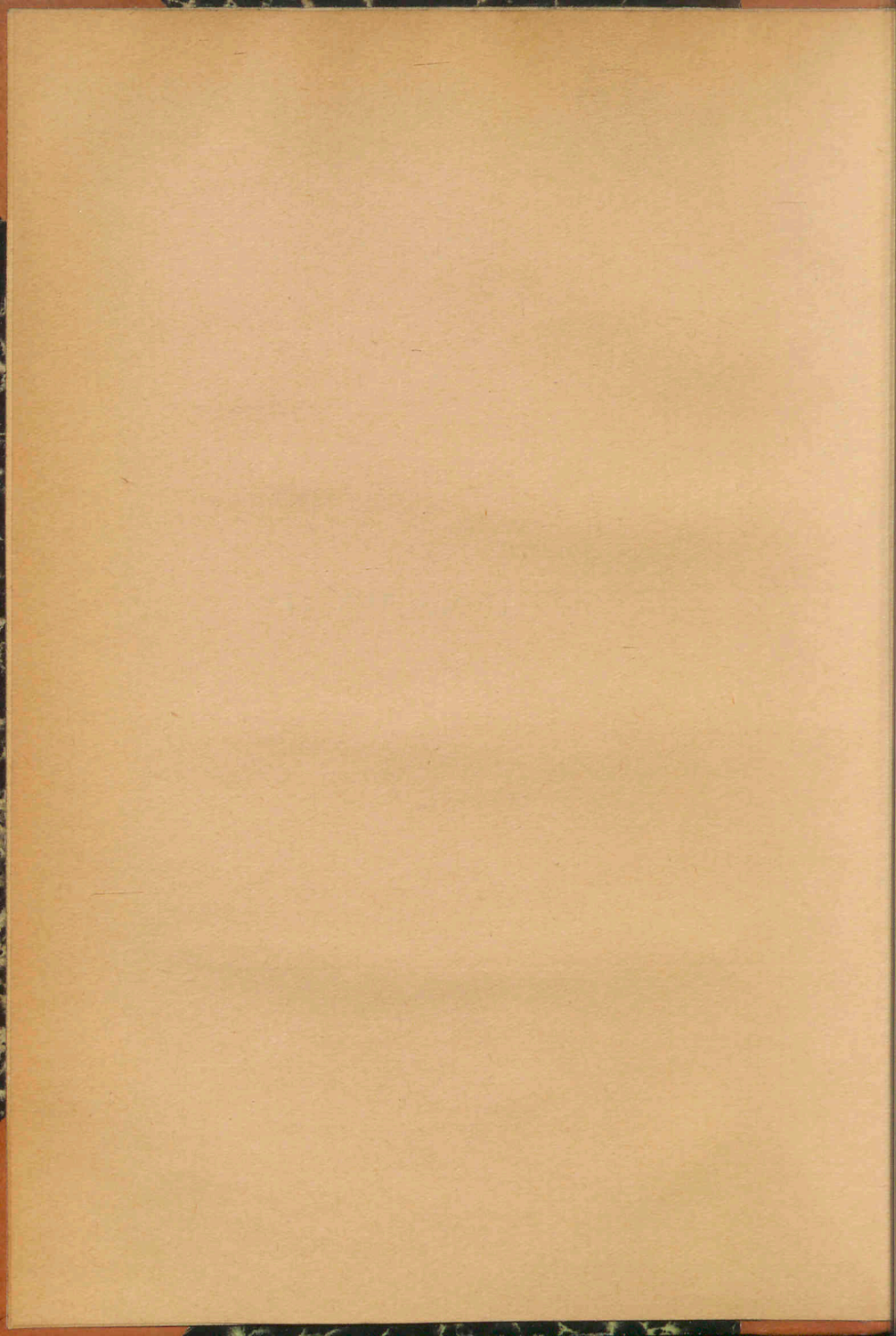
William Locke

FREMTIDENS MAND

1919. C. 18008

WILLIAM LOCKE

FREMTIDENS MAND

AUTORISERET OVERSÆTTELSE FOR NORGE OG DANMARK

AF

JESPER EWALD

MARTINS FORLAG
KØBENHAVN & KRISTIANIA
MCMXVIII

*Af WILLIAM LOCKE er udkommet
paa MARTINS FORLAG:*

DEN ELSKELIGE LANDSTRYGER
TO MAND FREM FOR EN ENKE
HVOR KÆRLIGHED BOR
FORTIDENS SKYGGE
KÆRLIGHEDENS UNDER
DET VIDUNDERLIGE AAR
FREMTIDENS MAND

I.

Det evigt Kvindelige.

„Hvis De skal samme Vej som jeg, Goddard, kan vi jo lige saa godt følges,“ sagde Parlamentsmedlemmet, idet han trak i sin pelsforede Frakke.

Hr. Aloysius Gleam, Medlem for Sunnington, var en mager, pertentligt klædt lille Mand paa denne Side de Fyrre. Han var noget skaldet og glatraget bortset fra et lille, stramt vikset Overskæg. Den guldindfattede Monocle gav hans snu og skarptskaarne Ansigt en sær vagtsom Mine.

Goddard slog villigt Følge, skønt han denne Aften for Resten skulde en anden Vej. Men skønt god Demokrat følte han sig smigret ved Hr. Gleams venlige Forslag. Han var ung — otteogtyve; Snedker af Profession, selvlært og følgelig selv-sikker, og dog beskeden nok overfor aabenbar Overlegenhed i Kundskab eller Erfaring. Desuden havde Parlamentsmedlemmet vist ham en utvivlsom Opmærksomhed ved at overtage Dirigenthvervet ved hans Foredrag om den Nye Fagforeningsbevægelse i Sunningtons radikale Forening. Et Parlamentsmedlem kan meget vel faa en sjælden Friaften i en travl Parlamentssamling slaaet ihjel paa en mere behagelig og lønnende Maade.

De dannede en ejendommelig Kontrast, som de stod dør ved Siden af hinanden i den lille Klynge Bestyrelsesmedlem-

mer, der var blevet tilbage, efter at Tilhørerne var gaaet. Goddard var over Middelhøjde, bredt bygget, sværbringet, grovlemmet; hans pæne Arbejdertøj hang løst paa ham. Han havde mørke, massive Træk, firskaaet Hage og Pande, en meget kødfuld Næse, en stædigt sammenpresset Mund, ret bred og med Fuger ved Mundvigene. Han var skægløs. Alt i alt var det et stærkt Ansigt, der røbede en Natur med stærke Lidenskaber baade i godt og ondt. Den stive, sorte Haartjavs, der gerne hang ham ned i Panden, og et muntert Blink i Øjnene reddede hans Ansigt fra at blive haardt. Nu lyste det frimodigt og ungt og blussede efter den Sukces, hans Foredrag havde haft.

De gik langsomt gennem Salen mellem Stoleraderne og standsede et Øjeblik ved Foreningsbygningens Dør. Det var et nyt Kvarter i London. Hr. Aloysius Gleam havde det meste af sit Liv boet der i Nærheden og havde set Begyndelsen forvandles fra Marker og Handelsgartnerier til en travl By med brede Færdselsaarer, der fyldtes af Livsstrømmen fra Oxford Street og Strand. Dens Udvikling havde ligget ham paa Hjerte. Lokalpatriotismen var stor i det Kvarter, og han nød fortjent Popularitet. Det varede derfor noget, inden han kunde slippe fra sine Stillere. Omsider lykkedes det, og han gik hurtigt op ad High Street med Goddard.

„Jeg har spekuleret over, om De vilde bryde Dem om for Alvor at slaa Dem paa Politik,“ sagde han efter en kort Tavshed.

„De tror forhaabentlig ikke, det er Pjank for mig,“ svarede Goddard.

„Hør! Vær ikke saa forbandet sensibel,“ sagde Gleam godmodigt. „Med „for Alvor“ mente jeg: fuldstændig, som Livsgerning. Har De ikke Lyst til at hellige Arbejdet hele Deres Tid?“

„Jo, det skulde jeg mene,“ svarede Goddard hurtigt, „men

jeg kan ikke. Jeg maa tjene til Føden. Jeg forstaar ikke rigtig, hvorfor De spørger mig derom.“

„Vilde De tage imod en Stilling, hvis man sikrede Dem Føden?“

„Som lønnet Agitator? Næ, ellers Tak! Det kunde jeg ikke holde ud. Den Slags Arbejde skal gives og ikke sælges.“

„Det er noget Vaas,“ sagde Medlemmet let. „Arbejderen er sin Løn værd. Den Idé er lige saa forskruet som Tolstoys.“

„Nej, den er ikke,“ sagde Goddard. „Den lønnede Agitator er et Bedrageri. Han giver sig ud for at være Arbejder, og det er han ikke. Naar jeg taler paa et Møde, kan jeg sige: „Jeg er en af jer, den ægte Vare. Jeg tilhører Snedkernes Fagforening og tjener mine fyrré Krus om Ugen ved mine Hænders Arbejde.“ De hører paa mig og respekterer mig. Men jeg kunde ikke tage Situationen, hvis en Mand kunde staa frem og sige: „Du har let ved at snakke, for det er du betalt for, og det tjener du morderlig fint ved. I Stedet for at hjælpe Arbejderen bliver du ganske simpelt tyk og fed af Arbejderens surt fortjente Penge.“ Det har jeg selv hørt lønnede Agitatorer faa stukket ud.“

„Naa ja, men hvem har ogsaa sagt, at jeg vil gøre Dem til lønnet Agitator?“ spurgte Gleam. „Jeg ønsker ikke, at De skal staa op paa en Tønde og tiltale Folk som „Brødre i Lidselsen“. Den Slags er De for god til. Det, jeg vilde foreslaa Dem, var Arbejde i vor nye Nationale Fremskridts-Liga. Selvfølgelig er der Snese af Mænd, der giver deres Arbejde, men de har allesammen en vis Fritid at raade over. De har Raad til det. Arbejderen har ingen nævneværdig Fritid, og vi vilde give, hvad det skulde være, for et Par kundskabsrige, klarhjernede Arbejdere som De. Vi kunde overkomme tre Pund om Ugen — maaske mere. Ja, det er en Chance for Dem.“

Goddard gik tavs nogle Skridt. Han var ung og alvorlig, en lidenskabelig Forkæmper for de store Spørgsmaal paa Fremskridts-Ligaens Program. Han følte i sig Magten til at fængsle Mænds Opmærksomhed. Hans personlige Ærgerrighed havde haft sine taagede Drømme. Gleams Tilbud var en stor Fristelse. Men Bevidstheden om, at det var en Fristelse, fik ham til at klynge sig saa meget mere stædigt til sine Principer.

„De er meget venlig,“ sagde han, „og Deres Mening om mig smigrer mig. Men jeg kunde ikke føle mig berettiget til at opgive mit Haandværk — jeg vilde ikke være sikker paa, at det var rigtigt.“

„Naa, det maa De jo selv om, min gode Mand,“ sagde Medlemmet muntert. „Men jeg synes, De er et Stykke af en Idiot. Man finder tusind første Klasses Snedkere for hver duelig Politiker. Men hvis De skulde skifte Sind —“

„Jeg holder ikke af at skifte Sind, som om det var en Skjorte, jeg skiftede,“ svarede Goddard leende.

„Ingen af os er ufejlbarlig, ikke engang de yngste,“ citerede Medlemmet sagte.

Men han saå stort paa Ungdommen og holdt sig fra at irettesætte den unge Mand, men drejede Samtalen hen paa visse Ting i det nys holdte Foredrag. Da han naaede sin Gade, gav han ham Haanden til Farvel og forsvandt.

Goddard saå paa sit Ur og fløjtede svagt af Forfærdelse. En Omnibus Vest fra kom rumlende. Goddard klavrede ovenpaa og kørte tilbage gennem High Street. Ved „Den gyldne Hjort“, hvor Omnibussen havde Endestation, steg han af og fortsatte næsten i Løb ned ad nogle Sidegader og Smøger og bankede omsider paa en Dør i en Række Arbejdervillaer.

„Naa, der er du endelig,“ sagde den unge Pige, der lukkede op. „Jeg har ventet med Hatten paa de sidste tre Kvar-

ter. Næ, du skal ikke kysse mig. Hvis du brød dig om det, havde du nok fundet herhen noget tidligere."

"Jeg er kommet saa hurtigt jeg kunde, Lizzie," sagde den unge Mand noget forpustet. „Men jeg fulgte et Stykke med Hr. Gleam, der gerne vilde tale med mig."

„Det kan altsammen være meget storartet," sagde Lizzie, „men jeg er maaske ogsaa værd at tage Hensyn til."

Hun gik i Forvejen ind i en lille Stue, hvor et Par unge Piger havde travlt med Kjolesyning. Den ene sad bøjet over en Symaskine. Paa Bordet laa Tøjstumper og Mønstre. Nogle plettede Modebilleder smykkede Væggene. Luften var tung af Lugten af nyt Tøj.

„Her har vi endelig Dan!" sagde Lizzie. „Det er kun Goddag og Farvel med ham. Det er mine to Kusiner. Dør er Emily, og dør er Sophie. Næ, se paa Uret! Det er nu en Skam!"

Goddard gav sin Kærestes to Kusiner Haanden — det var blege, underernærede Piger, der fniste lidt, da Lizzie rettede paa sin Hat foran det forgyldte Spejl over Kaminen. Da det var gjort, beundrede hun et Øjeblik sig selv. Hun var køn — et rigtigt lille Kvindfolk med viltet lyst Haar, skær Teint og smaa, vandblaa Øjne — en poetisk, men forsmaaet Tilbeder havde kaldt dem „flydende Himmel", hvilket mægtigt havde smigret hende. Hun kunde lave en sød, buttet Trutmund, hvilket tog Brodden af hendes hvasse Tale, i hvert Fald for en Elsker, men ellers var Munden slap og karakterløs.

„Jeg kan ikke lade ham blive her," sagde hun henvendt til Kusinerne. „Far vil lave et Hus. Jeg kommer med ham en anden Dag."

„Hvis han vil," sagde Emilie, den ældste af de to.

„Naturligvis vil jeg det," sagde Goddard. „Jeg er vældig glad ved at have lært Dem at kende."

Han følte sig lidt undselig i disse feminine Omgivelser og lo forlegent. Han var lettet, da Døren havde lukket sig bag Lizzie og ham.

„Du er da ikke vred paa mig, Lizzie,“ sagde han ydmygt. „Jeg vidste virkelig ikke, at det var saa sent.“

„Det er ingen Nytte til at tale om det,“ sagde Lizzie i en saaret Tone. „Men lad mig bare lade dig vente engang, saa kan du selv mærke, hvordan det er.“

Lizzie lod sig dog efterhaanden blødgøre og trak som Tegn derpaa Daniels Arm ind under sin, som sig bør blandt Kæreste-folk.

„Foredraget gjorde stor Lykke,“ sagde han omsider. „Der var mange flere Mennesker end jeg havde ventet. Bare du havde været der. Men de giver ikke Damer Adgang.“

„Hvad var det om? Politik, ikke sandt?“

„Ja — i videste Forstand. Nærmere betegnet drejede det sig om den nye Fagforeningsbevægelse. Jeg paaviste dens Udvikling, forstaar du, viste, hvordan Stemningen er slaaet om. De gamle Fagforeninger var i evig Angst for Statens Indgriben, fordi de betragtede Regeringen som Arbejdernes naturlige Fjende. Men nu er Arbejderne en mægtig Faktor i Staten og stræber efter at lovgive for sig selv og derved gøre Statskontrol til selve Bolværket om deres Rettigheder. Selvfølgelig kom jeg ind paa mange Enkeltheder, men det var i det store og hele, hvad det gik ud paa.“

„Det maa have været imponerende,“ sagde Lizzie uden synderlig Begejstring.

„Aa, det véd jeg ikke,“ lo den unge Mand. „Jeg var lidt nervøs straks. Ser du, jeg har jo talt tidt nok, baade i Foreningen og ved Friluftsmøder, og saa kommer Ordene ganske af sig selv. Man bliver varm og lader dem faa det rent ud, forstaar du. Men det var første Gang, jeg har holdt et for-

beredt, koldblodigt Foredrag, hvor alt skal udtrykkes i velvalgte Ord — men det gik meget godt. Hr. Gleam sagde, jeg var helt akademisk.“

„Han er vældig flot, er han ikke?“ spurgte Lizzie. „Han kører sine egne Heste og bor i det store Hus med Griffene paa Portlaagen. Og du fulgtes derfra med ham?“

„Kun til Enden af Gaden,“ svarede Goddard, stadig let undskyldende. „Han vilde spørge mig, om jeg vilde holde op paa Værkstedet og blive lønnet Agent for Den Nationale Fremskridts-Liga.“

„Aa, hvor det var morsomt!“ sagde Lizzie.

„Ja, det var pænt af ham,“ svarede Goddard, „men jeg afslog det naturligvis.“

„Aa, Daniel! Hvor kunde du? Det havde været meget mere fint at have den Stilling.“

Ordet skurrede i hans Øre. Det viste Sagen i et nyt Lys og gjorde den fælt grim at se paa. Desuden gav det ham et ikke særlig tilfredsstillende Indblik i Lizzies Tankeverden.

„Det generer dig da ikke, at jeg er Arbejder, vel Lizzie?“ spurgte han let bebrejdende.

„Aa, tænk du bare ikke paa det. Hvad nytter det? Det behøver vi ikke at bekymre os om. Hvis du synes om at gaa med et snavset Forklæde og søle Hænderne til med Olie og Terpentint, saa kan jeg selvfølgelig ogsaa være tilfreds.“

Hun slog med Nakken og rykkede sig lidt fra ham, saa han kun lige med Fingerspidserne berørte hendes Arm.

„Det mener jeg ikke, vi behøver at diskutere,“ sagde Goddard stift — „hvis du da ikke mener, at jeg ikke er god nok til dig. I saa Tilfælde kan du lige saa godt sige mig det med det samme.“

„Nu er du ikke sød,“ sagde Lizzie.

De gik tavse et Par Skridt, saa tog Lizzie sit Lommetør-

klæde frem og trykkede det mod sine Øjne. Den unge Mand blev underfuldt blød om Hjertet. Han stak igen sin Arm under hendes og drog hende lidt tættere ind til sig.

„Jeg vilde ikke saare dig, Lizzie. Det vilde jeg virkelig ikke. Hvordan kan jeg sige dig, hvor jeg er ked af det?“

„Du tror, at jeg ikke bryder mig om dig,“ klynkede Lizzie. „Alle Mennesker véd, at jeg for din Skyld sagde Nej til Joe Forster, og han har sin egen Tobaksforretning nu og holder Kommis.“

Denne Erklæring var i det væsentlige ikke i absolut Overensstemmelse med Sandheden. Men Goddard var ikke à jour med den lokale Sladder, og nærede ingen Tvivl om sin Kærestes Sanddruhed.

„Saa tilgiver du mig, og saa er det forbi?“

„Du vil ikke slaa op?“

„Jeg? Men du Almægtige, nej. Men Liz dog!“

Igen Pause. De var midt i High Street. Ved Beværtningernes lysstraalende Indgange stod Klynger af Lediggængere, men ellers laa Fortovet næsten øde hen.

„Men hvorfor lægger du saa ikke Armen om Livet paa mig?“ sagde Lizzie blødt.

Goddard gjorde, som hun bød. Hun lo højt af hans underlige Kejtethed og trak hans Haand tættere om sin Midie.

„Man skulde tro, jeg var den eneste Pige, du nogensinde havde spadseret med.“

„Det er du ogsaa,“ svarede Goddard ligefrem. „Jeg har aldrig givet mig synderlig af med Piger, før jeg lærte dig at kende.“

„Det tror jeg nu ikke paa,“ sagde Lizzie, der begyndte at nyde Turen.

„Men det passer nu alligevel. Det kan jeg sværge paa.“

„Aa! Hvor kan du sige det? Ja, hvis det er sandt, saa er det en Skam. Du burde have haft én at øve dig paa, saa

havde du lært at opføre dig pænt. Øvelse gør Mester, véd du nok."

Det foraarsagede en let Diskussion, der endte med, at Goddard blev slaaet af Marken, og gav ham en ubestemt Følelse af at have forsømt en af sine Pligter som Mand ved ikke at pleje sit Talent for Kurmageri og ogsaa en urolig Funderen over Omfanget af Lizzies Kendskab til den Ting. Men Lizzie var lykkelig.

„Du kunde ikke bryde dig om nogen anden Pige, hvad?"

Hun støttede Hovedet let mod hans Skulder. Skæret fra det elektriske Lys i en Butiksrude faldt over hendes kønne, opadvendte Ansigt, og den unge Mand glemte alt, undtagen at hun havde bløde, smukke Læber og friske, regelmæssige Tænder.

De var forsonede for saa vidt som der overhovedet kunde skabes Harmoni mellem deres Sind. Resten af Hjemturen gik uden Forstyrrelser, og de var tilfredse med hinanden, da de naaede Lizzies Gadedør. Hun aabnede den og holdt den paa Klem, mens hun sødt tog imod hans Kys, og sagde saa med en Trang til at gøre Forsoningen saa fuldkommen som vel muligt:

„Jeg er glad for, at du har besluttet at blive ved med at være Arbejder, Dan. Jeg kan ikke taale de dumme Politikere."

Hun forsvandt hastigt. Dan blev et Øjeblik staaende og kiggede ubestemt paa Dørhamren, som om han vilde nedlægge en fortrolig Protest med den som Vidne; saa vendte han sig derfra og lukkede sig ind i det tilstødende Hus, hvor han langsomt gik op ad Trappen til sit Værelse med en alt over-skyggende Følelse af Kvindekønnets sælsomme Mangel paa Begreb.

II.

En Revolution.

Hun var det eneste kvindelige Fænomen, der havde krydset hans Vej. Han havde stirret paa det som en ny Adam. Hans oprindelige Paradisets Have laa bag Husene og deltes af en lav Mur. Her stod han i Begyndelsen de sene Sommeraftener lænet mod Muren, i Skjortearmer og med Piben i Munden og udvekslede Bemærkninger med hende, naar hun tog Vaske-tøjet ind fra Tørring eller blot trak frisk Luft. Han vidste neppe selv, hvordan han var kommet ind i det nuværende Forhold. Det faldt ham heller aldrig ind at spekulere derover, hans Sind var opfyldt af andre Ting.

Gradvis havde han vænnet sig til den Kendsgerning, at hun var til. Saa syntes det naturligt, at han giftede hende. I hans sociale Sfære var en Hustru en nødvendig Del af Hverdagslivet. Og saa var hun den kønneste Pige, han nogensinde havde set. Naar han kyssede de mutte Læber, fo'r allehaande sælsomme Fornemmelser igennem ham. Det var det afgørende Bevis for, at han var forelsket. Saa en Dag aflagde han Visit hos hendes Fader, forhenværende Kaptajn paa en Themsdamper, og opnaaede hans Samtykke til Forbindelsen. Han havde en god Løn og havde endda lagt lidt til Side. Den gamle Mand, hvis Tilbøjeligheder ikke gik i Retning af hjemlig Hygge, og som fandt, at en Datter var en kostbar Luksus, blev ganske

privat højtidsfuldt drukken for at fejre Begivenheden. Goddard betragtede ham som en uforbederlig gammel Slynge, saa snart han havde lært ham nærmere at kende, og fattede øm Medynk for Lizzie — længtes efter at fri hende ud af hans Klør.

Det var strengt Arbejde for ham at overkomme sit Haandværk, sin Selv-Uddannelse, sin politiske Virksomhed og sine Pligter som Forlovet, altsammen paa én Gang. Det sidste var en absolut Behagelighed, men led af en sørgelig Mangel paa Fordele set fra et Nytte-Synspunkt. Indtil han var blevet forlovet i hende over den Baghavemur, havde han foragtet det at „tosse om“ med Pigebørn som forbrydersk Øden af de kostbare Timer. Selv nu følte han sig lidt skyldbevidst. Han længtes efter at blive gift, falde til Ro, efter at have Lizzies kønne Ansigt sikkert og urokkeligt anbragt ved sin Arne paa Livstid og foran sig se en fredelig, uforstyrret Aarrække, hvor han med al sin Kraft og Energi kunde fremme den store Bevægelse, der havde grebet ham.

Maaske havde Lizzie Ret. En Smule tidligere Øvelse i Elskovskunsten havde været ham til Nytte, men i en helt anden Forstand end den, Lizzies Filosofi rummede.

Et Par Aftener efter at han havde holdt sit Foredrag i den radikale Forening, gik han med hende i Teatret. Et Par Uger tidligere havde han inviteret hende i Lyceum, i sit Hjertes Uskyld fuldt forvisset om, at hendes æstetiske Nydelse deraf vilde være ganske som hans egen. Men hun havde kedet sig til Døde og var sur paa Hjemturen, og Skuespil var blevet et farligt Emne dem imellem. Denne Gang gjaldt det imidlertid som en Slags Erstatning Adelphi Teatret. Lizzie lo og græd og knugede Daniels Arm og morede sig overstadigt. Hun vidste ikke, hvem hun var mest henrykt over, Skuespilleren Hr. William Terriss eller Daniel. Under Hjemturen ovenpaa Omni-

bussen afgjorde hun det til Gunst for Daniel. Hun puttede sig tæt ind til ham paa Bænken og trak hans Arm omkring sig. Saa drog hun sin veltjente Handske af for at lægge sin bare Haand i hans. Han var rørt, tog fast om hende og bøjede Hovedet, saa de lyse, viltre Krøller strøg mod hans Læber.

„Hvorfor klemmer du mig ikke oftere, Dan?“ mumlede hun. „Saadan. Det faar mig til at føle mig meget bedre hos dig.“

„Vi sidder ikke altid ovenpaa en Omnibus,“ sagde Dan.

Hun gav ham et lille Puf for at vise, at hun gouterede Spøgen, og vedblev:

„Jeg har ikke noget imod, at du kysser mig, Dan. Jeg holder af det. Nu da vi er forlovede, burde du være vældig varm og klemme mig og fortælle mig, hvor yndig jeg er og alt saadan noget.“

De sad paa Omnibussens forreste Bænk; Passagererne bagude talte ikke med som Tilskuere, den travle Gade og de menneskefyldte Fortove nedenunder var lige saa fjernt borte som de klart funklende Stjerner hist oppe. Daniel overgav sig ved den lokkende Mumlen og gav hende et langt Elskovskys. Da en Kontrollør kort efter bad om deres Billetter, glemte Goddard sine kollektivistiske Principper og blev indædt Individualist.

„Det er forbandet irriterende med de Fyre, der altid forstyrrer Folk! De burde afskaffes!“ sagde han, idet han igen satte sig til Rette. Og Lizzie gav ham Ret.

Mod Slutningen af Turen blev de tavse. Lizzie var træt og døsede med Hovedet mod hans Skulder. Et pludseligt Bump vækkede hende. Hun lo og gned Øjnene.

„Jeg tror virkelig, jeg har sovet. Hvad har du bestilt al den Tid?“

„Tænkt,“ svarede han med et Smil over hendes Spørgsmaal.

„Paa hvad?“

„Ja, jeg tænkte paa den Tale, jeg paa Lørdag skal holde i Hyde Park. Der skal være Otte-Timers-Demonstration, og Ligeaen har bedt mig tage Ordet. Jeg bliver efterhaanden en Mand af Betydning, ikke sandt, Liz.“

„Jeg troede, du vilde sige, at du havde tænkt paa mig,“ sagde Lizzie stødt. „Du er rigtig ækel, er du.“

Det tog hele Tiden, indtil de skiltes, at genoprette det „varme“ Forhold imellem dem, hvorpaa i Henhold til Lizzie deres hele Lykke beroede.

Men da han den Aften gik i Seng, spurgte han for første Gang sig selv, om hans politiske Interesser mon ikke kunde blive en alvorlig Trusel mod det gode Forhold mellem ham og Lizzie. At opgive dem kunde der ikke være Tale om. En ubestemt Tvivl om Klogskaben af det Skridt, han var ved at tage, opstod hos ham. Det foruroligede ham og holdt ham vaagen et Par Timer.

Men før han kunde tænke nærmere over Spørgsmaalet, viste der sig nye og uanede Forhold, der forandrede alle hans Fremtidsudsigter.

Det var et Par Dage senere. Han sad i et Sagførerkontor og stirrede paa en lille kindskekget Mand, hvis Stemme syntes at naa ham fra en anden Verden. Han var kommet som Svar paa et Brev og havde medbragt de faa Papirer, han havde — sin afdøde Moders Vielsesattest, sin egen Daabsattest og sit Svendebrev. Han havde ment, det drejede sig om en ubetydelig Arv efter en afdød Onkel, som han aldrig havde kendt, som havde fornægtet hans Moder, fordi hun havde gjort Familien Skam ved at gifte sig med Tømreren Sam Goddard.

Han havde tænkt sig, at det haarde, gamle Hjerter, der ubøjeligt havde nægtet sin Søster Hjælp som Enke, var smeltet, inden Døden kom, og havde søgt at bøde lidt paa det overfor Søstersønnen. Goddard vidste ikke andet om Robert Haigh end at han var en velhavende Manufakturhandler i Birmingham. Men da den lille, kandskæggede Mand meddelte ham, at denne ukendte Onkel var død uden Hustru eller Børn og uden Testamente, at han, Goddard, var hans nærmeste Slægtning og arvede, ikke blot Forretningen som den var, men en betydelig Sum fast anbragte Penge, der gav mellem fire og fem Hundrede Pund om Aaret — saa stirrede han, maabende og lammet af Forbløffelse, og det tog ham nogen Tid at genvinde sine forvirrede Aandsevner.

„Er der ingen, der har større Ret til alle disse Penge end jeg?“ spurgte han lidt efter.

„Ikke en Sjæl. Siden Konen og Datteren døde, havde Hr. Haigh ingen anden Slægt eller Familie end Dem.“

„Hvordan fandt De mig?“

Det forekom ham, at han i dette Øjeblik var revet ind i en fantastisk Operettehandling.

„Det var uendelig let,“ svarede Sagføreren. „Deres Moders Breve blev fundne mellem Hr. Haighs Papirer. Det sidste, der bad ham om Hjælp ved Deres Faders Død, opgav Adressen paa det Snedkerfirma, hvor De stod i Lære. Der fik vi Deres nuværende Adresse.“

Goddard rejste sig og gik et Par Gange frem og tilbage i Stuen.

„Det er svært at forstaa saadan lige med det samme,“ sagde han og gjorde Holdt foran Sagføreren. „Men nu tror jeg nok, jeg har klaret det. Hvad vilde De raade mig til?“

„De maa helst hurtigst muligt tage til Birmingham og træffe vore Principaler, d'Herrer Taylor & Blythe. Vi repræ-

senterer blot dem her, forstaar De. De vil kunne gøre Dem nøjere Rede for Forholdene, særlig med Hensyn til Manufakturforretningen.“

„Den maa De sælge,“ sagde Goddard hurtigt. „Hvad i Al-verden skulde jeg med den?“

„Jeg vil paa det bestemteste fraraade Dem at skille Dem ved den,“ sagde Sagføreren. „Det lader til at være en fin Forretning. De burde føre den videre. Oparbejde den. De fik snart Grebet paa det.“

„Og blive Manufakturhandler? Næ, Tak! Jeg er stolt af min Profession og vilde arbejde videre i den, hvis det var nødvendigt. Men gaa med Diplomattrakke og sælg Flipper og Slips bag en Disk — det er jeg vist desværre ikke skabt for.“

Han lo ved Tanken. Sagføreren smilede med. Dette mørke, stærkt formede Ansigt med den høje Pande og de klare, kloge Øjne røbede en Kraft og Kløgt, der kunde udføre mere daadrigt Arbejde end at købe Manufakturvarer med List og Snu-hed og sælge dem igen med Buk og høflige Smil.

„Naa, det kan De jo tænke nærmere over,“ sagde Sagføreren.

„Ja,“ svarede Goddard. „Jeg har vist faaet nok at tænke paa for de første Par Dage.“

Han tog med Bybanen tilbage til Værkstedet, der havde givet ham et Par Timer fri. Turen gik som i en Drøm. Den Formue, der var faldet ned til ham, gik næsten over hans Fatteevne. I hastig Rækkefølge saå han for sig de Forandrin-ger, der vilde ske i hans Tilværelse — det ene Syn jog det andet bort. Han maatte opgive sin Profession, hvis han ikke vilde blive i den for Tidsfordriv. Han behøvede aldrig mere at gøre en Times Arbejde. Han kunde bo i sit eget hyggelige Hus, omgive sig med Bøger — et endeløst Syn af Hylde paa Hylde skælvede for hans Blik. Besiddelsen af en saadan Ind-

komst krævede Forandringer i Sædvaner, Føde, Klædedragt. Den gav ubegrænset Tid. Og saa brød en Tanke, der gradvis havde boret sig gennem hans Forvirrings Skyer, frem som en Soi over hans Sind, fik hans Hjerter til at banke i betaget Henrykkelse, da den store Livsopgave stod aabenbaret for ham. Han behøvede ikke længere at staa paa Bredden ved den store Kamp og give en hjælpende Haand i en sparsom Fritid. Han kunde styrte sig midt ind i den, kæmpe for Folkets Sag af sin hele Sjæl, med al sin Kløgt og Energi. Hans Ansigt blussede, og han drog Vejret hastigt. Det var en kølig Dag, og Manden overfor ham i den 3. Klasses Vogn saá forbavset ud, da han tørrede Sveden af sin Pande.

Paa Værkstedet søgte han sin Arbejdsgiver, men han var ikke til Stede. Goddard lagde Jakken og tog Forklædet paa og smøgede Skjorteærmerne op. Saa tog han fat paa at samle det Skrivebord, han arbejdede paa. Følelsen af, at det var sidste Gang, han tog fat paa det kendte Arbejde, gjorde det inderligt uvirkeligt for ham. Hans Værktøjsskab syntes ikke længere at tilhøre ham. Han havde allerede i Tankerne givet det til den unge Lærling, der arbejdede ved næste Bænk. Han faldt ind i Kammeraternes tilfældige Snak og Spøg med det vittige Lune, der altid havde gjort ham affholdt, men hans Hjerne pulserede under Presset for at bevare Selvbeherskelsen. Han arbejdede støt med den erfarne Haandværkers behændige, sikre Haandelag. Skufferne gik ud og ind uden fjerneste Gnidning, det lille hemmelige Jalousi løb i sit Leje uden at støde paa saa meget som et Støvgran. Det var ham en Tilfredsstillelse at blive færdig med et Stykke Arbejde, han havde taget sig paa. Da det var gjort, strøg han kærtegnende over den polerede Plade. Han var stolt af sit Haandværk. Han havde skabt Skønhed med sine Hænder.

„Hvis alt det Arbejde, jeg kommer til at gøre i Fremtiden,“ tænkte han, „er lige saa fuldkomment i sin Slags som dette her, behøver jeg ikke at være bange for Konkurrenter.“

Det var forbi. Han havde haft en Samtale med sin Meister og modtaget Kammeraternes hjertelige Lykønskninger. De havde efter britiske Arbejderes urokkelige Skik drukket hans Skaal i en nærliggende Beværtning. Han havde sagt det Fag Farvel, der havde skaffet ham saa megen ærlig Glæde. Igen kom denne Følelse af Uvirkelighed over ham. Forandringen var kommet saa pludseligt, saa uventet. Den Morgen var han staaet op som en fattig Haandværker, nu i Aften vilde han lægge sig som Ejer af fabelagtige Rigdomme, som han næste Dag skulde hente i Birmingham. Paa Trods af den stærke Villie, der kæmpede for at holde vilde Fantasterier nede og se Tingene i et nøgternt, praktisk Lys, smuttede hans Indbildningskraft mellem Fingrene paa ham og løb løbsk i Luftslottenes Gaarde og Haller.

III.

Slutningen paa en Akt.

Hr., eller som han elskede at blive kaldt, Kaptajn Jenkins, havde engang fareet til Søs. Men det var længe siden. Den alvorlige Tid af sit Liv havde han tilbragt paa en Themsdamper. Hans ydre Menneske var sømandsmæssigt og hans kødelige Indre væsentlig præget af en aabenbar og indgroet Trang til stærke Drikke, men mange Aar i Ferskvand havde ligesom vasket de venlige Salte ud af hans Natur. Han var en undersætsig, graasprængt lille Mand med mangeaarig Alkoholisme skrevet i hver Rynke over de smaa, rødkantede Øjne og i hver Linie af det tætte, røde Aarenet paa Næsen.

Han sad i den læderbetrukne Lænestol med Ryggen mod Dagligstuevinduet og drak sin Te af Underkoppen. Goddard og Lizzie sad pænt ved Bordet. Det var en betydningsfuld Dag, hvilket fremgik af deres Nærværelse i Stadsestuen, Skin-ken og Kagerne paa Bordet, Kaptajnens Frakke med de blanke Knapper samt af det lille, blaa Baand med Sløjfen killingeagtigt knyttet under Øret, som Lizzie bar om sin Hals. Tidligere plejede Goddard at slutte sig til den hjemlige Kreds i Køkkenet, men da havde han aldrig været i Birmingham eller aabnet Bankkonto i City Banken. Dør laa hele Forskellen.

Foreløbig havde Konversationen ikke været synderlig animeret. Goddard havde praktisk talt leveret den hele, fortalt

om sit Besøg i Birmingham, som var forløbet til hans fulde Tilfredshed. Der var allerede Forhandling om et Bud paa Butiken og Firmanavnet. Sagføreren havde foreløbig udbetalt ham en rundelig Sum i Forskud.

„At have Butik var naturligvis ikke godt nok til dig,“ havde Kaptajn Jenkyns bemærket paa sin elskværdige Maade.

„Nej,“ havde Goddard koldt svaret — han satte ikke Pris paa Kaptajnen. „Det var det ikke.“

Og saa havde han fortalt videre. Men Snakken gik trevent. Lizzie var aldrig meddelsom i Faderens Nærværelse og nu mindre end sædvanlig. Goddards pludselige Rigdom — der for dunkle hendes mest havesyge Drømme — gjorde hende lidt angst, nu da den første Betagelse havde lagt sig. Hans Dygtighed og Personlighed, ja, alt det, der gjorde ham anderledes end Tobakshandleren Joe Forster og hans Klasse, havde altid stillet ham lidt udenfor hendes Rækkevidde, men nu da han desuden var en rig Mand, følte hun sig baade forskræmt og skamfuld. Hun bød ham frygtsomt Brød og Smør og blev ildrød, da hun klodset spildte Teen i hans Underkop. Saa fik hun Kagekrummerne forkert i Halsen og forsvandt hen ved Vinduet for at skjule sin Forlegenhed.

„Og nu da du er en uafhængig Velhaver,“ sagde den gamle Mand og satte Underkoppen fra sig. „Nu har du vel ikke Lyst til at tænke paa Ægteskab med min Datter.“

Goddard sprang op. Han havde sine Grunde til at blive hidsig over den Bemærkning.

„Det har du ingen Ret til at sige,“ udbrød han vredt. „Hvad antager du mig for?“

Den forhenværende Kaptajn slog ud med Haanden til: „La' falde!“ og grinte saa småt.

„Tror du ikke, jeg kender den menneskelige Natur, naar jeg har set Baadladninger af den i tres Aar?“

„Du kender i hvert Fald ikke mig,“ sagde Daniel. „Lizzie, kom herhen. Den Sag skal vi snart faa ordnet.“

Lizzie vendte sig fra Vinduet og kom forlegent rødmende derhen.

„Fanden ogsaa! Jeg bryder mig ikke om, at du gifter dig med hende. Jeg er saa edder ligeglad,“ sagde den gamle med urimelig Ilterhed, da Goddard greb Lizzies Haand. „Jeg falder s'gu ikke paa Knæ for dig i den Anledning.“

„Aa, Far! lad nu være,“ sagde Lizzie grædefærdig.

„Bryd dig ikke om ham. Jeg vil giftes med dig, og det skal jeg nok sørge for at blive. Jeg lader lyse første Gang næste Søndag.“

„Hvorfor løser I ikke Kongebrev med det samme?“ brummede Kaptajnen spydigt.

„Fordi det er noget, jeg selv bestemmer,“ sagde Goddard.

„Saa vil jeg være evig fordømt, om du faar hende!“

„Lav nu ikke Scener, Far,“ bønfuldt Lizzie. Hun prøvede at smutte bort, men Goddard holdt fast om hende. Han saå med Væmmelse paa det lede gamle Ansigt, der blinkede i drukken Værdighed. Han kunde ikke forstaa dette Udfald som andet end rent ondsindet. Lizzie havde ofte fortalt ham om de grufulde Spektakler, Faderen kunde lave uden mindste Foranledning. Men Goddard lod sig ikke tyrannisere af nogen.

„Lizzie er over enogtyve, og jeg gifter mig med hende, enten du bliver evig fordømt eller ej. At du véd det.“

„Saa er du en større Idiot end selv jeg har anset dig for,“ svarede Kaptajnen, der maatte give sig overfor den unge Mands stærke Blik. „Gift dig i Hast og fortryd det i Ro og Mag. Du vil gøre hende til en Dame. Hende bliver der aldrig Dame ud af. Det er bare at fordreje Hovedet paa hende. Tror du, hun vil kendes ved sin fattige gamle Far, naar hun bor i et fint Hus og gaar klædt i Silke? Aldrig i Evighed. Jeg kender den men-

neskelige Natur, siger jeg dig. Jeg opdrog hende til at blive en hæderlig Arbejders Hustru. Det passer hun til. Saa hun kunde give mig en Smule Middagsmad om Søndagen. Nu vil du tage hende bort fra hendes naturlige Omgivelser, som hun er født i, og gøre hende til hverken Fisk eller Fugl eller en røget Sild. Tror du ikke, jeg er klar over det? Og du med dine storsnude Ideer om at være for god til at have Butik; du burde gifte dig med en Hertuginde, i Stedet for med en fattig gammel Sømands eneste Datter — det burde du.“

Han trak en flad Romflaske frem af Jakkelommen, fyldte sin halvt tømte Tekop med Spiritus og drak Blandingen for at trøste sit stakkels faderlige Sømandshjerte.

Goddard forstod, at Stormen var drevet over, og smilede ad den Blanding af Snuhed og Egenkærlighed, der røbede sig i den gamle Mands Bemærkninger. Disse gammelkendte Sandheder sved lidt til ham, men han var ganske ude af Stand til at se noget rørende i den Mulighed, at Kaptajn Jenkyns ikke fik Plads ved hans Søndagsbord.

„Naa,“ sagde han godmodigt, „jæg skal nu ikke giftes med en Hertuginde, men med en Pige, der er saa sød, som om hun var det. Ikke sandt, Liz? Og saa er dèr ikke mere at tale om. Jeg kan vel regne med dig som Forlover, Kaptajn.“

„Selvfølgelig. Jeg er s'gu alt for himmelhenrykt over at blive af med hende,“ brummede den gamle Mand.

Lidt efter rejste han sig, stoppede sin Pibe med Cavendish, som han rullede smaat mellem Hænderne, og overlod de to unge til sig selv, idet han undskyldte sig med vigtige Forretninger. Hans Ærinde gjaldt imidlertid en fjern Beværtning nede ved Floden, hvor han tilbragte Resten af Aftenen, med sine Kammerater og i et Foredrag, der gradvis blev mere og mere tyktflydende og spækket med Eder, berettede om sin Datters forestaaende Lykke og Pragt.

„Op med Humøret, Lizzie,“ sagde Goddard, da hun begyndte at tage af Bordet. „Hverken du eller jeg bryder os jo om, hvad han siger.“

„Jeg skammer mig saadan over ham,“ sagde Lizzie. „Jeg vidste ikke, hvor jeg skulde se hen. Saadan har han været hele Tiden, mens du var borte, sagt, at du vilde trække dig ud af det, og han gjorde mig virkelig helt ulykkelig, gjorde han.“

De blaa Barneøjne var fulde af Taarer. Goddard trøstede hende efter bedste Evne.

„Saa, saa, græd nu ikke,“ sagde han og klappede hende paa Skulderen med sin store Haand. „Der bliver som sagt lyst for os paa Søndag, og tre Uger er jo ikke saa længe; saa er det hele overstaaet, og vi begynder paa en frisk. Lad nu alt det være og lad os tale om noget andet.“

Saa de sad hos hinanden ved Kaminen og talte om den nære Fremtid. De vilde bo i Pensionat, indtil de fandt et Hus, der passede dem. De talte om dets Størrelse og Beliggenhed, om Møblerne og om Tyendet, de skulde fæste. De kom Nutiden nærmere, og Goddard talte seks nye Pengesedler op i hendes Haand; for dem skulde hun købe sit Udstyr. Lizzies Sind svømmede hen i betaget Undren.

„Skal jeg — have alt det?“ hviskede hun i Ærefrygt.

„Ja, og lige saa meget til, om du vil. Jeg skal have en ny Ekvipering, saa hvorfor skulde du ikke?“

„Aa, Dan,“ udbrød hun pludselig og slog Armene om hans Hals. „Før vidste jeg ikke rigtig, om jeg elskede dig — men nu — Aa, Dan!“

Og der fulgte et Intermezzo, hvor de glemte Fremtiden.

„Og jeg anede ikke, *hvordan* jeg skulde skaffe en Brudekjole. Emmie og jeg har talt om det i Timevis. Sikken en

Drøm jeg nu kan faa! Hvidt Atlask med langt, langt Slæb. Jeg saå en i Gaar i en Modejournal — aa! den var yndig.“

„Ellers kunde du vel ikke rigtig tro paa, at du var gift,“ sagde han med et stille Smil. Saa saå han det pludseligt skræmte Udtryk i hendes Ansigt og lo og kyssede hende. „Du skal køre til Kirke i Karet med Fire, og Hestenes Haler og Manker skal pyntes med Orangeblomster, hvis du bryder dig om det.“

Hun forstod, det var en venlig Spøg af ham, og istemte hans Latter, men kun pligtskyldigst. Brudekjolen var Ceremoniens Ekstase-Henrykkelse. Det var næsten bespotteligt at spøge med den.

Lidt efter vendte Lizzie tilbage til Husgerningen, og Dan hjalp hende med at vaske op.

„Tænk blot! Det skal jeg have Tjenstepiger til at gøre for Fremtiden,“ sagde hun glad.

Besiddelsen af Udstyrspengene havde en virkningsfuld Indflydelse paa hendes ustabile Temperament. Det nye var ikke længere fremmed og foruroligende. Det var allerede noget rart og haandgribeligt. Den overvældende Aabenbaring af alt det vidunderskønne, de mange Pengesedler kunde købe, havde gjort det af med enhver Undseelse ved at modtage Gaven. Den første undrende Fryd og barnlige Trang til at vise Goddard sin Taknemlighed efterfulgtes af en ny Følelse af eget Værd og Betydning. Hendes Tøj vilde blive blændende — Tanken paa det hævede hende til Højder, hvorfra hun næsten kunde se ned paa Daniel. Hun følte sig ikke mere undseelig eller tvungen.

De vendte tilbage til Dagligstuen, et net lille Værelse, der gav et altovervældende Indtryk af Hestehaar, hæklede Antimacassars, uldne Løbere og Voksfrugter, og gav sig igen til at drømme om Fremtiden. Lizzie sad i Faderens Lænestol med Hæn-

derne yndefuldt hvilende i Skødet og Sindet opfyldt af Syner af Silke og Lintøj. Goddard støttede Albuen mod Bordet, strøg Haaret fra Panden og saå alvorligt paa hende.

„Det bliver nu ikke lutter Lagkage, forstaar du nok, Lizzie,“ sagde han. „Selv om jeg er færdig med at være Haandværker, er der alligevel godt med strengt Arbejde, der venter paa mig.“

„Men hvorfor dog i Alverden — naar du ikke behøver det for at leve?“ spurgte hun forbavset.

Ligesom den mytiske britiske Arbejder hadede Lizzie Arbejdet og hadede dem, der holdt af det. Hun kunde ikke se Hensigten med unødigt Arbejde.

„Nej,“ svarede Goddard, og hans Ansigt lyste, da Svaret impulsivt faldt ham paa Tungen, „jeg behøver Gudskelov ikke at arbejde for selv at kunne leve, men for at hjælpe andre til det. Jeg kan maaske ikke udrette saa meget. Men naar mange arbejder paa det samme, tæller hver lille Anstrengelse med. Og jeg vil ogsaa arbejde mig frem i første Række, Liz, for jo nærmere en Mand er den, jo større Ting kan han udrette. Og første Række, det er en stærk Position i Parlamentet, og det vil jeg se at naa til, inden jeg dør. Lykkes det ikke, skal det ikke blive af Mangel paa Energi. Men det vil vare længe og kræve al min Evne. Det var derfor, jeg ikke overtog den Forretning i Birmingham.“

„Aa, det var derfor?“ sagde Lizzie og prøvede paa at se forstaaende ud.

„Selvfølgelig. Du ser, at det ikke var, fordi jeg pludselig blev for storsnudet til det — men jeg vilde have al min Tid at give til det andet. Jeg har gjort en god Begyndelse. Jeg kender allerede lidt til den indre Sammenhæng i Tingene, og jeg kan faa Folk til at høre efter, naar jeg taler. Saa nu skal jeg til at klemme paa som en lille Hest, Lizzie.“

Hun var tavs og pillede ved sin Kjole. Det var altsammen meget dejligt og begavet af Dan at tale om at blive Parlamentsmedlem, men hun kunde absolut ikke begribe, hvorfor det var nødvendigt for ham at arbejde som en Hest. I sit Hjerte sørgede hun over Tabet af Manufakturforretningen, men det var hun for bange for at sige ham. Hun så op paa ham og smilede med sin ydre Skal, som pligtopfyldende, men uinteresserede Kvinder har for Skik. Goddard følte sig opmuntret til nærmere at gøre Rede for sine Planer. Han brændte af Alvor og talte til hende som han aldrig før havde talt om Dagens store Spørgsmaal — den ulige Kamp mellem Arbejde og Kapital, de uretfærdige Gennemsnitslønninger, det kolossale Arbejdsløshedsproblem, de store Reformer, der manede ham frem til Kamp. Og efterhaanden som Lidenskaben greb ham, skjalv hans Stemme, og hans Øjne brændte, og hans Ord blev veltalende. Han sprængte de Baand, han hidtil havde lagt paa sine Ytringer overfor hende, dels af Trang til at faa Luft, dels af et halvt bevidst Ønske om at vække hendes Forstaaelse.

Da han var færdig, og de en lille Stund havde siddet tavse, så hun op.

„Det er altsammen vidunderligt, Dan,“ sagde hun; „men hvad skal jeg gøre?“

Spørgsmaalet slog hans Tanke ned fra Himmelflugten som en Flænge i en Ballon.

„Ja, der er jo Huset at passe,“ sagde han i en anden Tone, „og — ja — Børn — og meget andet,“ sluttede han mat.

„Aa, jeg bryder mig ikke om Børn,“ sagde Lizzie frimodigt og umotiveret. „De skal altid passes fra Morgen til Aften og hyler altid. Jeg kunde sikkert ikke lade være med at klø dem. Børn er noget ækelt noget.“

Han så temmelig forfjamsket paa hende. Det var et delikat Emne. Hun mødte hans Blik og blev rød.

„Du burde ikke tale om saadan noget,“ mumlede hun og fnisede forvirret — „og vi, som ikke er gifte endnu!“

Saa var det, som om noget underlig koldt greb ham om Hjertet og gjorde det tungt. Han bebrejdede sig selv, at han havde nævnet den Ting, skønt han havde gjort det uden ringeste Bagtanke. Noget ved det stødte ham — hvorfor vidste han ikke rigtig.

„Om Forladelse,“ sagde han alvorligt.

De sad tavse en Stund. Goddard vendte ligegyldigt Bladene i et leddeløst Album med falmede Fotografier af stive, stirrende Mennesker i Dragter fra Treserne.

Lizzie laa tilbagelænet i sin Stol og udarbejdede sin hvide Atlaskes Brudekjole. Omsider sagde hun stille:

„Dan.“

Han drejede Hovedet og så hende ligge der og smile til ham. Hendes Kinder var saa skære, hendes lyse Haar saa forvirrende blødt og viltert, hendes adskilte Læber saa friske og indbydende, hendes unge Legeme saa skønt formet trods den daarligt syede Kjole og det billige Korset — og hendes hvide Hals med det kokette, blaa Baand saa lokkende, at den unge Mand, der kendte lidet til Kvinders Luner og Magt, glemte Kulden, der havde knuget hans Hjerte og følte det hamre i sit Bryst.

„Du har slet ikke kysset mig, Dan,“ sagde hun uden at røre sig.

Naa ja, han rejste sig og kyssede hende.

Og næste Dag aflagde han Visit hos Sognepræsten og ordnede det med Lysningen. Det var overstaaet. Han følte sig lettere til Mode. Intet er mere irriterende for en villiestærk

Mand end Ubeslutsomhed, og Goddard havde haft sine tunge Tvivlens Stunder.

Paa Vejen ud til Præstens Havelaage mødte han imidlertid Hr. Aloysius Gleam, der just kom. Parlamentsmedlemmet lod let forbavset sin guldindfattede Monocle falde, da han hilste.

„Hvad? Er Miraklernes Tid ikke forbi endnu? Hvad vil Saul blandt Profeterne?“ udbrød han, for Goddard havde i nogen Tid været Præsten en Torn i Øjet.

„Jeg skal giftes,“ svarede Goddard som Forklaring.

Parlamentsmedlemmet sænkede Skuldrene, og Stokken hang slapt i hans Haand, da han med en forfærdet Mine betragtede ham. „Hvorfor dog? Og det netop nu, hvor De burde fare Landet rundt som en Brand. Nu bliver De et Stykke vaadt Bøgebrænde. Jeg véd det. Gaa tilbage og fortæl Præsten, at det ikke var Alvor. Det var et upassende Forsøg paa at lave Løjer med ham.“

Daniel stak Hænderne i Lommen og lo.

„Naturligvis rager det ikke mig,“ tilføjede Gleam misfornøjet, „men De havde handlet klogere i at vente — i Betragtning af Deres forandrede Formuesforhold og hele Fremtidsbillede. Naa ja, Folk har det vel nu engang med at gifte sig. Det er for Resten ikke engang umuligt, jeg selv gør det en Dag.“

Han klemte igen Monoclen fast og strøg sig over det viksede, lyse Overskæg som for at forberede sig paa Prøvelsen.

„Det faar ingen Indflydelse paa vore Planer, kan jeg forsikre Dem,“ sagde Goddard.

„Det er godt. Pas for Guds Skyld paa det. Men Ægteskabet er en Funktion af to uafhængige, forskelligartede Størrelser, som man siger i Differentialberegning — og det en Pokkers

sejg Funktion. Men siden De altsaa er fast besluttet paa det, ønsker jeg Dem til Lykke.“

De gav hinanden Haanden og skiltes. Goddard gik langsomt bort.

Parlamentsmedlemmets Ord anslog igen den advarende Streng, den samme Streng, som havde klinget ved den gamle Mands Tale Dagen før, som havde lydt i hans egne Øren.

„Men jeg var en Slyngel, hvis jeg handlede anderledes,“ tænkte han ved sig selv. „Der er intet Valg.“

Han tog med fuldt Overlæg Taabens Rolle.

„Jeg er Fandens glad ved det,“ sagde han højt og svingede med Stokken. „Nu og i al Evighed gaar jeg lige fremad, hvad Pokker der saa end sker.“

Tre Uger efter blev de gift, og til Lizzies bævende Fryd bragte *Sunnington Weekly Gazette* en indgaaende Beskrivelse af hendes Brudekjole.

IV.

Lady Phayre og Fremtidens Mand.

„Gid der vilde ske noget nyt,“ sagde Lady Phayre.

„Parlamentssamlingen er jo lige begyndt,“ svarede Hr. Aloysius Gleam og trak sin Lænestol en Tomme nærmere til Ilden. „Vi kan love Dem mange Nyheder i det nye Aar.“

„Kalder De det for Nyheder?“ spurgte Lady Phayre. „De Nyheder vil vise sig at være saa gamle som — som den næstsidste Lirekassemelodi.“

„De vil alt for hurtigt frem. Store politiske Reformer foregaar langsomt.“

„Ja, det er sandt — dødelig sandt. Jeg tror, jeg engang har læst det i en Avis.“

Gleam lo og holdt sine Hænder for Kaminilden. Han kendte den Stemning hos hende — en blid, aandelig Hvileløshed, hidført af overdrevent legemlig Velvære og intellektuel Uro. Han var Æstetiker saavel som Ultra-Demokrat og forstod at nyde Harmonien mellem hendes Stemning og den mørknende Eftermiddagstimes tætnende Skygger i Stuens Kroge. Hendes mangelige Stilling, hendes mørke, pelskantede Eftermiddagskjole, hendes vemodigt tankefulde Ansigt — alt tydede paa en almindelig Slaphed, der søgte at irritere sig selv ind i almindelig Nedtrykthed. Saa Parlamentsmedlemmet lo, og et Smil legede om hans glatragede Læber, da der blev Tavshed i Stuen.

Den Politiker indenfor de Revolutionæres fortrolige Kreds, der ikke kendte Lady Phayre, var som den Positivist, der var uvidende om Auguste Comte. Sammenligningen halter dog noget. Lady Phayre var langt fra at være Evangelist; hun var ikke engang Apostel. Hun havde fundet sig i Besiddelse af Nøglen til en behagelig Position og havde brugt den som en klog Kvinde. Hendes Fjender beskyldte hende for Mangel paa Oprigtighed. Saafremt den afdøde Sir Ephraim havde været konservativt Medlem af Parlamentet, vilde Lady Phayres Lejlighed, paastod de, være blevet et dristigt uofficielt Primrose-Samlingssted. Men politiske Modstandere kan finde paa at sige hvad som helst.

Sikkert nok, hun tog ingen aktiv Del i den politiske Kamp. Hun fungerede snarere som en Sjælens Marketenderske for Partiet. Medlemmerne indfandt sig udmattede i hendes Salon, hvor hun genoplivede dem med Forstaaelsens Føde og smurte Smigerens lindrende Salve paa deres Skrammer. Ikke saadan at forstaa, at hun i Nødens Tid unddrog sig Felittogets Farer og Anstrengelser. Hun havde udsat sig for Tyfus i Slumkvartererne og for Lungebetændelse i Forsamlingssalenes Træk. Hun fulgte ogsaa tappert med paa Marchen og ilede leifodet frem gennem enorme Masser af Taler, Pjecer og Artikler, baade paa Tryk og i Manuskript. Nu og da snublede hun slemt over Handelsstatistik og lignende Materier. Ved slige Lejligheder raabte hun paa en hjælpende Haand og foretrak Aloysius Gleam, hvorpaa hun beskuede sig med et angerfuldt indadsøgende Blik.

I Dag var hendes Stemning netop en Følge af en af disse periodisk tilbagevendende Redninger.

„Hendricks Ændringsforslag skal behandles i Eftermiddag,“ sagde Aloysius Gleam omsider. „Det er nyt nok i sin

Frækhed. Kom derned. Det vil mere Dem. Burnet har et Dame-Adgangskort, han higer efter at faa afsat."

"Jeg har faaet nok af Hendrick foreløbig," svarede Lady Phayre. „Han spiste Middag med mig i Aftes hos M'Kays' og var ikke til at formaa til at tale om noget andet. Gid De kunde proppe lidt Fornuft i ham."

"Ja. Gid jeg kunde. Men en Kollektivist, der løber løbsk, løber direkte i Fordærvelsen."

"Det sagde jeg ham netop. Fører man Kollektivismen ud i dens logiske Konsekvenser, saa har man Hr. Bellamys uudholdelige Paradis. Han blev violet i Ansigtet og sagde, at Logik, det kunde man ikke beskyldte ham for at savne, hævdede, at der burde oprettes komparative Værdier for forskellige Arter Arbejde og Produkter og kaldte mig en Reaktionær, fordi jeg spurgte ham, hvordan Staten skulde bære sig ad med at beregne, hvor mange Lammekoteletter der gaar paa en Sonet."

"Er det Deres egen Vittighed, Lady Phayre?" spurgte Gleam og spidsede Øren.

"Nej," svarede hun en lille Smule udfordrende. „Jeg tog den til mig, da jeg fandt den upaaagtet i en Artikel."

"I Goddards om Ekstremisme i praktisk Politik."

"De er et rent Konversationsleksikon," sagde Lady Phayre leende. „De véd alt."

"Syntes De om Artiklen?"

"Ja, vældig godt. Jeg rev den ud og heftede den sammen med blaa Baand for at bruge den som Katekismus. Uden den havde Hendrick maaske ledet mig med ud i Fordærvelsen."

"Aa, kære Lady Phayre — jeg skal ikke røbe Dem for Folket, men naar vil De dog finde Deres egen Overbevisning?"

"Overbevisning? Naturligvis har jeg en Overbevisning,"

sagde Lady Phayre og flyttede mageligt paa sine Fødder. „Den er lige saa god som alle andres; deres er blot fast og min er — udflydende. Det giver større Afveksling i Tilværelsen. Men jeg tror. Goddard-Overbevisningen vil vise sig at være holdbar.“

„Det skal jeg fortælle ham. Det vil smigre ham.“

„Aa, De kender ham?“

„Tæmmelig nøje endda. Jeg kan nok sige, jeg har opdrættet ham — som Træner, ikke som Pædagog.“

„Det har De aldrig fortalt mig. Har De flere Lys gemt under Deres Skæppe?“

„En blændende Illumination af aldrig anede Dyder. Men jeg gjorde ikke stort for Goddard ud over at sætte ham lidt i Gang, og han var naaet frem lige saa godt uden mig. Han er Fremtidens Mand blandt de yngre Progressister. Han er sin Generations Mærkværdighed — begejstret Reformator med skærende skarp Forstand — populær Folketaler med Sans for Forhold — original Tæinker — mægtig og veltalende som Taler. Se paa det Arbejde, han har gjort i Amtsraadet — han har spredt sit Net over hele Landet med organiserende Foredragsrækker om Socialøkonomi og Politik og Gud véd hvad. Jo, han er Fremtidens Mand; det er der ingen Tvivl om.“

„Det er godt at se Dem begejstret,“ udbrød Lady Phayre leende. „Deres Kritik er som Regel mere opstrammende end hjertelig. Men hvorfor kender jeg ikke Goddard?“

„Han kan da ikke pludselig være dukket op for Dem?“

„Nej, naturligvis. Gennem Aviserne — og almindelig Omtale — kender jeg ham godt nok. Jeg mener: hvorfor kender jeg ham ikke personlig?“

Der var en hel Reprimande i det „hvorfor“. Gleam var Overkammerherre for Hendes Naade.

„Jeg ventede, indtil han blev indvalgt i Parlamentet ved de

almindelige Valg næste Gang. Ser De, indtil for syv Aar siden, da han arvede nogle Penge og blev uafhængig, var han Tømrer eller saadan noget — nej, Snedker — og jeg tænkte ærlig talt ikke paa det.“

„Og De kalder Dem Radikaler! Naa, hvad er der saa i Vejen med ham? Gaar han med Lærredsbukser med Baand om Knæene og et rødt Lommetørklæde i Hatten?“

„Aa, nej, nej!“ udbrød Gleam hastigt. „Han er præsental. Jeg har jo som sagt trænet ham lidt —“

„Naa, spild saa ingen Tid, men kom med ham,“ sagde Lady Phayre. „Han har uden Tvivl hørt om mig.“

Hun var stolt af sin Position — og vaagede ogsaa lidt skinsygt over den. Det var en grufuld Tanke, at der skulde komme en Generation af Progressister, der ikke kendte Lady Phayre. Hun havde sin privilegerede Ret til Hyldest fra Fremtidens Mand paa yderste Fløj. I øvrigt var en forhenværende Snedker, hvis Synspunkter i social Politik hun havde fundet værdige til at hæftes med blaat Baand, noget nyt for hende.

Aloysius Gleam tog Afsked. Da han var ved Døren, kaldte hun ham tilbage.

„Han vil da ikke gaa op og ned i Stuen og ryste med Pegefingeren ad mig, vel?“

„Som Fenton?“ lo han. „Nej. De kan berolige Dem. Der er for Resten,“ udbrød han pludselig, „et stort Møde i Stepney i næste Uge, paa Torsdag, hvor Goddard skal tale, og jeg har lovet at sige et Par Ord. Bryder De Dem om at være med?“

„Ja, forfærdelig gerne,“ sagde Lady Phayre. „Saa kan jeg selv konstatere, om han ligner Fenton.“

„Aa, det svarer jeg for, at han ikke gør,“ sagde Gleam og gik.

Hun sank lettet tilbage i sin Stol. Fenton var en aggressiv

Person, der yndede at overfuse hende med sin Teori om Stats-Børneopdragelse som eneste saliggørende Middel mod Welt-schmerz. Hun var en praktisk Kvinde, og filosofiske Ideer kedede hende nærmest, naar de ikke blev meget elegant udtrykte. Hun kunde ikke se Nytten af deres ubetingede Anvendelse. Et ubegrænset Bind Abstraktioner interesserede hende ikke saa meget som en Kubiktomme urokkelig Kendsgerning. Det var derfor, hun godt kunde lide Aloysius Gleam.

Hun grundede lidt længere foran Kaminen; saa tændte hun det elektriske Lys, ringede for at faa Gardinerne trukket for og læste paa ny Daniel Goddards Artikel, indtil det var Tid at klæde sig om til Middag.

Det var ikke noget nyt for Lady Phayre. Talerstole kendte hun og Synet af den blege, urolige Masse af Menneskeansigter foran. Hun havde hørt mange Demagoger tale til Proletariatet og fundet, de sørgeligt manglede Originalitet. Derfor tog hun med krigsvant Mine Plads ved Siden af Aloysius Gleam og betragtede de adstadige Tilhørere paa Tribunen og den støjende, men begejstrede Forsamling af Arbejdere og Arbejderkvinder ude i den store Sal.

Mødet var allerede begyndt, da de kom. Dirigenten var ved at afslutte sin indledende Tale. Det høflige Bifald, der hilste hans Bemærkninger, steg pludselig til den Torden, der kommer fra Hjertet. Goddard stod foran Bordet, og hans massive, mørke Ansigt lyste af Glæde ved Velkomsten. Han begyndte at tale. Hans Stemme var rig og klangfuld, den skar sig igennem de sidste, svage Hurraraab og tiltvang sig villig Opmærksomhed. I Løbet af faa Øjeblikke havde han Forsamlingen i sin Magt.

Lady Phayre bøjede sig frem og saå med interesseret Nysgerrighed paa Taleren, der mest stod med Profilen til hende,

undertiden fuldt en face, naar han hastigt vendte sig mod Sidepladserne. Med sin hurtige Opfattelse forstod hun at vurdere det Herredømme, han havde over sine Tilhørere, der øjeblikkelig reagerede under hans Greb. Hun blev selv efterhaanden draget ind under Fortryllesen, følte sig blot som en Streng i Instrumentet, der gav Genklang af hver Nuance af Had, Ironi og Forjættelse. Hun var ikke i Tvivl om en vis ukendt Sansetægethed ved saadan at overgive sin Personlighed. Maaske vakt kvindelige Instinkter, der længe havde slumret. Fornemmelsen af Mandens Kraft kaldte dybt skjulte Følelsesudbrud til Live. Selv i saa overforfinet et Væsen som Lady Phayre findes Rester af det barbariske. Da Goddard havde sluttet sin Tale, lagde hun sig tilbage i Stolen med noget, der lignede et Suk.

„Det er den ægte Vare, ikke sandt?“ sagde Gleam og vendte sig mod hende med et Smil.

Hun nikkede og så et Øjeblik tankefuldt paa ham. Han syntes saa lille og pertentlig og uinspirerende i Sammenligning med den sværtlemmede Mand med Løveansigtet og den rungende Røst, der nys havde taget Fodfæstet fra hende.

„Han er en Magt blandt disse Mennesker,“ sagde hun uheldigt.

„Jeg har indlagt mig nogen Fortjeneste, ikke?“ bemærkede han. Han var stolt af Goddard og oprigtig glad for det Indtryk, hans Elev havde gjort paa Lady Phayre.

De efterfølgende Taler, der var beskedne og formelle, blev hurtigt overstaaede efter Goddards magnetiske Foredrag. Forsamlingen spredtes efter tre Hurraer for Dan Goddard. Tilhørerne paa Tribunen samledes i smaa Grupper. Gleam hentedes Goddard fra den største af dem.

„Jeg vil gerne præsentere Dem for Lady Phayre, Ligaens fornemste Dame.“

Og inden den anden kunde svare, havde han taget ham ved Frakkeopslaget og paa sin livlige Maade ført ham hen til Lady Phayre og forestillet ham.

„Det var en stor Sukces for Dem i Aften, Hr. Goddard,“ sagde hun.

„Det er let at tale for en begejstret Forsamling,“ sagde Goddard. „De ser, at vi vil Handling,“ tilføjede han henvendt til Gleam. „Vi har udrettet vor Del af Agitationen. Nu maa De i Underhuset sørge for, at Loven gaar igennem.“

„Jeg paatager mig at paase, at de ikke holder inde paa Vejen,“ sagde Lady Phayre med fortryllende Myndighed.

„Gid De havde Sæde i Huset, Goddard,“ sagde Gleam.

„Skaf mig et Mandat, saa skal jeg komme,“ lo han.

„Efter hvad man almindelig fortæller, vil Hough Kredsen blive tilbudt Dem.“

„Kun ved et Mirakel,“ sagde Goddard. „Det moderate Element er for stærkt i den Valgkreds.“

„Jeg har hørt, at det uafhængige Arbejderparti vil opstille en Kandidat,“ indskød Lady Phayre. „Jeg er ret godt kendt med den Egn. Nogle Venner af mig, som jeg ofte besøger, bor i Nærheden af Ecclesby, og jeg hører den stedlige Folkesnak gennem dem.“

„De vilde trække Arbejderkandidaten tilbage og støtte Goddard, hvis han opstillede sig,“ forklarede Gleam.

Men Goddard lo afværgende og rystede paa Hovedet.

„Det er altsammen i det Blaa foreløbig. Repson har endnu ikke nedlagt sit Mandat. Det er kun er Rygte, der siger, at han vil gøre det, saa man kan ikke med Anstand foretage sig noget i den Sag. Men alligevel,“ tilføjede han efter en Pause til Lady Phayre, „De kunde gøre mig en Tjeneste ved at sige det til Hr. Gleam, hvis De faar nogen Efterretninger.“

„Hvorfor ikke selv hente dem?“ spurgte Lady Phayre

blidt. „Jeg vilde blive meget glad ved at se Dem — Queen's Court Mansions 13 — om Tirsdagen.“

„De er meget elskværdig,“ sagde Goddard med et Buk.

„Jeg maa hellere give Dem mit Kort, saa glemmer De ikke Adressen.“

De blev staaende en lille Tid i tilfældig Samtale. Saa tog Lady Phayre Afsked eskorteret af Gleam, og Goddard vendte tilbage til den Gruppe, der havde ventet paa ham. En ivrig Diskussion, der fortsattes, indtil de spredtes paa Gaden, udryddede af Goddards Sind ethvert Indtryk af hans første Møde med Lady Phayre.

V.

Lizzie.

Den Nationale Fremskridtsliga, under hvis Auspicier Mødet i Stepney var blevet afholdt, var oprindelig dannet af visse Parlamentsmedlemmer paa yderste venstre Fløj, hvoriblandt de mest aktive var nu afdøde Sir Ephraim Phayre, Føreren, og hans Næstkommanderende Hr. Aloysius Gleam. Deres fornemste Hensigt var at skabe en stærk Fløj af det liberale Parti, hvor de yderligtgaaende, Opportunisterne og de vaklende ved Overgangen til det uafhængige Arbejderparti kunde samles om praktiske, kollektivistiske Principer. Den søgte at indordne akademisk Radikalisme og Arbejderinteresser under en bred og vidtskuende politisk Taktik.

Da Goddard kastede sig ud i Arbejdet for Ligaen, havde den Ungdommens hele løfterige Livskraft. Der blev hurtigt oprettet Agitationscentrer overalt i Kongeriget. Der blev planlagt Tourneer med sociale og politiske Foredrag. Hovedkvarteret i London udgav Pjecer og et myndigt skrevet Dagblad. Foruden saaledes at arbejde for egen Regning vandt Ligaen gradvis Magt til at optræde. Den sendte Talere til Vælgermøder ved Parlaments- og Kommunevalg. Den vandt Fagforeningernes Tillid og traadte hjælpende til ved Arbejderkonflikter. Den havde Tilknytning overalt i det politiske Liv — blev et mægtigt Foretagende, der gav sine Tilhængere ube-

grænset Udløsning for deres Energi. Alene dens Statistiske Bureau kunde overkomme det utrolige.

Det var med en betagende Stolthedsfølelse, Goddard levede midt i denne nye Bevægelse. Hver Dag gav ham ny Følelse af Magt og Ansvar. For at dygtiggøre sig til det Arbejde, han tog paa sig, læste han meget og grundigt, tog resolut fat paa at udfylde Hullerne i sin selverhvervede Viden. Han studerede Fransk, Tysk og Latin, hvor han som en Skoledreng begyndte med *mensa* og arbejdede for at øve sin Smag og Dømmekraft ved at læse megen ren Literatur. Hans levende Forstand lærte hurtigt baade af Bøger og af Mennesker, og efterhaanden som Maaneder og Aar gik, blev hans Synspunkter mere afklarede, hans Dom mere dybtgaaende, hans Greb mere sikkert og vidtrækkende.

Ligaens Arbejde og hans senere Valg til en politisk Klub bragte ham ofte i Berøring med Aloysius Gleam. Denne var ivrig efter at vedligeholde Forbindelsen med Goddard, ikke blot fordi han i ham saå Manden, der kunde blive værdifuld for Partiet, men ogsaa fordi han levende interesserede sig for den unge Mands Karriere. Han havde den lille Mands snu og velvillige Forfængelighed, der ivrigt yder den store Mand den Beskyttelse, han snart føler vil være overflødig. Overfor sine Venner spaaede han Goddard en stor Fremtid. Han forestillede ham for Føreren kort før Sir Ephraims Død.

„Det er modigt af Dem at arbejde med den vældige unge Kæmpe,“ sagde Sir Ephraim leende.

„Ja,“ svarede Gleam, „jeg føler mig som en Høne, der ruger Strudsæg ud.“

Og da den unge Struds spadserede ud af Ægget og efterhaanden indtog sin Stilling i Verden som højerestaaende Fugl, saå Aloysius Gleam til med uforstilt Tilfredshed.

Engang i Goddards første Opgangstider, afbrød Gleam en værm Diskussion.

„Hvorfor tager De ikke Undervisning i Veltalenhed?“

„Det har jeg aldrig tænkt paa,“ svarede Gleam. „Jeg føler ingen Trang til at blive en elegant Taler.

„Det kunde blive Dem til Nytte i den private Konversation,“ sagde Gleam og saå paa ham paa sin underfundige Maade. Goddard rynkede uforstaaende Panden. Saa gik den andens Mening op for ham, og han rødmede svagt.

„Jeg ønsker ikke at give mig ud for at være bedre end jeg er,“ sagde han. „Saa meget bedre, hvis mit Sprog viser, at jeg tilhører Folket. Det vil ingen lægge mig til Last.“

Gleam lagde venligt Haanden paa den unge Demokrats Arm — de spadserede frem og tilbage i Underhusets Forhal — og holdt med megen Kraft et Foredrag for ham. Han fik let Bugt med den unge Mands Indvendinger.

Resultatet blev, at han heri som i saa meget andet fulgte Gleams Raad. Han var ingen Tosse, der blev naragtig af saaret Stolthed. Da han lidenskabsløst overvejede Sagen, indsaå han, at jævn Londoner Tale kan skurre i Underhusets mere forfinede Øren, selv om den har en sød Klang for Proletariatet. Hvorpaa han med en Demosthenes utrættelige Energi tog fat paa at skole sit Sprog.

Og i Løbet af syv Aar havde han saaledes erhvervet sig et stadig voksende Ry. De store Tidsskrifter havde aabnet sig for ham. Ligaen gav ham betroet Arbejde. Han var Medlem af London Amtsraad og kunde i en ikke fjern Fremtid vente sig Sæde i Parlamentet.

Af Hensyn til sin Hustru havde Daniel ikke taget Bopæl i Sunnington. Han havde modstræbende sagt Kvarteret Farvel, for det betød at opgive mange Interesser. Men Lizzie havde været stejl. Syner af en huslig Harmoni, der blev forstyrret

ved Ankomsten af Kaptajn Jenkyns i fremskreden Tilstand af edefyldt Beruselse havde drevet hende til alvorligt at arbejde for, at de flyttede bort. Maaske gjorde hun klogt heri, for kort efter hendes Bryllup gjorde den gamle uforbederlige mægtig Skandale i Kvarteret ved som Husbestyrerinde at tage et opustet og rødblisset Kvindfolk af stridbart Sind, der ogsaa efter hans Død havde hævdet Besiddelsen af Huset. Emily og Sophie erklærede, at det var forfærdeligt, som de havde levet sammen.

Lizzie havde været lykkelig og vel ude af det. Daniel vilde aldrig have kunnet taale den Vanære; hvortil Daniel havde smilet en Smule spydigt. Han var lidt for tykhudet til at tage sig af den Slags Genvordigheder, sagde han.

Men Lizzie havde ogsaa andre og mere private Grunde til at søge bort. I sin Værdigheds første Blomst havde hun følt Ubehag ved de Gader, hun havde kendt alt for godt i sine tidlige Ungpige dage. Hun havde flirtet med Slagterens Dreng og med Urtekræmmerkommisen og været alvorligt gode Venner med Joe Forster, Tobakshandleren. Den Slags daglige Mindelser har en Tilbøjelighed til at virke generende. Den forvandlede Lizzie havde følt sig ude af sit rette Element i Sunnington. Saa for at føje hende var Daniel flyttet til London og havde lejet et Hus i Notting Hill, hvor de havde boet i deres Ægteskabs syv Aar.

Det var sent, da Daniel stod foran den hjemlige Dør efter Mødet i Stepney. Et utaalmodigt Udbrud undslap ham, da han saa, der var Lys i Kælderen; ellers laa Huset i Mørke. Han lukkede sig ind, gik gennem den lange Korridor og famlede sig ned ad Trappen til Køkkenet. Han aabnede sagte Køkkendøren og fandt Pigen sovende med Hovedet paa Fyrretræsbordet. Hun vaagnede og fo'r forvirret op.

„Hvorfor er De ikke gaaet i Seng, Jane?“

Han sagde det ikke bebrejdende, snarere som gentog han en ubehageligt kendt Sætning.

„Fruen havde det meget daarligt i Aften, og saa mente jeg, jeg hellere maatte sidde oppe, til Herren kom hjem.“

Han nikkede og saå mørkt paa hende med sænkede Bryn.

„Sørgede De for, at hun kom godt i Seng?“

„Ja, det gjorde jeg.“

„Har Frk. Jenkyns ikke været her?“

„Nej. Frk. Sophie var her en Times Tid i Eftermiddag.“

„Godt,“ sagde Goddard og vendte sig mod Døren. „Vær nu fornuftig og gaa i Seng. De maa jo være dødtæt.“

Han gik tungt op ad Trappen igen, slukkede Gassen i Entreen og gik videre op. Paa første Sal standsede han og lyttede med Øret mod Sovekammerdøren. Der lød tunge Aandedrag derindefra, og han gik videre op, tændte Gassen i sit Arbejds-værelse og pirrede op i den døende Kaminild. Han varmede sine Hænder foran den og satte sig saa ved Skrivebordet.

Det var et tarveligt møbleret Værelse med Bøger langs Væggene, billigt indbundne Bøger i uordentlige Rækker paa Boghylderne. Stuens Midte optoges af et stort Bord. En gammel Armstol, hvori der laa et Par Kollegiehefter, var trukket tæt hen til Ilden. Kaminhylden var uden andre Prydelser end et Par Piber og Tobaksæsker. Over den var opslaaet en stor Af-rivningskalender udsendt af en Reformorganisation. Der var intet som helst Forsøg gjort paa at udsmykke Værelset.

Goddard sad i sin rundryggede Armstol og aabnede et Par Breve, der var kommet med Aftenposten, og trommede saa i Bordpladen med en tankefuld Mine. Hans Ansigt var for haardt til at udtrykke Smerte, men den skarpe Fure mellem Brynene og de tæt sammenpressede Læber viste, at det var alt andet end glade Tanker, der optog ham. Omsider rystede han sig, strøg

Haaret fra Panden med en hastig Gestus, trak saa Vejret dybt, ligesom med et Suk, udvalgte nogle Papirer af Virvaret og gav sig til at arbejde med Pennen i Haanden. Han arbejdede en halv Time og gjorde kun Ophold for at stoppe og tænde en Pibe; saa rejste han sig med en Gaben og gik ind i det tilstødende Værelse. Det rummede kun en Feltseng og de nødvendige Sovekammermøbler. Hans syv velhavende Aar havde ingen Sans givet ham for Livets smaa Ekstravagancer. Hans personlige Smag var lige saa jævn som da han boede i sit lille Kvist-Gaardværelse i Arbejdergaden i Sunnington.

Sammen med sit Ur hentede han det Visitkort, han havde faaet i Stepney, op af Vestelommen: „Lady Phayre, 15 Queen's Court Mansions“. Han havde glemt hendes Eksistens. Han saa temmelig ringeagtende paa Kortet, rev det midt over og smed det ind i Kaminen. Saa klædte han sig af og sov den trætte Mands Søvn.

Næste Morgen begyndte han sit Frokostmaaltid alene, skønt der var dækket til to. Mens han spiste, gik han sin Korrespondance igennem og kradsede Noter i sin Lommebog. Han var en optaget Mand, særlig nu, da der var strengt Udvalgsarbejde i Amtsraadet og flere Organisationsplaner indenfor Ligaen, og hvert Øjeblik var kostbart.

Pludselig blev Døren aabnet, og Lizzie kom ind. Hun mødte ikke hans Blik, men kom tvært nærmere med nedslagne Øjne og satte sig tavs til Bords. De syv Aar havde lagt sig paa hende som fjorten. Hendes Skønhed var gaaet Kødets Gang. Ungdommens buttede Ydre var borte, skønt hun kun lige var tredive Aar gammel. De skære Kinder var blevet blege og slappe, de runde Linier var blevet laskede, den bløde Trutmund var blevet grim og slap og vansiredes af talende Furer. Det var en simpel, sjusket Kvinde med uordentligt Haar og svulne Øjenlaag og iført en gammel Morgenkjole;

hun var saa lidt lig den rødmende Brud i Sunnington som Lyset er Mørket lig, og dog var hun ved Udviklingens ubønhørlige Lov den samme.

Hun skænkede sig en Kop Te og tog noget Brød. Ingen af dem havde talt. Goddard rynkede let Panden, idet han vendte tilbage til sin Frokost og sine Aviser. Hans mørke Ansigt irriterede hende ved sit dybt fængslede Udtryk. Den døde Tavshed blev uudholdelig. Pludselig skubbede hun sin Stol et Par Tommer tilbage og slog haardt i Bordet.

„Saa sig dog for Guds Skyld noget,“ udbrød hun halvt hysterisk.

Goddard saå alvorlig op og lagde Blyanten.

„Hvad kan jeg sige dig, Lizzie?“

„Lige meget hvad. Forband mig, bid ad mig — hvad du vil; sid bare ikke dør, som om jeg var den elendigste paa Jorden og du den almægtige Gud.“

„Ja, du har jo igen brudt dit Løfte. Hvad andet kan jeg sige dig. Du kan ikke vente, at det glæder mig, og jeg ser ikke Nytten af at forbande og bide ad Folk. Saa jeg holder min Mund.“

„Gid jeg var død,“ sagde Lizzie bittert.

Goddard trak paa Skuldrene. Han havde gjort, hvad han formaaede, og havde intet magtet. Undertiden fandt hendes Ønske Genklang i hans Hjerter.

„Du har kun dig selv at takke for det,“ sagde han.

„Har jeg? Jeg har ikke noget at takke dig for? Aa nej, selvfølgelig! Du véd godt, at du hader mig. Du har aldrig holdt virkelig af mig. Selv i Begyndelsen at vi var gift, brød du dig mere om din skidne Politik end om mig. Aa, hvorfor giftede jeg mig ikke med Joe Forster? Han har tre store Butiker nu og kan te sig lige saa storsnudet som du, selv om du er Amtsraadsmedlem og bliver nævnet i Aviserne. Og hvad

nytter det mig, hvad? Det er kun din Skyld altsammen, hver Smule, og du driver mig til det, det véd du godt selv, og du vilde glæde dig, hvis jeg faldt død om paa Gulvet nu.“

Det var intet nyt. Hendes Ord formaaede ikke længer at tirre ham. Han taalte dem barsk, som en Byrde, han maatte bære gennem Livet.

„Det var en Fejltagelse af os at gifte os, Lizzie,“ sagde han. „Det har vi begge forlængst opdaget. Jeg var ikke den Slags Mand, du ønskede dig, og jeg burde maaske have ladet være med at gifte mig. Men jeg har hæderligt gjort min Pligt overfor dig, og det skal jeg — med Guds Hjælp — altid blive ved med. Hvad er det, du vil have, og som jeg ikke giver dig?“

Mangen en Kvinde har til dette Spørgsmaal, det afmægtige Spørgsmaal over det milebrede Svælg, svaret, lydeligt eller stumt, i inderlig Længsel: „Kærlighed, et Pust af Lidenskab, en Smule Ømhed.“ Men hos Lizzie havde den Trang aldrig været dybere end Blomsten paa hendes Kinder, og med Blomsten var den gaaet til Grunde. Der gives Naturer, der er for simple til at føle Trang til Kærligheden, Sjælens instinktmæssige Higen op efter. I Stedet for svarede hun stridbart: „Hvorfor giver du mig ikke nogle Penge, saa jeg kan leve for mig selv et eller andet Sted?“

„Og gøre, Herren maa vide hvad, med dig selv? Nej, du, hvis du da ikke har Lyst til saadan noget.“ Han trak et Prospektkort fra et Drankerhjem frem af den Syndflod tilfældige Cirkulærer, man hver Dag oversvømmede ham med, og lagde det foran hende. Hun så paa det og krammede det saa forbitret sammen og smed det ind i Kaminen.

„Hvis du har den Slags for, maa du hellere passe lidt paa, at du véd det,“ sagde hun, skælvende i pludseligt Raseri. „Hvor længe har du gaaet med den lille Plan?“

„Det er ingen Plan. Du kunde kun komme dertil af egen fri Villie. Min eneste Plan er at drage Omsorg for dig her og gøre Livet saa lyst for dig som du vil give mig Lov til.“

Lizzie snøftede haanligt.

„Hvorfor har du skrevet efter det?“

„Det kom rent tilfældigt.“

„Det er en forbandet Løgn!“

Han bøjede sig frem, greb hende ved Haandlede og saå hende alvorligt i Øjnene, til hun skamfuld slog dem ned.

„Du véd, at jeg aldrig lyver,“ sagde han. „Jeg siger dig, at du aldrig skal komme saadan et Sted hen, hvis du ikke selv ønsker det. Men du skal blive her i mit Hus. Og hør mig nu. Hvis dette her bliver ved stort længere, kommer jeg til at engagere en Sygeplejerske, der skal vaage over dig som en Kat. Det vilde være en Skam for dig, som du burde se at undgaa. Saa følg min Advarsel og tag Skeen i en anden Haand.“

Han rejste sig og løb hastigt Morgenavisen igennem. Lizzie gned det Haandlede, han havde knuget haardere end han selv vidste af, og begyndte saa at klynke. Men hendes Taarer havde tabt deres Virkning paa Daniel. De flød for surt og for hyppigt.

Til sidst brast hun i en spruttende Hulken.

„Jeg har været fortvivlet, lige siden lille Jacky døde. Gid jeg var død sammen med ham.“

Barnet var død tre Aar før, og han blev rørt, da hun nævnede det. Han var maaske den, der havde taget sig det nærmest. Han lagde Haanden paa hendes Skulder og sagde med barsk Ømhed:

„Det var trist, du. Men du er ikke den eneste. Der er andre Kvinder, der har mistet dem, de holdt af.“

„Og andre Kvinder har ønsket sig død. Det gør sagtens de fleste. Det er ækelt at være et Kvindfolk.“

„Ja, det er der ikke noget at gøre ved,“ sagde han barsk og vendte tilbage til sin Avis. „Du maa hellere se at faa det bedst mulige ud af det.“

Pigen kom ind med hans Støvler og satte dem paa Kamin-tæppet. Da han havde snøret dem, trampede han lidt i dem og saå mere fornøjet ud. En Mands Humør undergaar altid en ejendommelig Forandring, naar han trækker i Morgenstøvlerne eller stikker i sine Aften-Slippers.

„Jeg kommer tidligt hjem til Aften i Dag,“ sagde han, „saa du faar det ikke ensomt. Vær nu en flink Pige. Ikke?“

Hun svarede ikke, skønt han havde sagt det venligt og tilgivende, og hun af gammel Erfaring vidste, at der ikke senere vilde blive hentydet til den foregaaende Aftens Fejltrin. Saa snart han var borte, tog hun en plettet Tjøs-Roman frem af Lommen paa sin Morgenkjole og satte sig ved Kaminen. Om Eftermiddagen kom Emily, en træt, indtørret Kvinde, for at blive et Par Timer hos hende. I nogen Tid havde Daniel hemmeligt ydet Søsteren et Tilskud som Erstatning for den Tid, de tabte i deres Dameskræderindevirksomhed ved at holde Lizzie med Selskab. Omgang i Ordets egentlige Forstand havde hun ikke. Det var Ensomheden og Lediggangen, der havde knækket hende. I Begyndelsen havde det været saa yndigt at gaa smukt klædt og holde sine Hænder hvide og lade Pigerne gøre alt Arbejdet i Huset. Nu var Dovenskab en indgroet Vane. Hun havde intet at beskæftige sig med, ingen Interesser. Selv hendes Ungpigeglæde ved smukke Klæder var borte. Hun foretrak den Kjole, det var mindst besværligt at trække i. Som den fordums fritsvømmende Sjø-Anemone var hun groet fast til sin Klippe og viftede dovent med Følehornene. Da Kusinen kom, var hun endnu iført den gamle Morgenkjole og de nedtraadte Morgensko, hun havde stukket Fødderne i, da hun stod op. Emily, der var pertentlig og forretningsmæs-

sig, beordrede hende af Sted, for at hun kunde blive ordentligt klædt paa, med en Indignation, som Vanen ikke havde formaaet at mildne. Under Toilettet kom hun med den sædvanlige Bekendelse overfor Emily med Bønner om Tilgivelse og de sædvanlige Forbandelser over Daniel. Men Emily havde ingen Medfølelse tilovers. Hun knaldede Skuffen i, da hun havde ordnet Lizzies sjuskede Undertøj, og trak hidsigt en anden ud.

„Du skulde have giftet dig med en Mand som Far,“ sagde hun. „Saadan en Mand skulde du have haft, en, der hev dig ud af Sengen ved Haarene og gav dig en ordentlig Omgang Tærsk. Daniel er tusinde Gange for god til dig.“

Lizzie vendte sig dirrende imod hende og hev i sine Korsetsnøre.

„Jeg ønsker sommetider, at han vilde slaa mig. Ja! Jeg skal nok faa ham til det en Dag.“

„Dan er ikke af dem, der behandler sin Kone som en Hund.“

„Nej. Han behandler mig som en Kat — værdiger mig ikke et Blik. Det har han altid gjort. Jeg er maaske dum, men man behøver heller ikke at være saa meget klog for at forstaa det, naar Folk betragter én som det Skidt, de træder paa.“

„Ja, Skidtet burde være taknemligt, naar en Mand som Daniel nedlader sig til at træde paa det,“ sagde Emily med Overbevisning.

„Hvorfor giftede du dig saa ikke selv med ham?“ sagde Lizzie tilintetgørende.

„Du er et stort Fæ, Lizzie,“ svarede Emily. „Og hvis du ikke har noget mere behageligt at sige mig, saa gaar jeg min Vej igen.“

Som ved mangen tidligere Lejlighed bevægede den Trusel Lizzie til Taarer, til Bebrejdelser og til Slut til Bønner og Underkastelse. Da Freden var genoprettet, tog de paa en Ind-

købstourné til Kensington High Street, hvor Lizzie som Bod forærede Kusinen en Hat. Men udenfor en Aviskiosk pegede Emily paa en Plakat fra en radikal Aftenavis: „Dan Goddard i Stepney. — Begejstret Modtagelse.“

„Aa, jeg har set det,“ sagde Lizzie tvært. „Du synes vel, at jeg burde falde ned og tilbede ham, naar han kommer hjem.“

Hendes daarlige Humør vendte tilbage, og hun fortrød Hatten — hvilket gjorde det endnu værre.

„Hvis det ikke var for hans Skyld, skulde intet faa mig til at komme dig nær,“ sagde Emily i den Diskussion, der fulgte efter.

Og saaledes skete det, at Goddard fandt sin Kone i haabløst ondt Humør, da han kom hjem. Eksperimentet med en Aften i Hjemmet slog fejl som saa ofte før. Hun svarede med Enstavelsesord paa hans Forsøg paa at faa en Samtale i Gang, afslog rent ud hans Tilbud om at tage en Droske og køre med hende i Teatret — en afsindig Fryd-i svundne Aar — og gik i Seng Kl. 9.

Goddard gik op til sin egen Hule og kastede sig ud i Arbejdet, ivrigt som en Mand, der samvittighedsfuldt har passet en stræbsom Pligt og nu frit og uden Skrupler kan tage fat paa mere tiltalende Opgaver.

VI.

Stjernernes Veje.

Det var Tirsdag og Lunch-Tid. Spisesalen i den politiske Klub var fuld af sultne Amtsraadsmedlemmer fra Spring Gardens og Politikere, for hvem Amtsraadets ugentlige Møder var en Sag af Betydning. Luften summede af ivrig Samtale. Man kom og gik stadig mellem Bordene — hilste, trykkede Hænder, sludrede hastigt med de spisende og de forbipasserende. Stemningen prægedes af Jubel over et betydningsfuldt og lykkeligt vedtaget Forslag, der opmuntrede til storslaaede Fantasterier. London skulde have sine hængende Haver ligesom det gamle Babylon, og de Strømme, der vander det ny Jerusalem, skulde intet blive i Klarhed i Sammenligning med Themsen.

Goddard sad ved et Bord med tre andre, der saaledes forudsagde det kommunale Tusindaarsrige. Han lyttede med et Smil. Havde han ikke nylig prikket med venlig Satire til de synske i sin Tidsskriftsartikel om de yderligtgaaende?

„Og alt dette skal være *ad majorem London Amtsraads Gloriam*,“ sagde han. „Det er den Vej, man kommer ud i det vilde.“

Der lød en utaalmodig Latter.

„De er jo reaktionær.“

„Jeg er et praktisk Menneske,“ sagde Goddard. „Jeg ynder ikke at forveksle Midler og Hensigter. Matthew Arnold havde Ret, da han kaldte Maskineriet den Synd, vi er besatte

af. Vi har allerede forskønnet alt for mange af vore Institutioner og gjort dem saa oppustede af Indbildskhed, at de ikke duer til Hverdagsformaal. Vi staar altid i Fare for at drive over i den Idé, at Arbejdet er til for at vidunderliggøre Arbejdsmidlerne.“

„Men hvad saa med vore Idealer?“ udbrød én. „De er lige saa nødvendige som selve Livet for Fremskridtspartiet, som Ærbødighed for hensmuldrende Antikviteter er det for de Konservative. Mennesket er et Drømmedyr, og dets Drømme inspirerer dets Handlinger.“

„Det er derfor, Forsamlingen er tosset,“ lo Goddard. „Nu forstaar jeg det. Men Mennesket har Fornuften til at vejlede sine Inspirationer. Sørg for enhver Pris for at have Idealer, men pas paa, de er ægte — at de kan naas uden at opofre mindre Hverdagsreformer. Det er bedst at bygge sit Ideal op, efterhaanden som man naar frem.“

„Syntetisk Socialisme — det er en god Titel,“ mumlede en anden, Journalist ved et Arbejderblad.

„Ezekiel har gjort det altsammen før I med sit „Linie paa Linie, Forskrift paa Forskrift“,“ bemærkede Goddard. „De kendte Besked om en Del dernede i Judæa. Men I har taget Spørgsmaalet som en Forherligelse af Amtsraadet. I vil lade London flyde af Mælk og Honning. Er det jeres virkelige Maal? Eller er det at posere som en sammenflikket Middelstands-Jehova? Jeg tror, det sidste er Tilfældet. Nej. Jeg tror paa Fremskridtet. Jeg har givet mit Liv til dets Sag, og jeg vil kæmpe for det til mit sidste Aandedrag. Men jeg vil be-
trakte mig selv og enhver Institution, jeg tilhører, som et Redskab for den sociale Udvikling og ikke noget som helst andet.“

Her blev Diskussionen afbrudt af Opvarteren, hvis Ideal p. t. var at fuldkommengøre Goddards Sans for Dessert.

„Lad mig faa noget mere Steg,“ sagde Goddard. „Jeg er sulten.“

„Det forklarer Deres paradoksale Humør,“ sagde Journalisten. „Det har jeg ofte bemærket.“

Goddard nikkede og lænede sig tilbage i Stolen. Netop i det Øjeblik fik han Øje paa Aloysius, der uforligneligt soigneret med en Orchidé i Knaphullet paa sin Diplomatfrakke ransagede Salen gennem Monoklen. Da hans Blik mødte Goddards, kom han nærmere med en Mine, som havde han fundet det, hans Søgen gjaldt. Goddard rejste sig og gik ham i Møde.

„Jeg tænkte nok, jeg vilde træffe Dem,“ sagde Gleam. „Jeg skal tale alvorligt med Dem.“

„Jeg ogsaa,“ sagde Goddard. „Det er netop Dem, jeg vilde have fat i. Det er maaske i samme Anliggende.“

„Maaske,“ sagde Gleam med en polisk Blinken. „Frem med det.“

„Det er Rygtet om Ecclesby.“

„Hvilket Rygte?“ spurgte Gleam og blev alvorlig.

„Strejken. Der er store Spektakler i Gære, og de bryder ud med det første, frygter jeg. Har De hørt om det?“

„Ikke et Ord,“ svarede Gleam.

„Jeg fik en Indberetning fra Willaston — han er Ligaens Sekretær dør — der forudsagde sandsynlige Begivenheder. Der er endnu intet bestemt. Jeg troede, De maaske vidste noget.“

Gleam rystede paa Hovedet.

„Hvad er der galt? Nyt Maskineri? Og Fagforeninger og Arbejdsgiverforening i Klammeri over det?“

„Nej. Ikke Maskiner. Værre endnu. Svedetrafik. Overarbejde. Tyranni rent ud sagt. Her er Brevet.“

„Jeg tror ikke, det er slemt. Det trækker over,“ sagde

Gleam, da han havde læst Brevet. „Men vent et Øjeblik,“ tilføjede han med et hastigt Blik. „Ecclesby er i Hough Kredsen, ikke sandt?“

„Selvfølgelig,“ sagde Goddard. „Det er derfor, Willaston skrev specielt til mig.“

„Jeg skal have et vaagent Øje,“ sagde Gleam. „Cleaver og Flyte er det ledende Firma dør paa Pladsen. Pudsigt nok har jeg en Slags Forbindelse med dem i City, gennem Rosenthal, forstaar De. Og saa er der Flood og Sønner i London.“

„De er jo et rent Konversationsleksikon!“ sagde Goddard.

Aloysius Gleam lo og snoede Overskægget.

„Det minder mig om min Mission,“ sagde han. „Hvorfor har De ikke gjort Visit hos Lady Phayre?“

„Hvad har jeg at gøre i en Dames Salon?“ spurgte Goddard med en forbavset Mine.

„Sidde ned, drikke Te og sladre Politik,“ sagde Gleam.

„Det er jeg ikke blevet oplært til,“ svarede Goddard.

„Jeg har aldrig gjort det, og derfor bør det ikke gøres. Det lyder som sund Lære for en Progressist. Naa, Lady Phayre er lidt stødt.“

„Hvorfor? Fordi jeg ikke har benyttet mig af en tom Høflighedsfrase?“

„Lady Phayres Høflighed er aldrig tom, naar den bliver vist et Medlem af Partiet. Hendes Navn er Dem ikke ubekendt?“

Goddard indrømmede, at Lady Phayres Ry havde naaet ham.

„Naa, ja,“ sagde Gleam, „saa raader jeg Dem som Deres ældste politiske Ven til at gøre hende en Visit. Hun er en indtagende Kvinde og Partiet hengiven med Liv og Sjæl og kan hjælpe Dem, hvor De mindst venter det. Ingen heldig Politiker har nogensinde foragtet Kvinders Støtte.“

„Mange er kommet i en fæl Knibe gennem Kvinder,“ sagde Goddard.

„Flere er kommet ud af det ved deres Hjælp,“ svarede Gleam overbevisende.

„Men hun vilde da blive ret forbløffet, hvis jeg viste mig, ikke?“ sagde Goddard.

Gleam brast i Latter. Goddard kunde overraske ved sin Enfoldighed.

„Jeg siger Dem jo, kære Mand, at Lady Phayre som Partiets Hyrdinde venter, at De skal komme og vise hende Deres Hyldest. For Fanden, Mand dog! Hun gjorde Dem den Kompliment at tage hele Vejen til Stepney for at høre Dem tale!“

Goddards Ansigt fik et forvirret Udtryk, der stod i underlig Modstrid til dets vante strengt beslutsomme Mine. Saa gjorde hans stædige Natur sig gældende.

„Nej. Det er meget venligt af Lady Phayre, og det smigrer mig. Men jeg vil holde mig til mit eget. Kald mig en Bjørn eller en Barbar, eller hvad De vil, jeg har ingen Smag for at komme i et falsk Lys. De véd, hvem jeg er, og hvordan det forholder sig med mig, saa jeg kan tale rent ud overfor Dem.“

Blodet steg ham til Ansigtet, da han sagde det, og han løftede lidt trodsigt Hovedet. Han havde endnu kun akkurat frigjort sig for den generende Følelse, at han spillede Komedie i sine velsyede Klæder og ikke hørte hjemme ved et Bord, hvor der blev spist under Iagttagelsen af alle Fornemhedens Regler. Naar det endnu kunde fremkalde en generende uhjemlig Følelse, hvad vilde det saa ikke være at optræde i en elegant Dames Salon. Gleam var skarptseende nok til at forstaa, at det var denne falske Stolthed, der bevægede ham, og tog ikke Goddard det ilde op.

„Naa, ja,“ sagde han med et Smil. „Maaske har De Ret

paa Deres plumpe Maade. Jeg vil ikke holde Dem fra Deres Mad. Farvel. Jeg skal nok huske Ecclesby.“

Han gav ham Haanden, vinkede en Hilsen til en af de andre ved Goddards Bord og gik efter at have vekslet et Par Ord med et Selskab ved Døren. Goddard vendte tilbage til sin Steg, der var ved at blive kold, og efter Maaltidet trak han og de tre andre sig tilbage til Rygeværelset, hvor der opstod en Diskussion, der forjog Lady Phayre fra hans Tanker.

Han kunde have modstaaet Aloysius Gleams Overtalelser til Dommedag, men da Stjernernes Veje begyndte at krydse hans, var han lige saa hjælpeløs som Sisera. Hvis han var gaaet lige bort fra Klubben, havde han maaske aldrig mere faaet vekslet et Ord med Lady Phayre. Men Stjernerne ledte ham hen til Central Efterretnings Bureauets Opslagstavle i Gæsternes Venteværelse, og dør stod han pludselig overfor hende, der — yndig at skue — sad i en Armstol tæt ved Døren.

Hendes Ansigt lyste op, da hun saå hans, og hun bøjede sig let frem, forventningsfuldt. Goddard kunde ikke undlade at besvare dette lige saa elskværdigt.

„Har De set Hr. Gleam i Klubben? De lader mig vente i det uendelige.“

„Jeg er bange, han er gaaet,“ sagde Goddard, og i samme Øjeblik kom en Piccolo og bekræftede Meddelelsen.

„Det var da ærgerligt,“ sagde Lady Phayre. „Jeg skulde gerne i en Fart have et Par Adgangskort til Huset. Jeg har en ung Pige fra Landet paa Besøg hos mig og kun den ene Aften fri.“

Hun saå paa Goddard med en lille, bekymret Mine. Nu var det saadan, at naar Lady Phayre saå paa en Mand med det Blik, var det, som om hun ligefrem lagde alle sine Sorger paa hans Skuldre. De blev Mandens personlige Anliggender. God-

dard var en Mand som enhver anden. Han brød uvilkaarligt sin Hjerne.

„Jeg tror nok, jeg kunde faa en eller anden i Klubben til at hjælpe Dem — hvis De ikke har noget imod at vente lidt længere.“

„Vil De virkelig prøve paa det?“ sagde hun, og hendes Øjne lyste af Taknemlighed og tilsyneladende af Overraskelse.

„Det er mig en Fornøjelse,“ sagde Goddard.

Under hans Fraværelse bladede hun i en Køreplans Annoncesider og fandt i Tankerne paa forskellige Forbedringer i Klubben, der kunde gøre det mere bekvemt for besøgende Damer. Da han kom tilbage, rejste hun sig og saå paa hans tilfredse Ansigt, at han havde haft Held med sig.

„Jeg har talt med Jervons, Medlemmet for Twickenham. Han paatager sig at faa et halvt Dusin andre til at paategne Anmodningen, saa hvis det lykkes, kan Adgangskortene være hos Dem inden fem. Passer det Dem?“

„Storartet,“ sagde Lady Phayre. „Tusind Tak.“

„Jeg er bange, det ikke bliver videre interessant,“ sagde Goddard — „det er Hærbevillingerne, det drejer sig om.“

„Aa, det er ligegyldigt,“ sagde Lady Phayre muntert. „Barnet kommer i hvert Fald til at more sig. Jeg tager en Roman med.“

Han svarede ikke, men saå ned til hende fra sin overlegne Højde med Hat og Stok i den ene Haand og den anden støttet mod Hoftens. Der fulgte en lille Pause. Saa saå Lady Phayre paa ham og smilede. Der var netop det svageste Glimt af Ironi i hendes Øjne, en forbigaaende Bevidsthed om den kvindelige Trolddom, der havde faaet denne store, stærke Mand til let som Ariel at lyde hendes Bud. Hun rakte en elegant behandsket Haand frem af Sealskins Muffen.

„Jeg var efterhaanden ved at blive vred paa Dem, Hr. God-

dard, fordi De ikke har besøgt mig. De kunde da sikkert have ofret blot en halv Time.“

Hun sagde det saa frimodigt og indtagende, som hun stod dør med halvt fremstrakt Haand og Hovedet let paa Siden, at Goddard rødmede med en Følelse af, at han var en Klodrian.

„Jeg egner mig daarligt for Selskabelighed, Lady Phayre,“ sagde han mat, hans Stolthed forbød ham at gøre en mere konventionel Undskyldning.

Hun lo. Hun vidste, at andre Mænd ligefrem havde intrigeret for at faa Indpas hos hende, og her var én, der afslog dette Privilegium. Han var en Kuriositet. Hendes Selvfølelse kunde ikke finde sig deri.

„De mener, det er min Frivolitet, der skræmmer Dem,“ sagde hun. „Men jeg er ikke saa frivol, som jeg ser ud til, forsikrer jeg Dem. Jeg kan tale helt alvorligt, naar det gælder.“

„Aa, det er ikke Dem,“ begyndte han.

„Saa er det mine Venner. Ja, nogle af dem ligner ikke just Sommerfugle. Men hvis De ikke kan lide at træffe mange Mennesker, saa undgaa en „Modtagelsesdag“, og kom en eller anden Eftermiddag.“

„Har De virkelig nogen Interesse for, om jeg kommer eller ej?“ spurgte Goddard rent ud.

„Ja, i Betragtning af, at jeg to Gange har gjort mig Ulejlighed for at kunne invitere Dem, saa kunde De vel tro paa min Oprigtighed,“ svarede hun temmelig overrumplet.

Hun hævede Hovedet lidt og stak igen Haanden i Muffen. Goddard forstod, han havde optraadt plumpt. Fordelene ved Lady Phayres Venskab begyndte ogsaa at gaa op for ham.

„Tilgiv mig, Lady Phayre,“ sagde han efter en forlegen Pause. „De ser selv, at jeg er en rigtig Bjørn.“

Tilstaaelsen kaldte igen hendes Smil og hendes Haand frem.

„Maa jeg faa Lov at besøge Dem?“ tilføjede han underfundigt.

„Bryder De Dem virkelig om det?“ spurgte hun i samme Tone.

„Ja, det vil jeg forfærdelig gerne,“ sagde Goddard.

Den Aften sendte Lady Phayre sit Kort ned til Aloysius Gleam. Han kom op i Logen noget efter.

„Jeg vidste ikke, De var her,“ sagde han.

„Hvem tror De skaffede mig Adgangskort?“

„Det har jeg ikke den fjerneste Anelse om.“

„Hr. Goddard,“ sagde Lady Phayre.

„Frøken Mabel,“ sagde Gleam henvendt til den unge Pige, der betaget lyttede til en teknisk Redegørelse af Krigsministeren. „Lady Phayre er som Forsynet: hendes Veje er uudgrundelige.“

VII.

Idyl.

Goddard gik undrende bort, da han havde aflagt sit første Besøg hos Lady Phayre. Han havde haft til Hensigt at gøre det saa kort som vel muligt — og han var blevet der et Par Timer. Han kunde neppe tro sit Ur.

En smuk og højt kultiveret Kvinde af let og legende Sind var for ham lige saa sjældent og nyt som Champagnebrus i hans Læreaar. Han havde ventet at skulle taale den tomme Smaasnak, som han ifølge sin Andenhaandsviden ansaa for uadskillelig fra en Damete; han havde mødt en Konversation om alle de Emner, der laa ham paa Hjerte, og ført med en Charme, han aldrig før havde drømt om. Samtale om sociale Spørgsmaal havde altid været en dybt alvorlig Sag for ham. Lady Phayre havde forlenet det med en ukendt Lethed, en Gnist, en aandelig Friskhed, der skærpede hans egen Intelligens, og samtidig med et formildende Lune, der aldrig tillod ham at glemme, hun var Kvinde. Kort sagt, Lady Phayre var en Aabenbaring. Han gik bort med korte Skridt som en Mand, der har gjort en ny Opdagelse, der giver Løfter om at forandre Tingenes gamle Tilstand.

Kort Tid efter viste der sig et Paaskud til at gentage Besøget. Han sørgede omhyggeligt for at forstørre sit Ærindes Betydning, saa han kunde retfærdiggøre sig overfor sig selv.

Men tredie Gang maatte han ved sig selv indrømme, at han udelukkende var kommet af Trang til at træffe Lady Phayre.

Som han stod der med Hatten i Haanden i Dagligstuen og ventede paa hende, var han underlig beklemt ligesom en Dreng, der er bange for at have benyttet sig for stærkt af en venlig Nabos Invitation til at aflægge Besøg i Frugthaven. Men hendes Velkomstsmil beroligede ham.

„Hvor det er pænt af Dem at komme. Jeg havde en Smule Hovedpine og var ved at blive utidig i min Ensomhed.“

„Jeg følte ogsaa, det vilde gøre godt at snakke med Dem,“ sagde Goddard og satte sig.

„De er da vel ikke utidig?“ sagde Lady Phayre og hævede Øjenbrynene.

„Nej!“ udbrød han leende. „Dertil har jeg for meget at gøre.“

„Jeg vilde ønske, jeg var en Mand,“ sukkede Lady Phayre.

„Jeg ikke,“ sagde Goddard. „Hvis De havde været det, tror jeg ikke, jeg havde haft saa megen Lyst til at se hen til Dem.“

„Naa, hvordan skal jeg hjælpe Dem? Kan Te trøste Dem?“

„Det tror jeg nok,“ svarede Goddard med et Smil — „i Deres Spindelvævs Tekopper og med papirtynde Stykker Smørrebrød. Det synes at staa udenfor den triste Hverdagsverden.“

„Saa skal De ogsaa faa det, og mens vi venter, skal De fortælle mig nyt. Jeg har intet hørt i to Dage.“

Han tog fat. Det var noget tungt, det han havde at fortælle. Det lettere Smaatteri indenfor det politiske Samtalestof laa udenfor hans Rækkevidde, men Lady Phayre lyttede opmærksomt og fik ham behændigt ledet hen paa at fortælle om sit eget Arbejde. Han havde netop været med et af Ligaen

nedsat Udvalg i Nordengland for at undersøge Virkningerne af Fabrikslovgivningen for Kvinder i visse Fag. Han havde besøgt mange Blyhvidt-Fabriker, hvor den uundgaaelige Ødelæggelse af Sundhed og Lykke havde forfærdet ham.

„Men Fabrikejerne kan ikke undlade at indføre Forsigtighedsforanstaltninger,“ sagde Lady Phayre.

Goddard slog utaalmodigt ud med Haanden.

„Ingen Forsigtighedsforanstaltning vil nogensinde kunne forebygge det. Giften trænger ind overalt. Støvet er i Luften — trænger ind i Føden, til Baderummene, kryber ind gennem de tætteste impregnerede Stoffer. Det burde ikke tillades at beskæftige Kvinder dør — men de er jo nødt til at arbejde. Det virker lammende at se disse dødbringende Virksomheder. Jeg så nogle Kvinder — unge, kraftige Piger — der havde „faaet Blyet“, som de kalder det — Døden stod skrevet paa deres Ansigt, og den ene var frugtsommelig; det er næsten det mest grufulde ved det — de bliver forgiftede, inden de er født.“

„De tager Dem det nær,“ sagde Lady Phayre dæmpet. Hun var bevæget ved hans Alvor.

„Det gør jeg,“ svarede Goddard. „Den, der ikke gør det, maa hellere holde sig fra sociale Reformer.“

Lady Phayre rakte ham hans Te. Den stærke Haand med de fremtrædende Aarer, der tog Koppen, gav hende et Indtryk af Styrke, som hun uvilkaarligt satte i Forbindelse med hans Alvor. Et Øjeblik havde Lady Phayre en ikke ubehagelig Fornemmelse af sit Køns Ubetydelighed.

„Véd De hvad — naar jeg ser Mænd som Dem, der helliger andres Sag hele deres Liv, føler jeg mig meget lille og intet-sigende,“ sagde hun impulsivt.

Daniel så let forvirret op. Han havde aldrig før mødt en saa uforbeholden Anerkendelse. Han lo forlegent.

„Jeg kan egentlig ikke paastaa, jeg gør saa megen Gavn,

naar det kommer til Stykket," sagde han. „De er i Virkeligheden en langt mere betydningsfuld Person. De er med i alt — en Slags Standard for Partiet.“

„Aa, Partiet!“ udbrød Lady Phayre. „Undertiden er jeg saa træt af det. Det er, som om det udelukkende interesserer sig for Midler og aldrig arbejder mod noget Maal. Dag for Dag er det ikke andet end smaa Træk og Modtræk og Intriger og den enes Tale og den andens Stemmetal. Aa, Hr. Goddard, naar De kommer i Parlamentet, vil De aldrig udvikle Dem til den typiske Partimand — der sludrer i Vestibulen og retter Forespørgsler og stiller Ændringsforslag. De er saa vidt forskellig fra de fleste andre, der kommer her.“

Hun talte oprigtigt i det Øjeblik. I Lyset fra Goddards Alvor saå hun skamfuldt paa sit eget politiske Dilettanteri. Glimtvis fik hun et Indtryk af ædlere Bestræbelser. Paa Kvindeside omformede hun dette Indtryk til en forøget Agtelse for Manden. Da Goddard tog Afsked, anede han intet om det Fremskridt, han havde gjort hos Lady Phayre, men han forstod, at noget nyt og hjælpende var kommet ind i hans Tilværelse.

Efter den Tid blev han en regelmæssig Gæst i Queen's Court Mansions. Sædvanlig valgte han en Tid, hvor Lady Phayre var alene. I det blandede Selskab, han nu og da traf i hendes Salon, følte han sig sky og utilpas, talte tvungent og blev ked af Vrede over de Bommerter, han indbildte sig at have begaaet. Som en stolt Mand skammede han sig ved den Misundelse, han følte ved andre Mænds utvungne Optræden. I blandet Selskab var han hjælpeløs.

„Jeg kommer ikke mere til Deres almindelige Audienser,“ sagde han til Lady Phayre. „Jeg véd ikke, hvordan jeg skal tale til de Mennesker. Deres Optræden falder dem naturligt. Jeg maa tage den paa, og jeg kommer skævt i den.“

„Men De véd, hvordan De skal tale til mig,“ svarede hun med et Smil.

„Det er noget andet med Dem,“ sagde han. „De véd, hvem og hvad jeg er. De er saa god, at De tager mig, som Fødsel og Forhold nu engang har skabt mig.“

Hun bøjede sig frem og saa ham blidt i Øjnene.

„Vær overfor andre akkurat som De er overfor mig.“

„Det er komplet umuligt!“ udbrød han hastigt med et Glimt i Øjet, der fik hende til at rødme.

„Ja, det er maaske ikke helt det samme,“ sagde hun. „Men jeg sætter Pris paa, at De af og til viser Dem ved mine smaa Modtagelser. Det afrunder dem, ser De.“

Saa Goddard opgav sin Beslutning og søgte at tilpasse sig efter Selskabslivets Krav. Men det var ham en drøj Pine. Naar den ubehagelige Time var overstaaet, hastede han hjem, smed Diplomatfrakken over en Stol og røg sig en Pibe med en Følelse af dyb Tilfredshed. Andre Invitationer, som Bekendtskabet med Lady Phayre skaffede ham, afslog han stædigt.

„Jeg er til langt større Gavn baade for mig selv og andre, hvis jeg bruger en Friaften i en Arbejderklub,“ sagde han til Gleam, der vilde overtale ham til at benytte sig af de selskabelige Chancer, der ventede ham.

Maanederne gik. Goddard arbejdede med en Iver, der var noget nyt endog for ham selv. I deres Tilværelses lille Komædie spillede Lady Phayre Egeria med uforlignelig Takt. Daniel fik umærkeligt for Vane at underkaste alle sine Planer og Hensigter hendes Billigelse. Hans arbejdsomme Liv havde været saa ensidigt anlagt, at han i mange Ting havde bevaret sin Enfoldighed, og han rødmede som en Skoledreng, første Gang han rakte hende Manuskriptet til en Tidsskriftartikel. Det var en lykkelig Tid. Han var for ufordærvet til at ane Muligheden af Faldgruber paa sin Vej.

Hans huslige Liv gik i den vante Gænge. Lizzie havde sine Perioder i Ædruelighed og en Slags Anger, der skiftede med Perioder, hvor det var galt fat med hende. Men det sidste blev hyppigere og hyppigere. For Daniel blev Hverdagslivets Trængsler mere og mere noget rent udvendigt. En stædig, næsten filistrøs Pligtfølelse bevarede ham uforanderligt venlig og betænksom, men han havde forlængst opgivet i hende at se noget andet end en Hustru af Navn.

De stadig voksende Rygter om Arbejdskonflikter i Ecclesby og de deraf følgende Vanskeligheder ved Valget af en Parlamentskandidat for Hough Kredsen, hvor Ecclesby laa, dannede et Baand mellem Lady Phayre og ham. Man ventede hver Dag, at det nuværende Medlem vilde modtage Chiltern Hundreds. De Konservative havde sikret sig en stærk Kandidat. Den liberale Organisation var delt. Den indflydelsesrige lokale Kandidat, som den moderate Fløj havde udset sig, vilde faa Arbejderstemmerne mod sig til Fordel for en Kandidat fra det uafhængige Arbejderparti. For at undgaa en trekantet Valgkamp havde den mere radikale Fløj nærmet sig Goddard. Hele Sommeren igennem havde Situationen ligget saadan, at ingen af Parterne kunde faa Overtaget. Lady Phayre havde med kvindelig Trang til Intriger bearbejdet sine Venner i Ecclesby, for at de kunde gøre deres Indflydelse gældende til Gunst for Goddard.

„Jeg tager derned i Efteraaret,“ sagde hun en Dag til ham, „og aabner Kampagnen i egen Person.“

Men inden hun kunde opfylde sit Løfte, brød Uvejret ud i Ecclesby. Der blev erklæret Generalstrejke og Lockout. Alle Forsøg paa Forlig mislykkedes. Begge Parter afslog indigneret de Betingelser, Voldgiftsretten foreslog. En lang og bitter Kamp syntes uundgaaelig. Daniel fulgte dens Udvikling med

anspændt Interesse. Det gjaldt Principer for Arbejde og Kapital, som han havde kæmpet for lige fra de længst forsvundne Dage, hvor han havde baaret en trebenet Skammel ud i Hyde Park Søndag Eftermiddag og fra den tiltalt sit tilfældige og sløve Publikum. Det var en lille Strejke i Sammenligning med de store Kampe, der har revolutioneret Industrien i de senere Aar, men dens Udfald vilde faa vidtrækkende Følger. Han tørstede efter at tage Del i Kampen, men hans prekære Stilling overfor Kandidatvalget tvang ham til Tavshed. Og som Dagen gik, og han så, at Fagforeningen daarligere og daarligere kunde holde Stillingen, led han alle Kvaler i London og udøste sit Hjerte for Lady Phayre.

Omsider sad han en mindeværdig Dag i en Droske, der alt for langsomt kørte ham til hende. En mægtig Glæde havde grebet ham. Syner af forbitret Kamp, Sejr, fuldbyrdet Ærgerrighed dansede for hans Øjne. Han sprang op ad Trappen i Queen's Court Mansions, blussende af de Nyheder, han havde at fortælle sin — sin hvad? Det vidste han ikke. En Indskydelse, hvis Fornuft han end ikke interesserede sig for, drev ham uimodstaaeligt derhen. Under den lange Samtale med Strejkeførerne, hvorfra han kom nu, havde Øjeblikkets Stolt-hed og Længslen efter at fortælle hende det været ét og det samme for ham. Den kvindelige Forstaaelses Gavn var endnu saa ny for ham, at han greb den ivrigt som Barnet, der ikke kender til Tvivl.

Døren til Lejligheden blev aabnet, da han naaede derop, og Lady Phayre kom ud i mørkebrun, skindkantet Spadsere-dragt.

„De ser glad ud,“ sagde hun og smilede ved hans mørke, blussende Ansigt og blanke Øjne. „Hvad er der dog sket?“

„Jeg skal ned til Ecclesby og lede Strejken,“ sagde han

lidt forpustet. „Fagforeningsbestyrelsen har lige været hos mig, og jeg kommer her for straks at fortælle Dem det.“

Hun blev glad ved Efterretningen og smigret ved hans Komme. Hun såå straalende og anerkendende paa ham og bød ham indenfor — for nærmere at fortælle hende om det. De blev begge staaende i Dagligstuen.

„Det er meget ligetil,“ sagde han. „Fagforeningen er daarligt organiseret og mister gradvis sit Greb i Folkene. De synes ikke at eje en Mand til at føre Sagen. De kludrer med det. Det var jeg nok bange for. Jeg sagde det til Dem for nylig. Saa de har nu bedt mig komme ned og hjælpe dem.“

„Jeg forstaar,“ sagde Lady Phayre med blussende Kinder. „De vil have en stærk Mand med en stærk Villie; en Folkefører.“ Hun rakte ham impulsivt Haanden. „Jeg er saa stolt.“

Hendes Ord og Haandtryk fik Goddard til at dirre af Glæde.

„Det er det største, jeg endnu har faaet i Arbejde,“ sagde han. „Naturligvis kan jeg ikke optræde officielt; jeg kan under ingen Omstændigheder forhandle med Arbejdsgiverne. Men Fagforeningen har lovet mig frit Spillerum, uden Forbehold overgivet sig i mine Hænder. Hele Ansvarer er praktisk talt mit. Og jeg vinder,“ sagde han efter en Pause, hvor han gik tre, fire Skridt frem og tilbage i Stuen. „Det har jeg paa Fornemmelsen. Jeg véd, den evige Retfærdighed paa min Side. Aa, tænk blot, hvad Sejren vil betyde for alle de Mennesker!“

„Og for Dem, min Ven,“ sagde Lady Phayre. „Vind, og De kommer ind i Parlamentet med en mægtig Majoritet.“

Han såå et Øjeblik maabende paa hende. Hun såå en svag Forstaaelse gry frem i hans Øjne.

„Har De slet ikke tænkt paa det?“ spurgte hun hastigt.

„Nej,“ sagde han ligefrem; „det var ikke faldet mig ind.“

Lady Phayre vendte sit Ansigt fra ham og knappede sine Handsker. Der gives de Følelser, der røber sig i en Kvindes Øjne, og som det ikke er raadeligt at vise den Mand, der har fremkaldt dem. Da hun var færdig med den sidste Knap, såå hun smilende op paa ham.

„De er den eneste Mand i England, der kunde have sagt det, tror jeg. Naar begynder De?“

„I Overmorgen. Der skal afholdes en stor Frilufts-Demonstration. Saa tager jeg fat paa det rigtige Arbejde — med Besøg og Valg af Assistenten og Gennemsyn af Bøgerne og Taler og Agitation for at faa Støtte fra beslægtede Fag. Jeg faar nok at gøre.“

Han vilde til at sige Farvel, da han såå, at hun skulde ud.

„De kan følge mig et Stykke paa Vej, om De vil,“ sagde hun venligt.

Det var en uanet Ære. Han mindedes ikke at have spadseret paa Gaden med andre Kvinder end sin Mor og sin Hustru. Stolt og lykkelig gik han ved hendes Side. Deres Vej gik gennem Hyde Park. Oktoberløvet lyste som gyldne Skæl i Eftermiddagssolen omkring ham. De faa forbipasserende syntes fjerne og uvirkelige. Den store Slette bølgede til begge Sider imod de netop synlige øverste Etager i de hvide Huse. Foran dem laa Alleens gyldenplettede Bane. Nu og da vendte hans Ledsagerske sit fine Ansigt imod ham. En hældende Solstraale fangede Lyset i hendes Øjne og det gyldne Skær i hendes Haar under den indtagende lille Hat. En underlig, ukendt Følelse stjal sig over ham. En dyb Tavshed og Pragt var kommet ind i Tilværelsen.

Det var Lady Phayre, der til sidst brød Tavsheden. Hendes Stemme var blid og sølvklar.

„Kunde det være Dem til nogen Nytte, hvis jeg kom til Ecclesby?“

„Bare De saå saadan ud som De nu gør, var der intet, De ikke kunde hjælpe mig med.“

„Jeg — —“

Lady Phayre tav pludselig, da en svag Skælven umærkeligt rystede hendes Skuldre; saa tog hun sig sammen og brast i Latter.

„Jeg skal se meget mere forretningsmæssig ud, det kan jeg forsikre Dem. Jeg vil gaa omkring og gøre mig gode Venner med Hustruerne. Det bliver nyttigt, naar Valgkampen kommer. Jeg er kendt med Valgagitation, ser De. Men jeg har aldrig før taget aktiv Del i en Strejke. Det bliver noget nyt for den politiske Dame. Jeg leder altid efter noget nyt at foretage mig. Jeg maa have været Athenienser i gamle Dage — og det har sat sig saa dybt i min Sjæl, at den aldrig senere har kunnet slippe fra det. Mon jeg kunde faa Lov til at holde Taler, Hr. Goddard?“

„Vi spørger Fagforeningen om det,“ lo han og slog ubevidst ind paa hendes lettere Tone. „Men vil De virkelig komme derned og hjælpe med?“

„Selvfølgelig.“

„Hvordan kan jeg takke Dem?“ sagde Goddard.

„Lad mig faa Besked om det hele,“ svarede hun muntert.

Han fortalte hende om Afløsning og Akkordarbejde og indviklede Lønningsskalaer og alle Fagets Forviklinger. Det var som en Lignelse. Thi den idylliske Time var kommet til Goddard, og Luft og Træer og Solen og Ordene tabte deres ydre Mening og blev mættet af skjult Betydning.

VIII.

Ved Lady Phayres Hjælp.

I Ecclesbys Udkanter, hvor „Selskabet“ bor i Villaer, der værdigt ligger tilbagetrukket fra Vejen og værnes af Havens Træer mod nyfigne Blikke, er der lige saa behageligt som i nogen af disse døsiges Byer, der huser de rige Forhenværender. Den rejsende, der kom ad Landevejen, kunde tro, det var Midland Cheltenham eller Leamington, der laa for ham, saa dulmende velhavende er det første Indtryk af Byen. Men et Par Minutters Gang forbi mindre Villaer, saa halvt fritliggende Villaer, saa Villaer, der laa i lange, sammenbyggede Rader, vilde gradvis berøve ham Illusionerne og forberede ham paa selve Byens haabløse Tristhed. En lang, sort Gade med smaa Butiker og Værtshuse hist og her i en Række elendige, snavsede Beboelseshuse stiger i en ubeslutsom Bugtning fra Jernbanestationen og gør øverst oppe brat om og løber lige ud i Hovedgaden, hvor flunkende nye Hoteller og flunkende nye Butiker prøver paa at se ud, som om de i deres Velvære ingen Anelse havde om den Verden nedenfor Gadehjørnet. Men Butikerne maa tilfredsstille denne Verdens Behov, og al deres prangende Vinduespynt kan ikke narre nogen til Tro paa en forfinet og ødsel Kundekreds. Der er ikke mange Adspredelser at hente i Ecclesby. Selv Teatret ligger oppe i en snavset Sidegade og har et Galleri til tre Pence og et Parterre til seks Pence. Tilværelsens lyse Daarskaber og forfængelige Lyster kan ikke slaa Rod dør. Byen tilhører Arbejdet, det barske, altopslugende, uundgaelige Arbejde. Paa

visse Tider af Dagen ligger High Street, Market Square og Union Street, der skærer hinanden i Byens Hjerter øverst paa Højden, fuldstændig øde hen. Saa ringer de store Klokker, og Fabrikkerne, der med utallige, øde Vinduer ligger overalt i et labyrintisk Virvar af skidne Gader, fylder Hovedgaderne med den blege, arbejdssværtede Befolkning, de har opslugt. Byen bliver til en myldrende Myretue. Butikerne er overfyldte. Fra Beværtningernes altid svingende Døre lyder larmende Stemmer baarne af Luftbølger, der er mættede af Alkohol og Shagtabak. Der findes kun ringe Afveksling i Type eller Klædedragt. Byen eksisterer for én Industri. Befolkningen drysser fra den barske Folkeskole uundgaaeligt og selvfølgelig over til den barske Fabrik. Hvis den næste Overgang ikke er til den endnu barskere Fattiggaard ved Banegaarden, priser de sig lykkelige. Hver Mand optræder, klæder sig, spiser, haaber, tænker og ser ud nøjagtig som sin Nabo. Og de unge Piger og Kvinderne arbejder ogsaa i Fabrikkerne. Gaderne myldrer af dem. De marcherer af Sted i Klynger paa tre eller fire, barhovede og bararmede i deres røde Sjaler og taler skingrende og ugenert. Hundreder af Døraabninger i de skidne Sidegader befolkes af tykke, inderligt snavsede Børn, der hyler højt.

Saadan er Ecclesby, naar Fabrikkerne arbejder, og mærkværdige Maskiners Drønen lyder ud gennem de aabne Porte. Men da Goddard kom dertil, var Byen lammet. De fleste Fabrikker stod tavse, Gaderne var opfyldte af trist udseende, humørforladte Lediggængere. Den Omstændighed, at de strejkende Dagen før var gaaet i Procession med et Hornorkester, der havde spillet Døds-marchen af „Saul“ foran Arbejdsgivernes Villaer, havde ingen varig Stemning frembragt. Den voksne Befolkning pintes af selve Lediggangens dødelige Kedsomhed, rent bortset fra Ængstelsen for selve Resultatet. At læne sig mod et Gadehjørne med Piben i Munden og Hænderne i Lommen og faamælt sludre med Kammeraterne er

behageligt nok et Par Timers Tid Lørdag Eftermiddag, men at gøre det hele den udslagne Dag, og Dag efter Dag, medfører betydelig legemlig Træthed og endelig sjælelig Lede. Det var sandt, hvad Deputationen havde fortalt Goddard. Folkene var ved at blive trætte af Kampen. Luften var fuld af Rygter om Underkastelse. Fagforeningens Tillidsmænd tabte gradvis og støt deres Indflydelse. Arbejdsgivernes Agenter havde haft fat i dem og givet enerverende Beretninger om Fabriksejernes faste Stilling. Fagforeningen var lille, fattig og daarligt organiseret. Strejketilskudet var sparsomt. Meget blev, næsten modstræbende, brugt til Spiritus. Der kunde allerede spores alvorlig Nødstilstand.

Goddard oversaa Situationen med et erfarent Blik og forstod, hvor mægtig hans Sejr vilde være, om han vandt den, og ogsaa, hvilket Ansvar han tog sig paa, hvis han opfordrede til en Fortsættelse af Strejken. Det gjaldt en sydende Bys alt-overstrømmende Kærlighed eller Had.

„Hvis De raader os til at give efter, ja, saa gør vi det,“ sagde Fagforeningssekretæren, en bekymret Mand med staa-graat Haar og smalt Ansigt. De havde drøftet Sagerne paa Kontoret. Ilden var gaaet ud i den lille Kamin, og det tætnende, regntunge Aftenmørke trængte ind gennem de upudsede Vinduer. Goddard tav et Øjeblik. Manden havde sagt det saa haabløst.

Saa rejste Kamplysten sig i ham og blandede sig sælsomt med Lady Phayres lysende Pragt — en betagende Følelse af egen Styrke, tredoblet ved hendes Indflydelses Vin — og han sprang op af Stolen og lagde sine to mægtige Hænder paa Sekretærens ængstelige Skuldre.

„Vi vinder den, Kammerat. Vi fører det igennem og dukker Fabriksherrerne. Ødelæggelsen stirrer dem i Ansigtet. De kommer til at kravle ned. Mand dog, vi slaas jo ikke med Maskiner. Hvis det var saadan, vilde jeg sige „opgiv det“. Men-

nesket har endnu aldrig overvundet en Maskine og kommer aldrig til det. Det er udelukkende dyrisk Styrke — hvem der kan holde ud længst. Og de kan ikke holde ud saa længe som vi. Det sætter jeg min Sjæls Frelse ind paa.“

„Men den Kapital, de har i Ryggen,“ mumlede Sekretæren.

„Det er en Samling fordømte Løgne!“ udbrød Goddard.
„Der kan De tro mig!“

Det graa Ansigt rødmede svagt, da Goddards straalende Sikkerhed smittede ham.

„Vi følger dem ud i Sulten og længere,“ sagde han med en Stemme, der var hæs af nyt Haab.

Goddards Ankomst havde paavirket den almindelige Sløvhed. Der stod Styrke om hans Tilstedeværelse i Byens Gader. Hans modige Ord til tilfældige Klynger forvandlede deres Træghed til Haab og fløj fra Mand til Mand, naar han gik videre. Inden det store Møde om Aftenen var det allerede lykkedes ham at sætte Stemningen op blandt de strejkende. De følte ny Kraft i sig.

Da han besteg Talerstolen paa den tætpakkede Markedsplads, hilstes han af spontan Hyldest. Da han gik ned efter en lang, kraftig Tale, vidste han, han havde fuldendt den første og afgørende Del af sin Opgave — han havde vundet deres Tillid.

Og saa begyndte en Tid i intenst, uafsladeligt Arbejde. Thi bortset fra det mere selvfølgelige som Strejkens Organisation, Uddeling af Understøttelse, Taler og den Slags krævede Opretholdelsen af hele Hærens moralske Styrke ubegrænset Anspondelse. Han maatte tage resolut og overlegent paa Tingene. Arbejdsgiverforeningen indbød til en Konference. En Stund gav det ham store Forhaabninger. Tiden kom, og hele Byen ventede i aandeløs Spænding paa Resultatet. Goddard sad alene i Fagforeningens lille Kontor og bandede sin nødtvungne Fraværelse fra Forhandlingerne. Omsider vendte Fag-

foreningens Repræsentanter tilbage, og Sekretæren havde et Papir i Haanden.

„Skal vi gaa ind paa det?“ spurgte han og rakte det til Goddard.

Han løb det igennem, og hans Ansigt blev mørkt.

„Kan jeg offentliggøre dette?“

„Vist saa, hvis De anser det for det bedste,“ svarede Sekretæren med et Suk.

„Gud ske Lov, det i hvert Fald er overstaaet,“ sagde en af Repræsentanterne.

Men Goddard hørte det ikke. Han smækkede et Vindue op og svingede Papiret for Mængden, der havde forsamlet sig paa Gaden.

„Folk! Hør Resultatet af Konferencen.“

Han læste Dokumentet med høj, rolig Stemme. Arbejdsgiverne havde tilbudt et Par uvæsentlige Indrømmelser, en let Stigning i de faglærte Arbejderes Løn, men der var ingen Antydning af en principiel Forandring. Han hastede gennem den sidste Klausul, og inden Tilhørerne paa nogen Maade kunde ytre deres Mening, rev han med en lidenskabelig Bevægelse Papiret i Stykker og spredte Stumperne ud over Mængden. Folkene, der i tavs Underkastelse havde lyttet til, hvad de ansaa for de endelige Vilkaar, brast i mægtige Hurraraab. Hans dramatiske Optræden havde gjort sin Virkning.

„Saa, mine Herrer,“ sagde Goddard og vendte sig mod Repræsentanterne. „Nu har jeg brændt Deres Skibe for Dem.“

En Dag eller to senere viste Lady Phayre sig paa Scenen. Hun kom i Forretninger — ikke for sin Fornøjelse, havde hun skrevet til sine Venner, og følgelig havde hun lagt Beslag paa Hus, Vogne og Tjenere. Hr. Christopher Wentworth, hendes Vært, var det førende Medlem af Fremskridtsligaen i den Egn og Lady Phayres ydmyge Vassal. Hans Kones Livsinteresser

strakte sig fra Mandens Hals, der var sart, til hans Fordøjelsesorganer, der var kræsne.

„Naar du bare ikke tager Christopher til Friluftsmøder, Rhodante,“ sagde hun til Lady Phayre, „og skaffer ham Bronchitis eller faar ham til at komme for sent til Middag, saa kan du gøre præcis som du lyster.“

„Aa, jeg har ikke Brug for Christopher. Han vilde være mig sørgeligt i Vejen,“ sagde Lady Phayre beroligende. „Jeg skal faa ham til at blive hjemme og skrive Breve og indsamle Tilskud.“

Hun tilkaldte Goddard. Han havde allerede modtaget to eller tre elegante Smaabreve fra London og ivrigt afventet dette ene fra selve Ecclesby.

Han fandt hende alene i den lyse Havestue, straalende som Romneys Bakkantinde-Hoved af Lady Hamilton, der hang paa Væggen, og iført en enkelt og elegant blaa Serges Dragt. Hendes Solskin næsten blændede hans Øjne, der i de sidste Dage havde vænnet sig til elendige Hjem og fortrukne Ansigter. Hun var ivrig efter at faa Rede paa alle Detailler, fik ham til at aflægge en udtømmende Rapport. Hendes Nærværelse satte ham i sangvinsk Stemning, fyldte ham med en ubestemmelig Følelse af Livets Triumf.

„Lad mig nu fortælle *Dem* noget,“ sagde hun, da han var færdig. „Sig ikke, at jeg ikke er en Dame med Karakter. Jeg har været revnefærdig, lige siden De kom, og jeg har alligevel ventet taalmodigt med det. Jeg har fundet paa en Overraskelse til Dem. Jeg vil straks oprette et Halv-Penny Tehus for Børnene. Har De intet hørt om det?“

„Ikke et Ord.“

„Hvor det glæder mig.“ Hun lo og klappede i Hænderne. „Det er altsammen foregaaet lige for Næsen af Dem. Det er min egen Idé. Det er Børnene, der lider mest. De kan slet ikke forstaa, hvorfor de skal sulte. Saa jeg vil give dem en

stor Frokost eller Te med lige saa meget Smørrebrød som de kan spise for en Halvpenny.“

„Men Pengene?“ spurgte Goddard.

„Det er det bedste ved det hele,“ svarede Lady Phayre begejstret. „Jeg har opnaaet et stort Tilskud fra Ligaen, og „*Evening Chronicle*“ har lovet mig at starte en Subskriptionsliste i Aftennumret. Jeg forhandler om Benyttelsen af Frelsens Hærs Lokaler, og Evans & Williams skal levere Varerne. Har jeg ikke været flittig?“

„Det har De,“ sagde Goddard. „Det bliver en kolossal Hjælp for os.“

„De er ikke vred over, at jeg har holdt det hemmeligt for Dem?“ spurgte hun, da de havde snakket lidt mere derom. „Jeg vilde, det skulde komme til Dem som en Overraskelse — for at opmuntre Dem med en Smule uventet Hjælp.“

Hun lagde Hænderne i Skødet og bøjede sig frem med en indtagende ydmyg Mine. Hendes Stemme havde et svagt Anstrøg af Vemod, der gjorde den endnu skønnere.

Goddard kunde kun sige, at det var en glimrende Idé. Han prøvede paa at sige mere, men hans uvante Hjerne nægtede at udtrykke saa fine Følelsesnuancer. Men inden han gik, fik han en Inspiration.

„Jeg er blevet et andet Menneske, nu da jeg har talt med Dem,“ sagde han brat. „Jeg var ved at blive ærgerlig og nedtrykt. Nu — — — „Det er sælsomt, hvor et Smil fra Gud kan forvandle Verden“. Saadan er det for mig.“

Lady Phayre vendte Hovedet bort og rødmede. Det var skolepigeagtigt, det vidste hun, men hun kunde ikke lade være. Ingen havde nogensinde sagt netop det til hende. Det Glimt, det viste hende, gjorde hende temmelig bange. Hun vidste ikke, om hun skulde blive vred eller glad eller henrykt. Som en klog Kvinde lod hun det staa hen indtil videre. Men hun

kunde ikke skjule en vis Ømhed i sine Øjne, da hun sagde ham Farvel.

„Jeg er i Frelsens Hærs Lokale Klokken 9 i Aften. Hvis De kunde hjælpe mig bare en lille Smule — hvis De ikke har for travlt?“

Han lovede det glad og gik ud paa Besøg fra Hus til Hus i Byens mørke Sidegader og spredte overalt med sin store Stemme og sine hjertelige Bevægelser sin Lykkes Overflod ud. Sejrsfølelsen havde grebet ham. En Mand nægtede at lade sig trøste.

„Strejker har aldrig gjort nogen Gavn,“ sagde han.

Goddard rettede sig, ragede op over ham og drillede ham for hans Svagsind. Havde han kunnet udtale sine dybeste Tanker, havde han raabt:

„Men Menneske, kan De ikke se, at jeg er uovervindelig!“

Og saaledes blev Folkene holdt sammen og oppe i de næste Par Dage ved denne ene Mands Lykke.

Børnenes Køkken blev en stor Sukces. Lady Phayre arbejdede utrætteligt, serverede selv med andre Assistenten bag Fjæleborde langs Væggene i den store, nøgne Sal. Der var mægtige Temaskiner og Bjerge af Smørrebrød, og om Morgen dampende Grødfade. Goddard elskede at bane sig frem gennem Myldret af de larmende, uvaskede Børn og kom hen til Lady Phayre, der bedaarende frisk i hvidt Smækforklæde og med opsmøgede Ærmer havde travlt med at udlevere Fødevarerne og modtage Pennyer og Halvpennyer af skrubbede smaa Hænder eller betale for utallige pengeløse Gadeunger af det store private Forraad af Kobberpenge, hun havde ved Haanden. Og naar Trængslen var overstaaet, kom hun frem og spadserede op og ned i Salen med ham og diskuterede Sagerne. Aldrig havde hun syntes ham saa nær som nu, da en fælles Interesse forbandt dem. Men for Goddards friske, nyvakte Idealisme

var det ikke hendes Arm, der stødte mod hans under Vandringen, men hendes Vinger, der berørte hans Hoved.

Sommetider traf han hende paa Gaden, naar hun var paa Besøg i de Hjem, hun kendte, undertiden saå han hende i Dogcart med sin Vært i Udkanten af den Folkemængde, han talte til. Engang overtalte hun ham endog til at modtage en Middagsinvitation fra Wentworths. For hver Dag slog hun stærkere Rødder i hans Bevidsthed.

Hans Stilling som den afgørende Autoritet i Kampen blev mere anstrengende. Rygterne om, at de større Firmaer havde den mægtige Kapitalist Rosenthal i Ryggen, vandt haabløs Tiltro. Ved en ny resultatløs Konference pralede en af Arbejdsgiverne af, at de kunde gennemføre en Lockout et Par Aar, om det skulde være. Goddard sammenkaldte et stort Masse-møde af Fabriksarbejdere og beskyldte med lidenskabelig Voldsomhed Fabrikanten for at fare med Løgn. Endnu engang tvang han dem efter sin Villie.

Han kæmpede i dette Slag som han aldrig før havde kæmpet. Hvert og et af hans Livs Maał syntes at afhænge af dets Udfald. Ikke alene Arbejderrettighedernes store Principer stod paa Spil, ikke alene dette store Samfunds nuværende og fremtidige Lykke, ogsaa hans egen Karriere vippede paa Vægten og — sært og uforstaaeligt — Lady Phayres Agtelse for ham.

Omsider begyndte London-Verdenen at raabe paa Lady Phayre. Fremskridtspartiets Sangbund truede med at slaa Revner. „Kun De kan bringe det i Lave,“ skrev Aloysius Gleam. „Fenton og Hendrick har stødt Hovederne sammen i Mørket, og de er vrede paa hinanden, og vi tager allesammen Parti i Striden. De maa faa Dem til at kysse og slutte Forlig ved Deres Middagsbord.“ Saa Lady Phayre overvejede. Hun havde én udmærket Grund til at blive i Ecclesby, men paa

den anden Side havde hun et halvthundrede smaa, feminine Grunde til at tage derfra. Det Arbejde, hun havde paataget sig, Børnenes Køkken, fungerede fortræffeligt. Hun havde allerede set, at hun nu var overflødig som Leder. Det stod hende frit at overlade det til en dygtig Stedfortræder. Hvorfor skulde hun blive? Det hændte ikke ofte, at Lady Phayre havde vanskeligt ved at fatte en Beslutning. Omsider fandt hun et Kompromis. Hun vilde tage paa Besøg til London for at udvirke den paakrævede Forsoning og saa vende tilbage til Ecclesby.

„Jeg er slet ikke glad ved at tage fra Dem,“ sagde hun til Goddard Aftenen før sin Afrejse. „Det ser ud, som om jeg lod Dem i Stikken. Men jeg skal skynde mig tilbage.“

„Aa, gør det!“ sagde Goddard bedende. „Folkene er kommet til at holde af Dem. Og De er saadan en Hjælp for mig.“

For at raade Bod paa sin Svigten, havde hun ladet Vognen køre, og tilladt ham at følge hende hjem efter Teen i Frelsens Hærs Lokale. Det var allerede Nat, men Maanen var staaet op og gjorde Verden blid. Lady Phayre var glad for den, for det laa hende paa Hjerte at give Goddard et godt Sidsteindtryk.

„Jeg har udrettet meget lidt,“ svarede hun.

„De har raadet mig ved enhver Lejlighed,“ sagde Goddard.

„De har raadet Dem selv, mens De talte med mig.“

„Jeg kunde i hvert Fald ikke have klaret mig uden Dem.“

„Tro det, hvis det gør Dem godt,“ sagde hun blødt. „De kan hver Dag give mig Besked om Tingene, hvis De vil — saa skal jeg blive ved med at „raade“ Dem. Er det godt?“

„De er alt for god imod mig,“ sagde han inderligt.

De gik en Stund i Tavshed. Saa spurgte hun ham, hvor meget længere han troede Strejken vilde vare.

„Om en Fjortendagestid maa Arbejdsgiverne have udtømt deres Resourcer,“ sagde han med Overbevisning. „De kan ikke bluffe længer.“

„Er De vis paa, at den Rosenthal Historie er Opspind?“

„Saa vis som paa, at Maanen skinner paa Deres Ansigt.“

I samme Nu forsvandt Maanen bag en Sky. Lady Phayre fo'r sammen og berørte hans Ærme.

„Aa, det var et daarligt Varsel!“

Men Daniel lo. Varsler gjaldt ikke i hans praktiske Filosofi.

„Naa, Julie kalder Maanen vankelmødig,“ sagde Lady Phayre muntert. „Saa vi tror ikke paa det.“

„Jeg skal blot holde Folkene oppe indtil da,“ sagde Goddard.

„Og De vil ogsaa gøre det, Hr. Goddard,“ sagde hun. „Det bliver en stor Sejr, og vi skal allesammen være saa stolte af Dem.“

Saa da Goddard faldt i Søvn den Nat, legede Haabet i hans Drømme. Og han vaagnede næste Morgen og gik til sit Arbejde og længtes efter Lady Phayre. Hun kunde være tilbage om fem Dage.

Men inden de fem Dage var gaaet, blev det offentligt aabenbaret, at Rosenthal stod bag Arbejdsgiverforeningen.

„Jeg vil ikke tro det,“ raabte Goddard til den graablege Sekretær. „Kun Synet af Rosenthals Check kunde overbevise mig. Hvis De giver efter nu, mister De den mest eklatante Sejr, Arbejdet nogensinde har vundet her i Landet. I er Taa-ber — elendige, fejge, lettroende Taaber.“

Men Overbevisningens Ebbe var indtraadt. Han stod magtesløs overfor den. Han kæmpede med sin Naturs hele lidenskabelige Rasen, kørte sig træet i vilde, forbitrede Anstrengelser. Enden kom med overvældende Hast. Goddard følte, han havde tabt sit Waterloo.

IX.

Psykologiske Øjeblikke.

Goddard gik tungt op ad Trapperne i Queen's Court Mansions. Han var træt paa Legemet, og hans Sind var graat og oprevet. Han var uimodstaaeligt blevet drevet herhen, skønt hans Stolthed krympede sig foran den Prøvelse at skulle bekende sit Nederlag for en Kvinde og især for Lady Phayre. Den gamle, forbitrede Klassefølelse var uudryddelig. Kun Sukces og Sejr kunde holde ham paa Højde med hende. Hun stod over ham. Nederlaget havde stødt ham ned. Det havde han faaet en pludselig Fornemmelse af i Toget, og han havde arrigt slaaet Frakkekraven op og stædigt besluttet at tømme sin Ydmygelses Bæger til Bunden. Men det faldt ham ikke ind andet end at køre lige til hende fra Stationen.

Han skilte sig ved Haandkuffert og Ulster i Forstuen og fulgte efter Tjeneren ind i Salonen. Det dæmpede Lys, denne muntre Kaminild, Tæppernes og Gardinernes varme Farver, den hyggelige Stemning i de fuldendt afstemte Omgivelser virkede behageligt paa hans Sanser.

Lady Phayre lod sin Bog falde paa Kamintæppet, rejste sig hastigt og gik ham et Skridt eller to i Møde. Hendes Øjne var store af Bekymring for ham.

„Hvor De dog ser træt ud. Kom her og sæt Dem i den store Stol ved Ilden. Det var pænt af Dem at komme. Se, jeg har ventet paa Dem — med Moumouth.“

Hun smilede og så paa den hvide Kat, der havde rejst sig og med krum Ryg og strittende Pels gned sig opad Goddards Ben. Han bøjede sig ned og klappede Dyret.

„Jeg er komplet udaset,“ sagde han og satte sig træt i Stolen og lagde Hovedet tilbage.

Han så træt ud. Han var bleg under den mørke Hud, hans Øjne var indsunkne og fremhævede hans noget tunge Træk. En Tjavs sort Haar laa ned over Panden fra Skilningen paa Siden. Lady Phayre stod med Haanden paa sin Stoleryg og så medynksfuldt paa ham.

„Har De faaet noget at spise?“

„Aa ja; det har jeg vist nok.“

„Sig mig hvornaar. Aa! Nej, De har selvfølgelig intet faaet. Jeg skal sørge for, at der bliver bragt Dem noget i Spisestuen.“

„Jeg kan da ikke — —“, begyndte han, men hun afbrød ham.

„Det maa De, for at glæde mig. Jeg kan ikke udholde at se Dem saa træt. De vil føle Dem som et helt andet Menneske. Og saa en lille Flaske Champagne.“

Den Mand var ikke født af Kvinde, der kunde modstaa Lady Phayre, naar hun talte med den indsmigrende Ynde.

Goddards Ansigt blev blødere og samtykkende, og han fulgte hende stumt undrende med Øjnene, da hun gik for at give Besked.

Han havde aldrig helt vænnet sig til Omgivelserne i det Værelse. Det havde altid staaet for ham som et Hjørne af Paradiset, der paa en eller anden Maade var ladt tilbage paa denne uskønne Jord. Dette havde han aldrig følt saa stærkt som nu. Denne varme Rede, hvor ophøjet Fred og Hygge herskede, var vidunderligt uvirkelig for ham, hvis Hjerne endnu smertede efter Dagens pinlige Sindsbevægelser, hvis Øjne

endnu var blændede af de skiftende Optrin — de elendige, skidne Gader, de barske, lukkede Fabriker, de forarmede Hjem, de ledige, tvære Mænd, der drev om ved Gadehjørnet, de utallige magre, udeltagende Ansigter ved Mødet — og udmattet paa Legemet af Træthed og Sult. Selv Moumouth, der laa dvask sammenrullet paa sin Fløjlspute, var som en Skabning fra en anden Verden end de magre, graa Katte, han havde set sætte ud fra Døraabningerne og tværs over Gyden, naar en af de rød-sjalede Kvinder var ved at gaa ud. Og Lady Phayres Stemme summede som fjern Musik i hans Øren, og hendes blide, kvindelige Sympati var som en blød Haand mod hans Kind. Det var næsten en Drøm. Han bøjede sig frem med Albuerne mod sine Knæ og Fingrene i det sorte Haar. Han længtes efter, at hun skulde komme igen, saa han kunde fortælle hende om sit Nederlag. Nu stod det ikke mere for ham som en Prøvelse. Hendes Nærheds Trolddom havde bortskyllet hans Skyhed.

Hun vendte tilbage, knælede paa den lange Kaminskammel og holdt Hænderne frem for Ilden.

„Det varer ikke længe.“

Hun saå paa ham fra Siden, mens hun sagde det. Nu var hun kun Kvinde og skøn og indtagende.

„De er lige saa god som De er smuk,“ sagde han.

Hun saå ham i Øjnene og smilede tilfreds. Komplimentens ligefremme Oprigtighed opvejede rigeligt dens Mangel paa Elegance. Der fulgte et Øjeblik Tavshed. Saa saå hun igen op, denne Gang i vemodig Forventning.

„Naa?“

Han svarede med en Slags Stønnen.

„Det er altsammen forbi. Det behøver jeg ikke at fortælle Dem. De fik mit Brev i Morges, og De maa have gættet det af mit Telegram nu i Eftermiddags. Vi giver efter i Morgen uden

Forbehold — efter alle disse Ugers Kamp og Ofre. Det er det mest knusende Slag, Arbejdet nogensinde har faaet. Og jeg tør sætte mit Liv ind paa, at én Uge til havde klaret det. Rosenthal finansierer lige saa lidt de Firmaer som han finansierer mig. Det har været grufuldt. Jeg har arbejdet med det siden Kl. 6 i Morges. Det har været som at lege med en Drage, der havde en Kanonkugle i Halen. Ved Mødet nu i Eftermiddags gjorde jeg mit Yderste. Jeg har aldrig ladet Hidsigheden løbe af med mig før. De var som døde Mænd allesammen, gik deres Vej og slæbte Benene efter sig. Nogle af dem forbandede mig. Tillidsmændene kom hen til mig bag efter. „Vidste jeg det ikke? Strejkekassen var tom nu.“ Som om det var noget nyt for mig! „To Dage til, og vi har klaret det,“ sagde jeg. „I Guds Navn, lad os dog tage de to Dage til.“ De rystede paa Hovedet og vilde erklære Overgivelsen med det samme, men det lykkedes mig at faa dem til at opgive det til i Morgen. Og saa tog jeg bort — syg og elendig.“

Han bed Tænderne sammen og saá rugende ind i Ilden. Beretningen om Nederlaget havde igen ladet ham føle hele dets fortvivlede Smerte. Lady Phayre sagde intet, hun forstod instinktmæssigt, at overfor ham var Tavshed den eneste ægte Sympati.

„Det bitreste for mig,“ vedblev han med en Lidenskab, der fik hende til at dirre, „det er, at jeg kunde have tvunget dem igennem, hvis jeg blot havde haft en Hundrededel af det Tag i dem, jeg havde for en Uge siden. Det véd jeg saa sikkert som jeg véd, at Vand ikke løber ned ad Bakke. Jeg har tabt. Det er mit Nederlag. Jeg har været ansvarlig for disse stakels Menneskers Ofre i de Uger, der er gaaet, og nu har al Fattigdommen, Sulten og Fortvivlelsen ingenting hjulpet dem.

De saá, hvordan det var for et Par Dage siden. De skulde have været der i Morges. Jeg saá en Mand snappe et Stykke Brød fra et Barn og begynde at æde det — som en Ulv. Jeg kunde ikke udholde det.“

Lady Phayre saá hurtigt paa ham og bemærkede først nu en Hudafskrabning paa hans Pande. Hun drog sine egne Slutninger.

„Aa, den Elendighed, det er, det hele,“ sagde Goddard mellem Tænderne.

„Det gør mig ondt,“ sagde Lady Phayre dæmpet, „mere ondt end jeg kan sige; men det er Dem, jeg har mest ondt af.“

„Aa, det maa De ikke sige,“ udbrød Goddard lidenskabeligt. „Tænk — — — De kan ikke mene det. Det vilde være umenneskeligt!“

„Det er kun alt for menneskeligt,“ mumlede Lady Phayre.

Han vilde til at svare, da Stuepigen meldte, at der var serveret, saa han kunde blot undrende tie til Lady Phayres Mumlen.

Hun gik i Forvejen ind i Spisestuen, hvor et elegant, men solidt Maaltid var serveret — et Stykke Laks med frisk Salat, en Trøffelpostej, en kold Frugttærte. Der var kun én Kuvert. Lady Phayre havde tænkt, hun kunde gøre det hyggeligere for ham ved at sidde hos ham, mens han spiste. Saa spurgte hun sig selv paa Kvindevis, om han mon forstod dette. Pigen aabnede Champagnen og trak sig tilbage. Lady Phayre satte sig tæt ved ham med Albuen mod Bordet. Først lændede han sig tilbage i sin Stol, saá paa sin Tallerken og saá paa hende.

„Jeg er alt for trist til at kunne spise. Naar jeg tænker paa de dødsdømtne Kvinder og Børn.“

„De bliver ikke mætte, fordi De intet spiser,“ indvendte Lady Phayre venligt.

„Det er vel ogsaa min egen personlige Ydmygelse,“ sagde

han haardt, som om han tvang Indrømmelsen frem. „Man kan lige saa godt være oprigtig. Det er det største, jeg endnu har taget mig paa, og alt afhæng af det. Og saa at maatte opgive det, naar Sejren stirrede én ind i Ansigtet! Det er til at blive gal af!“

Han bøjede sig utaalmodigt frem og tog sin Gaffel. Han lagde den paa Tallerkenen og vendte sig mod Lady Phayre.

„De er det eneste Menneske i Verden, jeg kunde sige det til.“

„Véd De hvorfor?“

Hun hviskede det næsten, men hun så ham frimodigt i Øjnene.

„Fordi De er Dem selv, velsagtens — fordi Deres gode Mening er af Betydning for mig, Deres Sympati mig en Nødvendighed.“

„Og alt det, fordi De véd, at jeg tror paa Dem.“

Hun sænkede Øjnene for hans Blik, der var strengt og dog halvt bedende. Saa hævede hun dem igen og gentog:

„Jeg tror paa Dem.“

En Skælven fo'r igennem ham, det lyste op i hans mørke, kraftige Ansigt. Lady Phayre skiftede Stilling og brast i en sølvklar Latter.

„Og De spiser stadig ingenting. Hvis De ikke straks begynder, gaar jeg min Vej.“

Goddard lo skamfuld med en ubestemt Følelse af at have opført sig mindre dannet ved ikke at begynde før. Han tog noget Laks. Efter de første Par Mundfulde forsvandt hans Lede ved Mad, og han tog for sig med en stor og stærkt sulten Mands Appetit. Siden sin Morgenkaffe havde han kun faaet et Glas Øl og en Sandwich paa Banegaarden, inden han tog af Sted. Maden og Vinen gengav ham et legemligt Velbefindende. Lady Phayre så til med en Tilfredshed, som hun

selv ikke rigtig forstod. Disse store, alvorlige Mænd var sommetider som rene Smaabørn — saa hjælpeløse, naar de blev overladte til sig selv. Hun opvartede ham nu og da paa sin indtagende Maade uden at forlade sin Stol, rakte ham Fadene og det lille Sølvkrus med Fløde, og da Maaltidet var til Ende, hentede hun ham en Æske Cigaretter i et Skab. Goddard tog imod det, temmelig tavs og undselig som en Mand, der er uvant med kvindelig Ynde. Under hele Maaltidet anstrengte hun sig for at tale muntert til ham om Smaating, smaa Hændelser, de havde haft fælles i den overstaaede Kamp. Han røg sin Cigaret, og de vendte tilbage til Dagligstuen.

Goddard stod foran Ilden med Hænderne i Jakkelommerne. Følelsen af personlig Ydmygelse ulmede endnu i ham, men de blussende Flammer var dæmpede. Han følte, at han igen kunde hæve sit Hoved. Og det var Kvinden i den lave Armstol dér, der ved sin søde Medfølelse havde gjort ham det muligt. Han havde aldrig før forstaaet, at en Kvinde kan være en Nødvendighed i en Mands Tilværelse. Indtil nu havde han ikke engang forstaaet, hvor mægtigt han trængte til hende paa den trættende Rejse tilbage til Byen, skønt hans saarede Stolthed kæmpede imod. Hun var saa skøn og uvurderlig. Hans Øjne mødte hendes. Men noget andet og mere end hendes Skønhed vakte det evigt mandige i ham, og hans Stemme skælvede, da han talte.

„Vil De altid være saadan imod mig, Lady Phayre?“

Hun smilede.

„Er det saa meget at gøre for Dem?“

„Det er snart ved at betyde alt i Verden for mig. Jeg har levet et haardt Liv fjernt fra Kvinder — Damer — Kvinder som De. Hidtil er det aldrig faldet mig ind, at jeg ikke skulde være mig selv nok — at jeg skulde komme til at søge Hjælp hos en Kvinde. For et Aar siden havde jeg let af det — be-

tragtet det som sygelig Indbildning hos Romanernes overfølsomme Halv-Mandfolk. Men jeg har trængt til Dem i Dag, og jeg kom til Dem, fordi noget, der var stærkere end jeg selv, tvang mig dertil. Og De har givet mig nyt Liv i Aften. Véd De det?"

„De saá saa udslidt og trist ud, da De kom, at jeg blev helt bedrøvet,“ sagde Lady Phayre diplomatisk.

Men Goddard opfangede en blød Klang i hendes Stemme. Han gik nærmere og satte sig paa Kaminskamlen næsten ved hendes Knæ.

„Hvorfor er ikke alle Kvinder som De? Hvor vilde Verden saa ikke være stor og vidunderlig.“

„Enhver Kvinde havde gjort det samme — givet Dem af sit bedste for at opmuntre Dem. Desuden er jeg bedrøvet — De har arbejdet saa ædelt. Man har talt om Dem — og ikke om noget andet. Jeg var saa stolt af, at jeg paa min fattige Maade havde arbejdet sammen med Dem — og havde sat alt mit Haab til, at De skulde vinde.“

„Og jeg har tabt paa det ynkeligste,“ sagde Goddard. „Derfor burde De føle, at jeg var Deres Tillid uværdig.“

„Det mener De ikke. Det er grimt mod mig,“ udbrød hun hastigt, oprigtigt saaret.

Goddards Øjne blev ømme. Gudinden var steget ned fra sin fjerne Piedestal, hvor han havde tilbedt hende, og sad ved hans Side som en skælvende Kvinde. Han havde en sælsomt berusende Følelse af hendes Nærhed.

„Tilgiv mig,“ sagde han. „Det er svært at tro, at min Sejr eller mit Nederlag kan have nogen Betydning for Dem.“

„Hvorfor er det svært?“ spurgte hun sagte og saá ned.

„Fordi det betyder mere end mine vildeste Drømme nogensinde kunde tillade mig at haabe,“ svarede han med pludselig Lidenskab.

De sad længe tavse. Lady Phayre kunde ikke finde Ord at svare ham med og følte, at hendes Stumhed var Forventning om en større Tilstaaelse.

Men Goddards Sind var et Virvar af Undren og sælsom Fryd. Hans Haand sank umærkeligt og berørte hendes Knæ. Det virkede som et elektrisk Stød paa ham. Han kunde neppe forstaa, hvad der var sket. Hans begejstrede, praktiske Liv havde ikke givet Jordbund for psykologiske Øjeblikke. Han drog hastigt Haanden til sig, som om han var vaagnet af en Drøm. Lady Phayre saå engleblidt op paa ham. Hun, der som Regel var mere yndefuld end forførende, var forvirrende kvindelig i det Øjeblik. Med ét rejste hun sig ogsaa instinktmæssig og lo.

„Jeg sagde Dem jo, at jeg tror paa Dem. Det, vi tror paa, har en lille Smule Betydning for os.“

Hendes lette Tone reddede Situationen. Samtalen fortsattes, men ikke saa utvungen som før. Omsider rejste Goddard sig for at tage Afsked. Hun var bekymret for ham. Skulde han arbejde mere i Aften?

„Jeg gaar lige hjem,“ svarede han leende.

Han holdt længe hendes Haand i sin og saå hende i Øjnene.

„De vil sove mere lykkeligt end hvis De ikke var kommet til mig?“ spurgte hun.

„Aa! Gud velsigne Dem,“ sagde han, noget uklart.

Og saa knugede han hendes Haand og forlod hastigt Stuen.

X.

Lady Phayre brænder sine Skibe.

Det havde været et hastigt, barsk Tag, der gav Lady Phayre et nyt Kendskab til Haandtryk. Ikke voldsomt, som hun kendte det hos visse alt for inderlige Venner, der gerne masede Ringene ind i hendes Fingre; men det dirrede i hendes Haand, og det steg til hendes Arm og tabte sig i hendes bølgende Barm. Uvilkaarlig holdt hun Haanden foran sig, saa at den skjalv lidt, og lagde den mod sin Kind. Hun rødmede pludselig. Men i Stedet for at tage Haanden bort, flyttede hun den lidt, saa Læberne berørte dens Inderside, og dær holdt hun den fast, mens hun lod Dagdrømmen tage sig. Og i hendes Øjne kom det Smil, som ingen nogensinde har set hos en Kvinde, undtagen naar hun blev overrasket; som kun fødes, naar hun er alene og halvt skælvende, halvt spøgende ser ind i sit Hjerte.

Men gradvis blev Smilet sløret af frembrydende Taarer. Hun var ikke af dem, der har kort til Graad. Hun var overrasket og glad. De var et Bevis for hendes Følelsers Ægthed. En Draabe hang i Øjenvipperne og faldt paa Haanden, hvor den brast over Ringene. Hendes Hjerte smeltede ved Tanken paa Goddard. Nederlag var ikke for ham det samme som for andre Mænd. Hvorfor vidste hun ikke; hun var tilfreds med sin indre Følelse af det sande deri. Det store Slag var tabt. Hun var bedrøvet. Men hun havde talt sandt, da hun sagde, at hun havde mest ondt af ham. Den tabte Sag

blev for hende den slagne Mand. Hendes Tanker søgte ind paa Planer til at trøste ham.

Der var meget stille, Tavsheden brødtes kun af de smaa dansende Flammers Knitren i Kaminen. Den hvide Kat rejste sig fra Tæppet, strakte sig og listede lydløst ud midt i Stuen, hvor den stod et Øjeblik tvivlende og saa vendte tilbage for at sove videre. Lady Phayre skiftede ikke Stilling. Hendes Tanker optog hende helt. Hun sammensatte en Balsam til Goddard — en ny og underfuld Smertestiller, hvis Hemmelighed hun nys havde opdaget — et Ekstrakt af mange kvindelige Husraad og saa gammelt som Bladene paa Kundskabens Træ.

Døren blev pludselig aabnet, og hun fo'r sammen i det taabelige Haab, at det var Goddard, der vendte tilbage. Men den nette Pige meldte med sin dæmpede Stemme, at det var Hr. Gleam.

Han nærmede sig ivrigt, og hans tørre, ligevægtige Ansigt blussede af Spænding.

„Har De set Goddard?“

Han var alt for ivrigt optaget af sit Ærinde til at kysse hendes Fingerspidser.

„Han har været her. Hvad vil De ham?“

Spørgsmaalet kom i samme Aandedræt som Svaret. Der var sket noget. Gleams Sindsbevægelse greb hende, hun rejste sig halvt og saå ivrigt paa ham.

„Fortælle ham Nyt. Store Nyheder. Glimrende Nyheder. Jeg er den eneste, der kender dem. Fjenden har vaklet hele Tiden — der var Sprækker i deres Sangbund. Rosenthal har trukket sig ud. Cleaver & Flyte er i Panik — Rosenthal stod jo bag dem, ser De. De andre kan ikke staa alene. Der er en fuldstændig Flugt!“

„Men det er for sent!“ udbrød Lady Phayre med en fortvivlet Klang i Stemmen. „Har De ikke hørt det?“

„Nej, det er ikke. Ikke endnu,“ svarede Gleam animeret. „Tillidsmændene erklærer sig ikke før i Morgen — hvis de da ikke er Idioter. Men jeg har mere nøjagtige Nyheder. De lod mig ikke tale ud,“ lo han undskyldende. „De vil give efter over hele Linien, hvis Folkene holder ud fireogtyve Timer til.“

„De maa holde ud,“ udbrød Lady Phayre. „Aa, hvorfor er Goddard der ikke?“

„Han maatte hellere være her — hvis jeg blot kunde faa fat i ham. Det duede ikke at telegrafere. Det var ikke sikkert. Lad mig opspore ham, saa lader vi ham fare af med Midnatstoget eller Avistoget og saa —“

„Han vinder,“ udbrød Lady Phayre jublende.

„Selvfølgelig. Komme, se og sejre. Det er saa let som at lyve. Det er derfor, jeg har dræbt tre Droskeheste under mig for at finde ham. Jeg var ved at fortvivle. Jeg vidste, han var taget fra Ecclesby. I hans Hjem forsikrede de mig, at han ikke var i London — de ventede ham ikke de første Par Dage. Intet at faa at vide i Klubben — eller paa Kontoret. Saa kom jeg hertil. Gudskelov, han er i London. Hvis jeg ikke kan finde ham, maa en anden tage derned.“

„Og Goddard alligevel miste sin Sejr? Han maa findes. I øvrigt vilde de ikke tro nogen anden.“

Hun lo spøgende, men skælvede af undertrykt Jubel. Hun knugede om sit Lømmetørklæde, saa Knoerne blev hvide. Der fulgte en lille Pause. Hun så ned i Gulvet et Øjeblik og betragtede ham saa halvt undseligt med et lille Smil.

„Hvad vilde De sige, hvis jeg sagde Dem, hvor de kan finde ham?“

„Hvad som helst,“ udbrød Gleam. „Hvor er han?“

„Paa Midland Grand Hotel.“

Hun afleverede Løgneren med forbløffende Ynde. Han snappede sin Hat fra Bordet og vendte sig mod hende.

„Hvorfor kom jeg ikke straks til Dem? De er ingen Kvinde, De er en Halvgud. I Kriser — og vanskelige Tider — ser man Dem komme frem af en Rosensky som en homerisk Gudinde.“

Lady Phayre smilede underfuldt til ham. Hun rakte ham Haanden.

„Jeg vil ikke holde paa Dem. Jeg er lige saa ivrig som De.“

I næste Øjeblik hørte hun hans Droske rulle bort i Gaden dernede. Hun brast i en lille klingende Latter: han var taget saa villigt og intetanende bort paa sin haabløse Søgning. I visse store Følelsesøjeblikke har Kvinder en ejendommelig humoristisk Sans.

En vild Idé havde grebet hende. Den var vokset til en uimodstaaelig Drift. Hendes Kvindekloget havde arbejdet hurtigt. Løgneren var steget hende til Læberne paa Sejrens Vinger og havde spredt Straaleglans over hendes Ansigt. Intet Under, at Gleam var besnæret.

Kvinder, der har for Vane at brænde deres Skibe, finder det ligesaa monotont som alt andet efter en Tids Forløb, men for den, der aldrig før har gjort det, er det en sælsomt betagende Handling.

Lady Phayre havde ført et muntert, men fuldstændig eksemplarisk Liv. Ikke engang Skyggen af en Skandale havde nogensinde berørt hendes Navn. Sir Ephraim havde omgivet hende med sin Tilbedelses Overflod, og hidindtil havde hun betragtet alle Elskovsofre med en ung Konditordames ophøjede LigeGYldighed overfor Flødeboller. Hvis hun nu og da vovede at træde Konveniencen under Fode, var det kun for at udøve sin Positions Privilegier. Ingen kunde finde paa noget

at indvende imod det. At køre til en Politikers Hjem om Natten for at aflevere en politisk Meddelelse var en hverdagsagtig Ting. Men at bringe Sejrsbudskabet til den Mand, hun elskede, vidende, betaget og salig, at det Budskab ogsaa vilde fortælle ham, at hun var hans — det gjorde det til noget ganske andet. Det aandeløse Øjeblik, der fulgte efter Løgningen, var Lykkens Højdepunkt i Lady Phayres Liv.

Hun gik hen til Skrivebordet, tog et Ark af det vaabenprydede, duftende Papir og skrev hastigt nogle Ord, som hun lagde i en Konvolut og skjulte ved sin Barm. Saa ringede hun paa Pigen, og faa Minutter efter jog hun igennem London i en Droske. Den kolde Luft slog hende i Ansigtet, fyldte hende med en frydefuld Følelse af Liv. Hun blev hed, naar hun udmalede sig den lille Scene, der vilde komme. Først hans Udtryk af undrende Glæde ved at se hende, saa hans straalende Ansigt, da hun aandeløst havde bragt sin Meddelelse. Hun vilde lige akkurat faa Tid til at aflevere den, hvis han skulde naa Nattoget. Brevet vilde hun putte i Brevkassen. Det vilde blive fundet snart efter, at hun var taget bort. Hvis det blev sendt videre til ham næste Dag, saa meget des bedre.

Hun elskede ham. Det var en ny, afsindig Følelse for hende. Det havde været lykkeligt at drive mod Strømfaldet, skønt hun ikke havde været uden visse Angstfølelser og bange Anelser. Denne Aften havde bragt hende til Faldets Rand, og de susende Vande drog hende. For denne ene Gang havde Lady Phayre tabt Hovedet. Og alligevel var der Metode i Galskaben. Hun følte sig tilbedt, attraaet, saå Manden staa i lidenskabelig Afmagt paa den anden Side af det sociale Svælg, der adskilte dem. Det var hendes Ret at slaa Bro over. Midt i sin Jubel var Lady Phayre glad ved at vide, hun gjorde det med Ynde.

Hun var saligt uvidende om Vejen, hun kørte. Over-

fyldte Gader, triste Torve, lange, dybe Stræder — det var altsammen ens for hende. Hun laa tilbagelænet i Drosken, følte Brevet knitre ved sin Barm under Sealskins Jaketten og overgav sig til sine Drømme.

Omsider holdt Drosken ved det opgivne Numer i den stille Gade, hvor Goddard boede. Hun gav Kusken Besked om at vente, løb op ad Trinene og ringede paa. Et Øjeblik tøvede hun med Brevet i Haanden, nervøst fingerende det. Saa kastede hun det hjertebankende, halvt glad, halvt angst i Brevkassen.

En Pige lukkede op og stirrede paa den fremmede. Lady Phayres Hjerter bankede, saa hun neppe kunde tale.

„Hr. Goddard er ovenpaa, Frue. Nu skal jeg hente ham,“ sagde Pigen, forsvandt og lod Lady Phayre blive staaende i Forhallen.

Det var et sjusket Pigebarn i Bomuldskjole. Tanken paa Mænds Afmagt overfor huslige Spørgsmaal fik Lady Phayre til at smile overlegent. Hun tilgav ham paa hans Køns Konto, at hun maatte vente i Forstuens Træk. Men Døren stod aaben til Spisestuen, og der var tændt Lys derinde. Der var ingen Grund for hende til ikke at gaa derind, hun havde Haanden paa Dørgrebet, da der pludselig blev aabnet helt, og i det skarpe Lys stod en Kvinde med forsumpede Træk, stive Øjne og løst, uordentligt Haar og iført en snavset Flonels Ki-mono.

Et Sekund stod de og iagttog hinanden. Saa gjorde Kvinden et Skridt frem og svajede sidelæns over mod Væggen. Hun var beruset.

„Hvem Satan er De?“ udbrød hun med tyk Stemme.

Lady Phayre var ude af sig selv af Rædsel. Hun veg tilbage, netop da Goddard kom styrtende ned ad Trappen. Han

havde hørt, hvad hans Hustru havde sagt. Det var et grufuldt Øjeblik. Ved Synet af ham gav det et Sæt i Kvinden.

„Bliv derinde!“ tordnede han til hende; saa knaldede han Døren i, og stadig knugende Haandtaget stod han dør med ligblegt Ansigt, tungt aandende, og stirrede ind i Lady Phayres hvide Aasyn.

„De her? Hvad er det for et Vanvid af Dem at komme her?“ sagde han hæst.

Ved Lyden af hans Stemme syntes Lady Phayre at vaagne.

„Aa!“ udbrød hun, og hendes Afsky og Væmmelse kunde kun finde Udløsning i et uartikuleret Udraab. Og saa flygtede hun uvilkaarligt mod Gadedøren.

Men Goddard indhentede hende med et Par lange Skridt. Hun veg ind i en Krog og hævede Haanden, som om hun var angst for, at han skulde røre hende.

„Lad mig gaa. Kom mig ikke nær. Tal ikke til mig. Det er grufuldt.“

„Ja, det er grufuldt,“ gentog han vildt. „Men det er min Forbandelse og ikke min Brøde, at jeg har en saadan Hustru.“

„Deres Hustru, Deres Hustru?“ sagde hun med underlig svag Røst. „Den — den Kvinde er Deres Hustru?“

„De troede vel ikke, det var min Elskerinde?“ udbrød han med besk Plumshed. „At komme til *hende* efter at have forladt Dem!“

Hun genvandt ved en Kraftanstrengelse Fatningen.

„Maa jeg bede Dem aabne den Dør for mig.“

Han aabnede Smæklaasen, holdt Døren aaben, saa hun kunde komme ud, og gik udenfor paa Trappen med hende, idet han lukkede Døren efter dem. Saa, inden hun fik Tid at gaa ned, greb han hende ved HaandleDET.

„Hvilket Vanvid har faaet Dem til at komme hertil? Sig mig det.“

Hendes første Indskydelse var at rive sig løs og styrte ned til den ventende Droske, flygte fra dette modbydelige Sted og blive alene med sin haabløse Skændsel. Men han holdt hende for fast.

„Sig mig det,“ sagde han igen strengt. „De vilde ikke komme herhen uden god Grund.“

„Slip min Arm. Det gør ondt.“

„Om Forladelse,“ sagde han mere blidt og slap hende. „Det Helvede derinde virker paa mig helt herud.“

Lady Phayre hadede ham inderligt i det Øjeblik. Var hun kommet i et rent personligt Anliggende, havde hun hellere kaldt Politibetjenten, der patrouillerede i den øde, vindsu-sende Gade, til Hjælp end udført sin Mission. Men hun huskede, hvad det gjaldt. Hun bekæmpede sin Afsky og fortalte ham i faa, afbrudte Sætninger, hvorfor hun var kommet. Længslen efter at slippe bort dirrede i hver Nerve. Saa snart hun havde udført sit forhadte Hverv, gøs hun, fo'r ned ad Stentrappen og ind i Drosken.

Da hun havde betalt Drosken ved Døren til Queen's Court Mansions, stod hendes Hjerte pludselig stille af Skræk. Hun havde lagt Brevet i Brevkassen. Et Øjeblik tænkte hun paa at køre tilbage og kræve sig det udleveret, men det var umuligt. Hun slæbte sig op ad Trappen og gik i Seng, svimmel af Raseri, Modbydelighed og Ydmygelse.

Goddard stod barhovedet paa Trappen, indtil Drosken var forsvundet i Mørket, og lukkede sig saa ind igen. Han gik ind i Spisestuen. Lizzie laa halvt sovende paa Divanen ved Kaminen og vendte sine fortinnede Øjne imod ham, da han kom ind. Hendes Haar var snavset og uredt, hendes Ansigt plettet, hendes Skikkelse formløs, og den skidne Kimono stod halvt

aaben. Strømperne hang i Aal ved Anklerne. Hun lugtede af Spiritus, Møblerne stod skævt, Dugen hang ned til den ene Side, og paa den laa Krummerne af en halvspist Brioche, et snavset Lommetørklæde og en Tjores Roman med en stor Fedtplet.

En ubeskrivelig Modbydelighed greb ham. Han følte en afsindig Trang til at gribe Sofapuden og kvæle hende med den, som hun laa dør, men det blev siddende ham som en tyk Klump i Halsen.

„Jeg sagde, du skulde gaa i Seng,“ sagde han forbitret. „Gaa straks.“

Hun rejste sig og vaklede ude af Stand til at gaa. Var hun faldet om, havde Goddard ikke kunnet faa sig til at røre hende. Hun sank igen ned paa Divanen. Han ringede, og Pigen kom.

„Væk Kokkepigen og læg straks Fruen i Seng. Jeg tager tilbage til Ecclesby i Nat. Jeg véd ikke, hvor længe jeg bliver borte. Jeg skal telegrafere til Fru Smith om at komme herhen i Morgen.“

Pigen gik for at hente Kokkepigen. Lizzie saá paa ham med fjoget Alvor.

„Tror du, jeg tror, at du skal til Ecclesby? Du skal hen til det Kvindfolk fra Piccadilly Circus.“

Goddard sprang frem, greb hende ved Kimonoens løse Krave og rystede hende, saa Tøjet flaaedes.

„Vil du, at jeg skal slaa dig ihjel?“ sagde han mellem Tænderne og stirrede paa hende.

Hun blev angst og gav sig til at klynke. Goddard stod et Øjeblik og stirrede paa hende. Saa lod han med en lidenskabelig Bevægelse Haanden fare gennem sit Haar.

„Aa, Gud!“ udbrød han med sagte, skælvende Stemme og forlod hende.

Han greb mekanisk sin endnu pakkede Kuffert og Overfrakken og gik ud i Natten. Paa St. Pancras Station fandt han Gleam, der ventede paa Perronen. Han opfattede, at Parlamentsmedlemmet bad ham om visse Forklaringer vedrørende Midland Grand Hotel og Lady Phayre og hørte paa de nærmere Enkeltheder, om hvordan Hemmeligheden var sivet ud, om Rosenthals Svigten, modtog Lykønskninger, Opmuntring og Farvel, idet Toget gled ud; men det var altsammen en Drømmeverden, hvor hans Forstand arbejdede uafhængigt af ham selv. De straalende Efterretninger, han bragte med sig, den sikre Sejr, der skulde krone hans Haab og Ærgerrighed, de Tusinder Skæbner, han havde i sin Haand — alt det var som taa-gede Skygger langt bagude i hans Bevidsthed. Men hans Sind brændte i lidenskabelig Kærlighed til Lady Phayre og vildt Had til den Kvinde, han just havde forladt. Hvis en Mand nogensinde bar Helvedes Brand i sit Hjerte, saa var det Goddard, da han den Nat rejste ud for at gøre sit Livs første store Ærgerrighed til Virkelighed.

XI.

Genopbyggelse.

Sejren var fuldstændig. Arbejdsgivernes pludselige Sammenbrud vakte Sensation overalt i Landet. Aviserne genlød af hans Navn. Han var Øjeblikkets Helt. I Ecclesby var han Helten for Tid og Evighed. Hans første Fremtræden efter Fredsbetingelsernes Bekendtgørelse var Signalet for vældige Demonstrationer. Mænd raabte sig hæse og sloges for at komme til at trykke hans Haand. Kvinder græd om Halsen paa hinanden og udraabte skingre Velsignelser. En af dem, der var vild af Jubel, slog Armene om ham og kyssede ham. Et Fakkeltog med to sindssyge Orkestre i Spidsen, der spillede: „Se, her kommer den sejrende Helt,“ bar ham i Triumf gennem Gaderne.

I Øjeblikket glødede hans Hjerte af Heldets Rus og Folkets Forgudelse. Men da Mængdens Raab ikke mere lød i hans Øren, svandt Gløden som et falsk Skær og stillede ham Ansigt til Ansigt med barske Realiteter, der gjorde alt andet skyggeagtigt. Saa snart han kom til London, tog han med brændende Hjerne til Queen's Court Mansions. Hvad han skulde sige Lady Phayre, det vidste han ikke. Han vidste kun, at en vild Trang drev ham til hende, en afsindig Længsel efter at kaste sig for hendes Fødder. Den slumrende Mandsliden-skab var vaagnet og rystede ham til hans Sjæls Dyb. Hans Kærlighed til hende havde flydt saa roligt, var steget saa

umærkeligt, havde bevaret saa glat en Overflade over uanede Dybder af Lidenskab, at da den endelig naaede den pludselige Strømhvirvel, susede den ned i et mægtigt Fald og fejede ham hovedkulds i ukendte Afgrunde. Blodet jog gennem hans Aarer, da han stod udenfor den kendte Dør. Pigen lukkede op. Lady Phayre var ikke vel og tog ikke imod Besøg af nogen.

„Ligger hun i Sengen?“

„Fruen holder sig inde.“

„Sig hende, at jeg gerne vil tale med hende.“

Pigen forsvandt og vendte tilbage med den Besked, at Lady Phayre umuligt kunde tage imod og foreløbig ikke vilde være i Stand dertil. Han maatte gaa, rasende af Skuffelse. Han tog hjem, laasede sig inde paa sit Værelse og skrev til hende. Dagene gik, og der kom intet Svar. Et nyt Brev gik det ligedan. Saa gik han igen derhen. Denne Gang blev Døren ikke aabnet, hverken af den elektriske Klokke eller den lille Messing Dørhammer, og udenfor mødte han Portneren, der fortalte ham, at Lady Phayre havde lukket sin Lejlighed for et halvt Aar og var taget til Sydfrankrig.

Da, og først da fik Goddard Øjnene op for sit tabte Paradis. Han havde holdt sig oppe med det Haab, at kunde han blot komme til at tale med hende, saa vilde han vinde hendes Tilgivelse, sin Ret til at komme ind i den glemte Stump af Edens Have, hun beboede. Om saa Portneren havde været Englen med det flammende Sværd, kunde Goddard ikke have betragtet ham i mere afmægtig Underkastelse.

Han vandrede en Stund uden Maal eller Med gennem Garderne. Livet syntes lige saa trist som den skumle November-eftermiddag, der var ved at glide over i en vaad, rugende Nat. Han var færdig med Dagens Pligtarbejde, havde febrilsk hastet med at faa det fra Haanden i Forventning om Besøget hos

Lady Phayre. Han gik videre til Piccadilly Circus. Der standsede han og overvejede et Øjeblik, hvad han skulde gøre. En Bayswater Omnibus var netop kørt op i den lange Række, og Konduktøren raabte larmende. Han skreg ind i Goddards Ansigt.

„Naa! Notting Hill, Sir. Pladserne er indeni.“

Goddard vendte sig hastigt bort. Han kunde ikke tage hjem. Tanken om Lizzie, beskidt og drukken, fik ham til at se rødt. I hans nuværende Stemning vilde det ikke være godt, om han saa hende.

Han gik videre til sin Klub og op til det stille Læseværelse, hvor han kunde være i Fred for sine Bekendtes Sludren. Han trak en Lænestol hen i en mørk Krog ved Kaminen og tog fat paa den strenge Opgave at bygge sit Liv op igen. Et nyt ødelæggende Element var kommet ind i hans Tilværelse — Lizzie. I Tiden før hans Venskab med Lady Phayre havde hun haft ringe Betydning i hans virkelige Liv. Han beklagede hendes Ulykke, gjorde, hvad han kunde, for at raade Bod paa Deres Ægteskabs uhjælpelige Fejltagelse; men da han aldrig følte nogen Trang til at faa sin Frihed igen, havde Baandet neppe nok generet ham. Selv i hans lykkelige Øjeblikke med Lady Phayre havde det kun pint ham lidt. Hun stod saa højt over ham, de Følelser, hvormed han betragtede hende, var saa nye for hans næsten uprøvede Erfaring, at han slet ikke havde forstaaet, han elskede hende som hver Mand elsker. I Lady Phayres ophøjede Atmosfære havde Lizzie ikke større Betydning end det lille, nøgne Kvistværelse, hvor han engang havde boet, end hans livligste Erindringer om Modgang og Kamp mod Fattigdommen. Men nu da Idyllen var ude, da han følte Mandens vilde Lidenskab for den Kvinde, der var tabt for ham, blev denne anden Kvinde, der stod imellem dem, til en grufuld, uimodstaaelig Magt.

Han stirrede med stivnede Træk ind i Ilden. Den svandt, og i dens Sted saá han det Optrin den Aften, da de to Kvinder mødtes. Det ene Ansigt var ædelt, aandfuldt og skønt, det andet forsumpet, plumpt og dyrisk. Han greb om Stolens Arm-læn og stønnede svagt. Afskyen for den Kvinde, han var lænket til, greb ham som en kvalmende Fornemmelse.

Saa rystede Vreden ham — Vreden over hans taabelige Ægteskab, over hans Hustrus plumpe Natur, over Faderens Drukkenskab, over det kønne Babyansigt, der havde lokket hans primitive Fornemmelser — og ogsaa Vrede mod Lady Phayre. Hvorfor havde hun besøgt ham? Hvorfor havde hun lokket ham i sine Garn? Vrede over hendes Foragt for ham, over hendes Dame-Følsomhed, der oprørtes ved Synet af en drukken Heks. Vrede, fordi hun havde ført ham ind i Daarernes Paradis blot for at jage ham ud igen med Spot og Spe.

Et let Slag paa hans Skuldre vækkede ham. Han gjorde brat omkring — hans hidsige Vrede vendte sig mod Forstyrren. Det var Gleam.

„Jeg har gennemsøgt Klubben efter én at spise Middag sammen med. Kom De,“ sagde han paa sin venlige Maade.

Men Goddard gloede paa ham. I det Øjeblik syntes Gleam at have hjemme paa den anden Side af det store Svælg, og han hadede med det gamle Klassehad. Han saá saa elegant og soigneret ud, aftenklædt som han var, med guldindfattet Monocle og omsorgsfuldt friseret Hoved. Hans Væsen var saa utvungent, han havde nok ingen skidne Bekymringer. Han havde ingen snavset, drukken Kone til at trække sig ned. Han kunde møde Lady Phayre som ligestillet. Han kunde byde hende Ægteskab, og hun kunde tage Tilbudet som en Kompliment. En Følelse af personlig Nedværdigelse greb Goddard, og han hadede sig selv, fordi han hadede Gleam.

I Løbet af et Øjeblik kom han dog til sig selv, men Gleam naaede alligevel at drille ham med hans Forvirring.

„Greb Dem i at sove, hvad? Naa — vil De spise med?“

„Nej,“ sagde Goddard og rejste sig. „Ikke i Aften. Jeg burde være taget herfra for en halv Time siden.“

Han strakte sig, som om han havde sovet. Gleam saá paa ham med sit hastige Blik.

„De har overanstrengt Dem. Pas paa. I store Mænd bryder sammen med et Brag. Tag bort og hvil ud.“

„Ligesom Lady Phayre,“ sagde Goddard i sit Hjertes Bitterhed.

„Akkurat. Deres forbandede Strejke gjorde det af med hende. Jeg véd ikke, hvad Pokker vi skal gøre uden hende.“

„Livet gaar sagtens sin vante Gang. Ingen er uundværlig.“

Han lo glædesløst. En svag Rødme viste sig i Gleams tørre Kinder.

„De taler Højforræderi, Goddard. De trænger sandelig til at hvile ud.“

„Man trænger til saa Fandens meget, som man ikke kan faa.“

„Jeg trænger til Middagsmad, og det vil jeg have,“ svarede Gleam godmodigt. „Farvel.“

Han gik ud af Læsestuen og tog Elevatoren. Hans Øjne blinkede, og han strøg aandsfraværende Overskægget. Saa kom der et lille Udbrud.

„Gud véd!“ sagde han.

„Sagde Herren noget?“ sagde Elevatordrengen.

„Hva’?“ svarede Gleam. „Ja. Gud véd — Gud véd, hvorfor jeg er kommet ned i Kælderen, naar jeg skulde til Spisesalen.“

Men Goddard kunde ikke blive i Læsestuen. Han var revet

ud af sine Grublerier, og en febrilsk Uro havde grebet ham. Han forlod Klubben og gik hastigt ned gennem Gaderne. Hvorhen? Han var ligeglad. En ubestemt Idé om, at han kunde frigøre sig for sit Vanvid ved legemlige Anstrengelser drev ham frem. Han mindedes svagt et Optrin i en Tjøs Roman, han havde læst i sin Folkeskoletid — en Scene, hvor Helten for at bringe Ro i sine vilde Tanker steg til Hest og galoperede i vanvittig Fart over milevide Hedestrækninger, indtil det ædle Dyrs Hjerter brast, og det snublede og faldt og kastede Rytteren af, der brækkede Halsen. Men Goddard gik — op ad det travle Strand og Fleet Street gennem det snart øde City, østpaa op ad Fenchurch Street, Whitechapel Road, Mile End Road, puffende sig frem gennem menneskefyldte Gader, der stank af Stegekældere, Petroleum og den slidende Befolkningens Sved, ned ad Whitehouse Lane og Stepney High Street til Batcliffe Highway. Den almindelige, skidne Elendighed anslog de altid følsomme Strenger i hans Sind, vækkede Demagogens Medynk med Folket. East End var aldrig forekommet ham saa frygtelig, saa knugende i sin vældige Hæslighed. Gade efter Gade, altid det samme — den samme Stank, de samme udslidte Mænd, de samme blegsottige Ungpige-Mødre, de samme skidne, udmajede, fjerpyntede Gadetøse; den samme dyriske Tale, der evigt syntes at hænge i Luften, de samme støjende Udslag af Drukkenskab foran Beværtningerne, de samme drømmeagtige, endeløse Sporvogne, der jævnt gled forbi denne vrirlende Menneskehob paa Fortovet, og overalt den samme glædeløse Kamp for Livets fire eneste Goder — Føde, Klæder, Ly og Glemsel.

Goddard følte en sær og streng Trøst ved at dykke sin Sjæl i disse Bitterhedens udstrakte Vande. Han gik videre og videre, gennem sludrende Sværme af Søfolk, sortsmudsede Laskarer og den Landpøbel, der holder til ved Søfartslivet,

forbi ildelugtende Skibsprovianteringsforretninger, Fuglehandlere med skrigende Papegøjer, elendige Spisehuse, der selv gennem den almindelige Stank kunde spores paa langt Hold formedelst de tvivlsomme Uddunstninger fra Køkkenvinduerne. Ved Enden af Ratcliffe Highway gjorde han omkring, gik gennem de stinkende Smøger ved Floden, over Commercial Road og nordpaa ad mørke, snævre Gyder, hvor man kun svagt sporede Hovedgadernes Lys og Larm og Tilværelsens smaa Intimiteter grelt blev stillet til Skue. I Slaveværkstederne kunde han se de overarbejdende bag de gardinløse Vinduer. En Gang standsede han og talte — tredive i et lille, gasoplyst Rum.

For at fortsætte Kampen mod de onde Magter, der forgjorde denne hæslige By, havde hans Liv ikke megen Genopbyggelse behov. Han tænkte paa Lady Phayre, knugede sin Stok og svingede den forbitret.

„Jeg vil fortsætte mit Arbejde, og hun kan gaa ad Helvede til!“ sagde han.

Og han gik videre gennem de endeløse Gader.

Det er ligetil at overgive sine Byrder til Glemselen og sende dem ud paa Letes Vande. Desværre lykkes det ikke altid. De har en Tilbøjelighed til at unddrage sig os ligesom den Vampyr i det indiske Eventyr, som Vikram ikke kunde faa til at blive i sin Sæk. De smutter fra det sorte Skib og lægger sig igen paa Ryggen af den, der sendte dem bort. Men Goddards Stolthed tillod ham ikke at indrømme noget Nederlag her. Han vendte tilbage til sit Arbejde med fordoblet Energi, blev vred, naar han opdagede, at det ikke gav ham den gamle, fuldstændig Glæde, og nægtede stædigt at se den aabenbare Aarsag i Øjnene.

Og saa maatte den nye Disharmoni i hans Liv blive til-

vant og kendt. Det blev værre og værre med Lizzie. Han fik Emily til at bo hos dem for stadig at passe paa hende. Sammen prøvede de at hjælpe paa Ondet, at opdage hendes Udveje til at skaffe sig Spiritus, men hun var dem overlegen i List. Sygdommen havde uafrysteligt grebet hende. Hun sank dybere med hver Dag. Daniel kunde ikke narre sig selv til at tro paa en Befrielse fra denne Byrde af Afsky. Men han var i Besiddelse af en levende Retfærdighedssans. Jo stærkere Væmmelse han følte i sit Hjerte, des stødigere passede han paa ikke at vise den. Han bar hendes Anklager i Tavshed og bestræbte sig for at mildne hendes Lod.

„Jeg tror, du er en Engel sendt fra Himlen, Daniel,“ sagde Emily engang. Hun havde altid ydmygt forgudet ham. „Jeg forstaar ikke, hvordan du kan holde hende ud. Du er en Engel af Kød og Blod, om nogen er det.“

„Det tror du, Em?“ svarede han med en barsk Latter. Det rørte ham. „Naa ja, tænk du bare det. Det kan ingen Skade gøre dig.“

Kun én Gang hentydede Lizzie til Lady Phayres Besøg. Det var en Søndag Aften. Emily var gaaet i Kirke, og de to sad ene i Dagligstuen. Daniel røg sin Pibe ved en Bog, og Lizzie syede — en sjælden Beskæftigelse for hende. Hun havde været mindre pirrelig den Dag og endog bedt ham sidde inde hos sig. Efterhaanden som Daniel læste, arbejdede hun mere og mere afbrudt med Sytøjet. Hun stirrede nu og da længe ind i Ilden og tog saa fat igen. Saa rejste hun sig, gik omkring i Stuen, saá paa Nipset og flyttede paa det. Til sidst gik hun ind i sit Sovekammer, der laa ved Siden af Dagligstuen.

Pludselig opfangede Daniel en skarp, klirrende Lyd. Han fo'r op og gik hastigt ind til Lizzie. Det var som han havde anet. Ved Lyset af den svagt brændende Gas saá han hende

stikke en Flaske ind under nogle Klædningsstykker i en Kuffert. Et Glas, halvfylt af Spiritus, stod tæt ved paa Kaminhylden.

„Lizzie! Hvor kan du?“ udbrød han.

Hun vendte sig rasende mod ham.

„Hvor tør du komme herind! Hvor tør du udspionere mig! Hvis jeg har Lyst til at drikke, saa drikker jeg. Hvad vedkommer det dig, om jeg slaar mig selv ihjel?“

Hun greb Glasset og havde allerede sat det til Læberne, da han traadte til og slog det ud af hendes Haand.

„Du kommer alligevel ikke til det i Aften, Lizzie,“ sagde han roligt.

Hun brød ud i en Strøm af forbitrede Ord.

Naar Drikkeriet eller Lidenskabten tog hende, brugte hun Jargonen fra Sunningtons Gader — eller sin Faders Hjem, om man vil. Han ventede, indtil der kom et Ophold.

„Flasken vil jeg i hvert Fald have,“ sagde han og vendte sig mod Kufferten.

Men det var Tegnet til et nyt Udbrud. Hun satte sig paa Kufferten, svor paa, at han ikke skulde faa den, saa længe hun levede, forberedt paa at forsvare den ved alle Midler. Goddard trak paa Skuldrene og satte sig paa Sengen.

„Godt,“ sagde han. „Saa venter jeg.“

Saa brød hun ud i hysterisk Hulken. Hun vilde ønske, hun var død. Hun hadede ham. Han var et Bæst. Det var alt, hvad han interesserede sig for — udspionere hende, naar han ikke holdt til med Kvindfolk.

„Tror du, jeg er en Idiot?“ udbrød hun og tog pludselig Hænderne fra Ansigtet for at glo paa ham. „Tror du ikke, jeg véd det? Jeg blander mig ikke i det; hvorfor blander du dig saa i mit? Men lad være med at trække dine Kvindfolk her til Huset. Tror du ikke, jeg véd, hvad du tager dig for? Du er

værre end jeg. Jeg spiller ikke hellig. Du er en beskidt Sjo-ver. Du tror ikke, jeg véd Besked om dine Rhodanther og alt det?"

Han fo'r tilbage, som om hun havde slaaet ham, mistede et Øjeblik den Selvbeherskelse, han havde bevaret under hele hendes Ordflom. Han tog sig sammen ved en voldsom Kraftanspændelse, knugede Lagenerne i sine knyttede Hænder. Han forstod nu, at en Mand kunde slaa en Kvinde. Hvis han slap Taget i sig selv, vilde han kaste sig over hende og slaa hende — slaa hende, indtil hun laa bevidstløs. Maaske ventede hun det næsten, for hun holdt inde og saå halvt angst, halvt trodsigt paa ham. De stirrede paa hinanden i det svagt oplyste Værelse. Saa gøs hun over hele sit Legeme og udstødte et svagt Skrig, idet hun skjulte sit Ansigt. Hun var blevet grebet af Rædsel. Hun var besejret.

Daniel rejste sig og tog hende ved Armen.

„Gaa ind i det andet Værelse,“ sagde han strengt, og hun adlød.

Han kom ind til hende, da han havde taget sig af den omstridte Whiskyflaske. Og dør sad de i knugende Tavshed, indtil Emily kom hjem fra Kirke og afløste ham paa hans Vagt.

Det var sidste Gang, Lizzie nævnede Lady Phayre. Han kunde ikke forstaa, hvorfra hun kendte hendes Navn — dette Navn Rhodanthe, som han altid havde i sine Tanker — som han kun denne ene Gang havde hørt blive udtalt højt. Det var et sært Spil af Skæbnens Ironi, at det blev hans Hustru, der sagde det denne ene Gang. Det forbitrede ham endnu mere imod hende.

Et Par Uger senere blev Hough Kredsen ledig, som det længe var ventet, og Goddard definitivt opstillet som den radikale Kandidat. Lige i Begyndelsen af Valgkampagnen fik han fra London Bud om, at hans Hustru havde faaet Delirium tremens.

XII.

En Folkefører.

„Tror De, det er klogt, jeg gaar derind?“ spurgte Goddard.

„Hun har spurgt efter Dem,“ sagde Sygeplejersken. „Det vil maaske gøre hende godt, men tal ikke til hende.“

„Saa har hun endelig overstaaet det?“

„Ja, omsider. Men hendes Helbredelse afhænger af den mest fuldstændige Ro. Det er Hjertet nu. En pludselig Ophidselse og“ — hun knipsede med Fingrene — „en Blodprop.“

„Det vil sige pludselig Død?“

„Naturligvis,“ sagde Sygeplejersken.

„Jeg vil blot sidde hos hende i ti Minutter,“ sagde Daniel. „De er vis paa, at det vil glæde hende.“

„Det vil være hende et Tegn paa Tilgivelse,“ sagde Sygeplejersken. Hun sukkede. „Aa, den Stakkel! Jeg vil gaa ind og forberede hende.“

Goddard satte sig træt til at vente i den stift møblerede Dagligstue med Hovedet i sine Hænder. Han var dødtæt. Det aandelige og legemlige Pres, han nu i tre Maaneder havde levet under, havde sat sine Spor. Hans Ansigt var forpint og gulligt, hans Øjne mere klare end sundt er. Saa underligt det kom for ham, havde han maattet søge Lægehjælp mod Søvnløshed. Der blev foreskrevet ham øjeblikkelig Ro og Forandring. Han trak paa Skuldrene. Efter Valget maaske.

Kredsen var i levende politisk Vækkelse. Goddards Fremtræden lod ingen forblive lunken. Kampen rasede vildt. Man ventede en mægtig Stemmepercent. Under almindelige Forhold vilde det være en anstrengende Valgkamp, og nu var den ligefrem livsfarlig for en allerede overanstrengt Mand. Og

saa var der Lizzies Sygdom. Han havde allerede flere Gange været i Byen for at forvisse sig om, at hun blev plejet med al den Omsorg, Penge og Dygtighed kunde skaffe. Han havde gaaet i febrilsk Angst for, at en Forsømmelse fra hans Side skulde true hendes Helbredelse.

Han sad med Hovedet i sine Hænder og stirrede paa Gulvtæppet, alt for træt til at tænke sammenhængende. I Morgen begyndte Valghandlingen. Efter alt at dømme var hans Kandidatur sikker. „Daniel Goddard. M. P.“ — det Navn fik Trolddomskraft et Par Aar efter. Og dog manglede der noget. Hvad vidste han kun alt for godt. Det kunde have været. Han vilde have set hende i Hough i Morgen, straalende; hun vilde køre omkring til Stemmestederne og bære hans Farver. Og hvis han sejrede — hvilken Glæde at staa foran hende i sin Sejr! Men det andet Billede dukkede frem. Under hele Valget havde de to Kvinder spøget i hans Hjerne. Han havde kæmpet mod lidenskabeligt Begær. En Aften, da der kom Bud om, at Lizzie laa mellem Liv og Død, havde en grufuld, overvældende Længsel efter, at hun skulde dø, holdt ham vaagen indtil den lyse Morgen, da han stod op og tog med første Tog til London for at forvisse sig om, at intet blev undladt for at frelse hende. Han huskede nu nogle af Emilys Skildringer af de Rædsler, der var foregaaet ved det Sygeleje, og han gøs ved Tanken. Gudskelov det var overstaaet. Hun vilde gerne se ham. Maaske kunde dette bringe en Forandring i deres Liv. Han spurgte sig selv, om hun mon kendte noget til Valget. Maaske kunde hun føle sig stolt ved at være gift med et Parlamentsmedlem. Men hvad kunde det nytte hende? Det vilde ikke give hendes Liv nye Interesser. Ja, det var haabløst. Enhver almindelig Kvinde fra Gaden kunde blive ham en fuldt saa god Hustru. Og igen kom Længslen efter det tabte

over ham, og hans Tanker dvælede træt ved hendes besynderlige Navns Trolddomskraft — Rhodanthe.

„Det gør mig ondt, at jeg har ladet Dem vente, Hr. Goddard,“ sagde Sygeplejersken, idet hun kom ind. „Der var lidt at ordne i Stuen. Nu er De ganske, ganske stille, ikke sandt?“

„De er vis paa, at der ingen Fare er?“ spurgte Goddard.

Sygeplejersken smilede ad hans Ihærdighed.

„Tal ikke til hende og faa hende ikke til at tale. Det er det hele,“ sagde hun.

Goddard listede sig ind i Sygeværelset. I Døren mødte Emily ham paa Vej ud, og hun bad ham hviskende om ikke at blive der for længe. Han gik hen til Sengen. Lizzie laa ganske stille og bleg. Hendes Kinder var indfaldne, Trækkene skarpe, og Huden laa stramt over Kraniet. De farveløse Læber hang slappe, og Tænderne stod frem — hun lignede mere en død end en levende Kvinde. Goddard var rystet i sit Inderste. Han genkendte hende neppe. Der var ikke blot intet Spor af den unge Pige, han havde lovet at elske; hun var ikke engang den Kvinde, han havde hadet, mere.

„Saa du er kommet,“ hviskede hun og flyttede sin svage Haand.

Han tog den i sin, prøvede paa at smile for at berolige hende.

„Vil du ikke kysse mig?“

Hendes Stemme havde ikke forandret sig. Det formindskede den sært fremmede Følelse, hvormed han havde betragtet hende. Der var noget uvilkaarligt klynkende i Tonen. Han bøjede sig ned og kyssede hendes Kind.

„Skynd dig nu og bliv rask, Lizzie,“ sagde han dæmpet.

Det lod til at gøre hende tilfreds, for hun lukkede Øjnene halvt og lod sin Haand glide fra hans ned paa Lagenet. Daniel satte sig ved Sengen foran det lille Bord, hvor der var

anbragt en Medicinflaske og et Glas, en Buket Violer i Vand og hendes Bibel. Det var en smukt indbundet Bog med Messingbeslag og lukket med et tungt Spænde. Daniel havde givet hende den i deres Ægteskabs første Dage, da hun var ivrig efter at omgive sig med alle ydre Tegn paa Fornemhed. Emily havde fortalt ham, hvordan hun hele Tiden havde villet have Biblen hos sig.

„Som om den Hellige Skrift kunde mane alt det andet bort,“ havde Emily sagt med Ærefrygt i Stemmen.

Synet af den førte hans Tanker tilbage i Tiden. Kun én Gang før havde han siddet saadan hos hende — og i netop dette Værelse. Hun havde været saa stille og bleg dengang, men ung og frisk med en Glæde i sine Øjne, der havde gjort ham glad. Og der havde ligget en lille, lyserød Stump ved hendes Bryst. Den havde pjusket sort, dunet Haar paa Hovedet, huskede han. Og ogsaa i dette Værelse var den død tre Aar efter af Difteritis. Det Værelse havde andre Minder. Det var her, han første Gang opdagede hendes Livs Forbandelse. En Aften laa hun stum paa Sengen. Han havde intetanende bøjet sig over hende og var faret tilbage i en Rædsel af Væmmelse. Uvilkaarlig hævede han Hovedet nu og saå paa hende. Hun stirrede med aabne Øjne mod Loftet. Han syntes at kunne læse i dem Mindet om de Rædsler, hun var gaaet igennem. Han gøs og takkede Gud for, at Barnet var død. Arvegiften maatte have luret i dets Aarer.

For at frigøre sig for de Tanker rejste han sig, pirkede til Ilden, saa den blussede op, og satte sig igen. Saa følte han Samvittighedsnag — han var jo kommet for at tilgive — og strøg hende blidt over Haanden. Et taknemligt Udtryk saås paa hendes Ansigt, og hun lukkede igen Øjnene. Daniel saå lidt mildere paa hende.

Minutterne gik langsomt. Han blev rastløs, ønskede, at

Emily eller Sygeplejersken vilde komme og afløse ham. Et Sygeværrelse, hvor man skal forholde sig absolut stille, er intet godt Opholdssted for en Mand, der lider af nervøjs Oprevetthed. Hans Øjne faldt igen paa Biblen. Han havde ikke i mange Aar set sin Gave. Der var noget vist rørende i hendes Ønske om at have den hos sig.

Han tog den, aabnede Spændet og saå paa Smudstitlen. „Til min kære Hustru“. Han sukkede. Dengang havde han prøvet at indbilde sig, at han elskede hende. Vilde han nogensinde kunne skrive saadan igen? Han rystede paa Hovedet, da den anden Kvindes altid tilstedeværende Ansigt gled mellem ham og Bogen. Han bladede i den. Den aabnede sig af sig selv, hvor der laa et Brev. Konvoluttens Bagside laa opad. Han troede, det var et af hans egne Breve til hende og blev rørt over, at hun gemte det her. Han tog det nysgerrigt, men fo'r sammen i dyb Forbavselse, da han saå Udskriften. Det var Lady Phayres Haandskrift — der stod hans Navn. Det var brudt. Han havde absolut aldrig selv modtaget det Brev. Med vildt bankende Hjerte og rystende Hænder tog han Brevet ud.

„Drag ud til din Sejr, Helt og Folkefører. Og elsker du mig, kom da tilbage efter din Belønning — alt hvad dit Hjerte begærer.
Rhodanthe.“

Et Par Sekunder sad han og stirrede paa Papiret, ude af Stand til at fatte. Saa drønedes Sandheden ned over ham — baade Brevets Betydning, og hvordan det rimeligvis var gaaet tabt. Det svimlede for ham. Hun elskede ham. Den liden-skabelige Klang i Ordene druknede hans Sanser som et mægtigt Jubelkor. Hun elskede ham. Hun vilde blive hans, hvis denne anden Kvinde ikke var. Han rejste sig, vendte Ryggen

til sin Hustru og holdt sig for Panden. Han vilde instinktmæssigt flygte fra hende. Det ulmende Had var brudt ud i bragende Flammer. Han gik et Par Skridt ved Sengens Fodende og standsede saa og saa paa hende. Deres Øjne mødtes. Han saa, at hun havde fulgt hans Bevægelser fra det Sekund, han aabnede Biblen. En Vanvidsbølge drev gennem hans Hjerne, strømmede rød forbi hans Øjne. Hans sidste Rester af Fornuft bød ham flygte fra Stuen, hvis hun skulde leve. Et Udbrud vilde dræbe hende. Men hans forvildede Hjerne læste Ophidselsen og Angsten paa det skarpe, gustne Ansigt som haanlig Triumf. Det fejede hans sidste Smule Selvbeherskelse bort. Han sprang hen til hende, løftede Armene over sit Hoved, knugende Brevet og rystende af Lidenskab viste han sin Sjæls hele Rasen i et dæmpet, hæst Brøl.

Lizzie rejste sig halvt, stirrede et Nu paa ham med en Afgrund af Rædsel i sine Øjne og faldt saa tilbage paa Pudsen — død.

Hvor længe han stod der som forstenet, fik han aldrig at vide. Da han genvandt sin Fornuft, tørrede han de store Sveddraaber af sin Pande, stak Brevet i Lommen og styrtede ud af Stuen.

„Emily!“ raabte han oppe fra Trappeafsatsen, og da hun og Sygeplejersken hastigt kom ud fra Spisestuen, vedblev han: „Kom straks herop — jeg tror, Lizzie er død.“

De fo'r op ad Trappen.

„Gaa ind til hende. Jeg henter Dr. Carson,“ udbrød han og sprang forbi dem.

Han greb en Hat i Forhallen og var i næste Øjeblik udenfor. Dette Paaskud til at komme bort og faa Fred var en Inspiration. Hun var død. Han var fri. Han havde dræbt hende. Han havde dræbt hende for Rhodanthes Skyld. Rhodanthe var hans — han havde købt hende for sin Sjæl. Han

bed sig i Læben for ikke at raabe højt. De faa forbipassende vendte sig efter ham, skræmte af hans vilde Ansigt og rasende Fart.

Roen i Doktorens Venteværelse bragte ham til Besindelse, saa han kunde samle sine Aandsevner. Han var Herre over sig selv, da Lægen viste sig, hurtig og nøgtern. Han forklarede, hvorfor han var kommet. Han havde siddet hos sin Hustru og tilfældig rakt Haanden ud efter hendes Bibel, der laa ved Sengen. Hun var faret op for at hindre ham i det. Anstrengelsen havde dræbt hende. Han havde set Biblen igennem og fundet et Brev til ham, som hun havde gemt af Skinsyge. Forklaringen var ligetil og tilfredsstillende, og dog følte han sig træt til Døden.

„De er oprevet,“ sagde Dr. Carson, der havde kendt ham i mange Aar. „De har kørt for stærkt paa i den sidste Tid. Drik dette her, mens jeg henter min Frakke.“ Han skænkede ham et Glas Whisky. Goddard slog det lige i sig. Det reddede ham fra det truende Sammenbrud og epstrammede hans Nerver.

Han fulgte tavs med Lægen til sit Hjem og ventede i Spisestuen, mens han gik ovenpaa. Da han kom tilbage, maatte Goddard tage sig sammen for at kunne se ham i Øjnene.

„Jeg er bange, Deres Hustru er død,“ sagde Lægen alvorligt.

„Og jeg er indirekte Skyld deri,“ sagde Goddard.

Den anden slog afværgende ud med Haanden. „Lad det ikke gøre Deres Sorg endnu tungere. Det kunde være sket ved ethvert andet tilfældigt Uheld. Og desuden — maa jeg tale aabent til Dem?“

„Ja, helst.“

„Saa kan jeg sige Dem, at det er bedst, som det er gaaet.“

„Vilde hun aldrig være kommet sig?“

„Hendes Helbred var nedbrudt. Efter al Rimelighed vilde

hun have begyndt igen. Hun og De er blevet sparede for et Par Aar i sikker Ulykke."

"Saa har jeg, set fra et filosofisk Synspunkt, gjort en god Handling?" sagde Goddard med en grim Latter.

"Ja, hvis De vil udtrykke det paa den Maade," svarede Lægen noget stift.

"Hør nu, Carson," udbrød Goddard ophidset. „Jeg kan ikke paastaa overfor Dem, at jeg er bedrøvet over, at hun er borte. De maa ikke vente af mig, at jeg skal hykle."

"Jeg venter mig kun den Sorg at maatte tage Dem under Behandling om kort Tid," sagde den anden.

"Saa lad mig da tale rent ud til Dem én Gang for alle — som Læge: Jeg maa tale med en eller anden. De sidste Par Uger har jeg lidt Helvedes Kvaler. Jeg hadede hende. Jeg ønskede, hun vilde dø. Jeg kunde vaagne om Natten, vaad af Sved, saa rædselsfuldt var det. Jeg har baaret Skylden lige fra den første, forbandede Dag, da jeg giftede mig med hende. Jeg elskede hende ikke; hun brød sig ikke synderlig om mig. Jeg maatte gaa mine egne Veje; hun kunde ikke følge mig. Hvordan skulde hun kunne det? Hun blev ladt alene her, ganske alene her — ingen Venner, intet at bestille — intet. De kender hendes Historie — hendes Faders. Drikkesygen laa hende i Blodet. Jeg prøvede paa at frelse hende — paa min Vis. Det kan De bevidne, der har været hendes Læge i otte Aar. Men vi var fremmede — ikke en Følelse havde vi fælles. Og senere — hør: jeg maa fortælle det til en eller anden, ellers bliver jeg gal. Jeg vidste, hvad en Kvinde kan være — hvad det vil sige at begære en Kvinde af sin hele Sjæl, afsindigt. Hun kom her en Aften, opdagede, at jeg var gift — saa min Kone drukken i dette Værelse. Siden da har hun været som en Dødvægt, der kvalte mig, slæbte mig ned i Fordærvelsen. Og jeg ønskede, at hun vilde dø. Da jeg for en

Time siden kyssede hende og tilgav hende i det Værelse deroppe, ønskede jeg, at hun vilde dø. Da Øjeblikket kom, var det, som om jeg havde myrdet hende. Sig mig, hvad skal jeg tro? Hvad skal jeg gøre?”

Hans Træk bevægede sig underligt, hans Pande var fugtig under det sorte, tjavsede Haar. Han så ransagende, bedende paa Carson, der tog hans Haand og følte Pulsen.

„Det, De skal gøre,” sagde han, „er at gaa i Seng med det samme. Jeg skal sende et Par Pulvere herhen. Og det, De skal tro, naar De vaagner, det er, at De ikke er ansvarlig for hendes Død — at hun kunde være død naar som helst, at det er bedre at dø end at leve et elendigt Liv, at De er en fri Mand, ung og med alt det, der gør Livet værd at leve, foran Dem. Og endelig, hvis De vil, at jeg har glemt alt, hvad De har fortalt mig. Gaa nu i Seng og bliv der.”

„Umuligt,” udbrød Goddard. „Valget.”

„Gid Fanden havde Valget!” sagde Lægen.

„Jeg maa tilbage dertil i Dag.”

„Og —?”

„Det skal jeg ordne,” svarede Goddard med en Gysen. „I Dag er det Tirsdag. Det bliver paa Fredag. Valghandlingen begynder senest Torsdag Morgen. Saa maa jeg være der. Mand dog!” udbrød han med en underlig Skælven i Stemmen. „Tror De, jeg kan blive i dette Hus! Det vilde gøre mig gal. At sidde her og intet bestille — intet — kun tænke. Jeg maa tilbage. Det vil beskæftige mine Tanker. Der er to Kvinder i dette Hus — den døde, der er levende, og den levende, der er død — har været død for mig. Hvis Handling og Stimulans nogensinde har været nødvendig for mig, saa er det nu. Jeg maa gøre det, Menneske, jeg maa gøre det.”

Han begyndte rastløst at vandre frem og tilbage i Stuen, nu og da vædede han Læberne med Tungen og fo'r sig med

Haanden gennem Haaret. Dr. Carson ræsonnerede med ham. Han var en ung Mand og følte sig afmægtig overfor Goddards stærkere Karakter. Man kan ikke ved rent faglige Fordele faa en Mand til at følge sine Forskrifter. Goddard affærdigede overlegent alle hans Argumenter. Til Slut stod han stille som slaaet af en pludselig Inspiration.

„Jeg skal sige Dem noget, Carson, jeg lover Dem at tage til Sydfrankrig, saa snart Begravelsen er forbi, og ikke gøre et Slag Arbejde i en Maaned.“

„Det er det eneste fornuftige, De har sagt i Dag,“ svarede den anden mere tilfreds. „De maa hellere lade mig kigge paa Dem, inden De tager af Sted.“

De skiltes. Goddard vaklede tungt op til sit eget Værelse, smed sig paa Sengen og laa dør med Hænderne presede mod sit brændende Hoved.

Og Emily sad hos den døde og græd; hun var den eneste Sjæl i den vide Verden, der brød sig om det stakkels Vrag, der var død, for Sophie, Søsteren, havde aldrig haft et godt Ord at sige om Lizzie. Hun alene kendte og ynkede denne stakkels haabløse Tilværelses elendige Tragedie.

XIII.

Enden paa det hele.

Paris-Lyon Ekspressen jog gennem Mørket. Det var bitterlig koldt. De to andre Passagerer i Kupeen sov kuldegysende under deres Plaider. Men Goddard var vaagen, lysvaagen, skønt han intet anede om Verden omkring sig.

Han levede i en af disse sjældne Epoker i Tilværelsen, hvor Manden føler sig som sin Skæbnes Herre. Lige siden Dover Klinten svandt af Syne og med dem det sidste, nagende Indtryk af den Grav, han nys havde staaet ved, havde en Følelse af Uovervindelighed holdt ham oppe. Intet af det, han brændende havde ønsket sig af Livet, havde det nægtet ham. Han havde blot at ville en Ting, og det var sket. Han havde erobret sin Position, Skridt for Skridt, uden et eneste Nederlag — sit Ry som Folkefører, sin ansvarsfulde Part i Fremskridtsligaen, sin Plads i London Amtsraad, sit Navn som socialøkonomisk Skribent, sin Magt i Ecclesby og nu sit Mandat i Parlamentet. Han var blevet valgt paa en mægtig Majoritet. Sejren berusede ham — Sejren og den jublende Følelse af at være fri. I sin højtspændte Stemning saå han sig hævet over Menneskers moralske Vedtægter. Hustruens Død var for ham et Led i hans Sejrsskæbne. Han havde daarlig nok noget Ansvar. Den blinde Skæbne havde hjulpet ham som altid før.

Og nu var han undervejs mod den mest straalende Sejr af dem alle. Hvert Øjeblik bragte ham nærmere. I Morgen skulde han se Lady Phayre. Hans Arme vilde være om hende.

Hun vilde overgive sig til ham. Det ny Liv skulde begynde — stort og hædefuldt og vidunderligt. Stod hun ved hans Side, var intet umuligt. Den hele Verden skulde velsigne hans Navn. Han vilde skabe Historien. Han vilde for Eftertiden staa som den store Demagog.

Hun vilde lægge sine hvide Arme om hans Hals, og hendes Læber vilde presses mod hans. Ved den Tanke glødede Lidenskaben i hver Fiber i hans Legeme.

Han tvivlede intet Øjeblik om, at han vilde vinde hende. Hun elskede ham. Dette Brev, som han havde læst de tusinde Gange, var et overvældende Bevis. Hendes hastige Flugt fra London viste ogsaa, hvor alvorligt et Slag den Opdagelse havde beredt hende. Han fremtryllede Scener og Hændelser i deres svundne Samkvem, der engang var ladet uænsede, men nu blev vidunderligt lette at forstaa i Lyset af hans nye Viden. Intet kunde staa ham i Vejen nu. Han kom til hende, ikke som den slagne, ydmygede Mand han var, sidste Gang han tyede til hende, men stolt i sit Navn og sit Ry og Løftet om stor Magt i Landet.

Han havde ikke skrevet til hende. Hans Fantasi var alt for anspændt af Drømmen om pludselig at staa for hende med sin Frihed og sin lidenskabelige Bøn. De svundne Par Dages Lys og Ophidselse havde vakt det dramatiske Element hos ham — det dramatiske Instinkt, enhver stor Taler og Folkefører besidder.

„*Lyons, dix minutes d'arrêt!*“

Goddard forlod Kupeen for at strække Benene. Den store Banegaard laa mægtig og skummel i den mørke Januar-Morgen. Hammerslagene paa Hjulene gav aandeagtigt Ekko i Stilheden. Kun et Par indhyllede Skikkelser havde trodset Kulden og trampede i Perronen eller hastede ind i den svagt oplyste Restaurant for at faa Morgenkaffe. Intet er dejligere

end en blid Foraarsmorgen, men Kl. 5 midt om Vinteren kræver det en Kraftanstrengelse at forlade den lune Kupé. For Goddard gik Rejsen halvt i Drøm, halvt i Lykke. Det store Tog var for ham en sælsom Maskine, der af Skæbnen var stillet til hans Disposition. Den var som Symbolet paa den uimodstaaelige Styrke, han raadede over.

Da Toget igen kørte, prøvede han paa at sove, men hans Hjerne var for vaagen. Han havde ikke sovet i tre Nætter. Men dog var Udmattelsen, der lige før Lizzies Død havde grebet ham, nu veget for en Følelse af ukuelig Livskraft. Han levede med hver Nerve. Han trængte neppe til Søvn. Kun en jagende Smerte i Hovedet fik ham nu og da til at fare sammen og utaalmodigt stryge sig over Panden. Toget tordnede gennem Mørket, og Goddard vaagede med sin Lidenskab. Han så Dagen gry frem, klar og straalende. I Avignon laa Verden badet i Sol. Det var et lykkeligt Varsel. I Marseille var det hedt. Hele Turen langs denne skønne Kyst brændte Hjertet i Goddard. Det dybblaa Hav, Blomsterne, Lyset, Sydens Livsglæde fyldte hans Sanser med Undren over denne nye Verden. Hans tavse Medpassagerer stod af i Toulon, og tre sortsmudsede Gascognere tog deres Pladser og snakkede med klingende, dybe Stemmer og mange Haandbevægelser, indtil de naaede Carnoules, deres Bestemmelsessted. Goddard savnede deres hjertelige Latterudbrud, da de var borte.

Dagen skred frem. Cannes Kl. 4. Om faa Øjeblikke vilde han være i Nizza. Han tog endnu engang Brevet frem og så længe, længe paa de faa Ord. „Alt hvad dit Hjerte begærer — Rhodanthe.“ Han så ud over det dybblaa Vand under den violblaa Himmel. Rhodanthe! Navnet klang i sælsom Harmoni med denne exotiske Skønhed. Inden Aftenen var forbi, vilde han kalde hende ved det Navn. Da var hun hans. Sammen skulde de erobre Verden.

Han traadte ud paa Perronen i Nizza som en Konge, der tager et nyt Rige i Besiddelse. Han saå sig omkring, som ventede han, at Lady Phayre var der for at tage imod ham, og smilede saa ad sig selv. Drageren bragte hans Bagage til Hôtel Terminus, der var det nærmeste. Han brændte i Feber efter at komme ud for at opsøge hende uden at miste et Sekund. I Løbet af et Kvarter var han præsentabel og gik ud i Avenue de la Gare. Under andre Forhold vilde det have moret ham at vandre ned ad den skønne Boulevard med de pragtfulde Butiker og Kafeer og muntert malede Kiosker, men nu var hans Livs største Time kommet, og den brede Gade laa taaget som i en Drøm for hans Øjne. Han præjede en Droske, gav Kusken Adressen „Hôtel des Anglais“ og sad ret op hele Vejen, syg af Utaalmodighed. Han havde ikke Øjne for Havet, da de nu kom ud paa Promenade des Anglais, men stirrede mod den lange Række af paladslignende Hoteller, som kunde han se, hvilket af dem der var Lady Phayres. Drosken holdt ved en offentlig Park. Goddard saå op. Dør var Hôtel des Anglais. Han kastede et Pengestykke til Droskekusken og gik ud.

Den livréklædte Portier nærmede sig høfligt spørgende.

„Jeg ønsker at tale med Lady Phayre,“ sagde Goddard.

„Jeg er bange, Lady Phayre er rejst bort nu i Morges,“ svarede Manden.

„Rejst bort?“ spurgte Goddard og saå tomt paa ham.

„Hvorhen?“

„Ah, det véd jeg ikke,“ sagde Portieren.

Og saa tilføjede han med sin Stands velvillige Smil:

„Herren har maaske ikke hørt, at der ikke mere gives nogen Lady Phayre.“

„Hvad?“ udbrød Goddard. „Hvad mener De?“

„Kun at Madame blev gift i Morges. Det var med en Monsieur Gleam. Jeg tror, han er Medlem af Parlamentet. Han har boet paa Hotellet.“

Goddard stirrede paa ham med et uhyggeligt Ansigt. Han gjorde langsomt omkring og gik ned ad Hotellets Stentrappe. Han vaklede et Par Skridt. Saa blev Havet og Træerne og de store, hvide Paladser til en susende Rundkreds og forsvandt i Nattens Mørke. Noget i hans Hjerne syntes at springe, og han faldt om som en død Klump paa Fortovet.

I Uger laa han syg. Da han kom sig, ønskede han, han var død. Fortvivlelsen tog Magten fra ham. Hans Forbrydelse forfulgte ham vaagen og i Søvn. I sin legemlige Kraftsløshed syntes han at høre den Djævel, der havde fristet ham, le spottende. Og med Samvittighedskvalerne blandede sig paa sær Vis en afmægtig Rasen over Skæbnens Kynisme. Han var led ved alle Tings Haabløshed. Han gøs i Rædsel ved Tanken om de Prøvelser, der ventede ham. Der var Øjeblikke, hvor Døden fristende vinkede ad ham.

Men Mænd af Goddards Støbning overlever deres Lykkes Skibbrud. De lever videre og vandrer omkring i Arbejdets Verden, ihærdigt, stædigt, blindt lydende det Kampinstinkt, de bærer i sig. Sjælens store Tragedier kulminerer ikke i Døden, men i knugende Aar, hvor Livet er en Byrde, og Begæret dør. Og saadan endte Daniel Goddards Tragedie. Han lever endnu. Hans Navn har Klang i hvert Hjem. Han er Fremtidens Mand, ikke for en Partiklike, for en Nation. I det næste liberale Ministerium bliver han Kabinetsminister. Han er misundt, ombejlet. Hans Drengaaars vildeste Haab nærmer sig deres sikre Opfyldelse. Men han har for evigt tabt Sejrsglæden, Lykkens Kilder er for stedse udtørrede af hans Livs ene, knusende Nederlag.

Han staar paa den bedste Fod med Aloysius Gleam og deltager i hans Frues Middagsselskaber. Dem imellem er der kun én Gang blevet hentydet til Fortiden og det tavst. Det var den

første Gang, han blev alene med hende, en Aften efter Midt-dagen, da Gleam blev kaldt ud. Deres Øjne mødtes et forvirrende Sekund. Saa tog Goddard det kendte Brev frem af sin Tegnebog, holdt det et Par Sekunder, saa hun kunde se det, og kastede det paa Ilden. Hun saá det blusse op og nikkede et Par Gange samtykkende. Og da hun sad i en bekvem Stol og var fortryllende klædt og meget lettet til Mode, tillod hun sig at faa Taarer i Øjnene. Men ingen af dem talte, før Gleam vendte tilbage med en aandrig Bemærkning paa Læberne. Han kastede sig i en Stol.

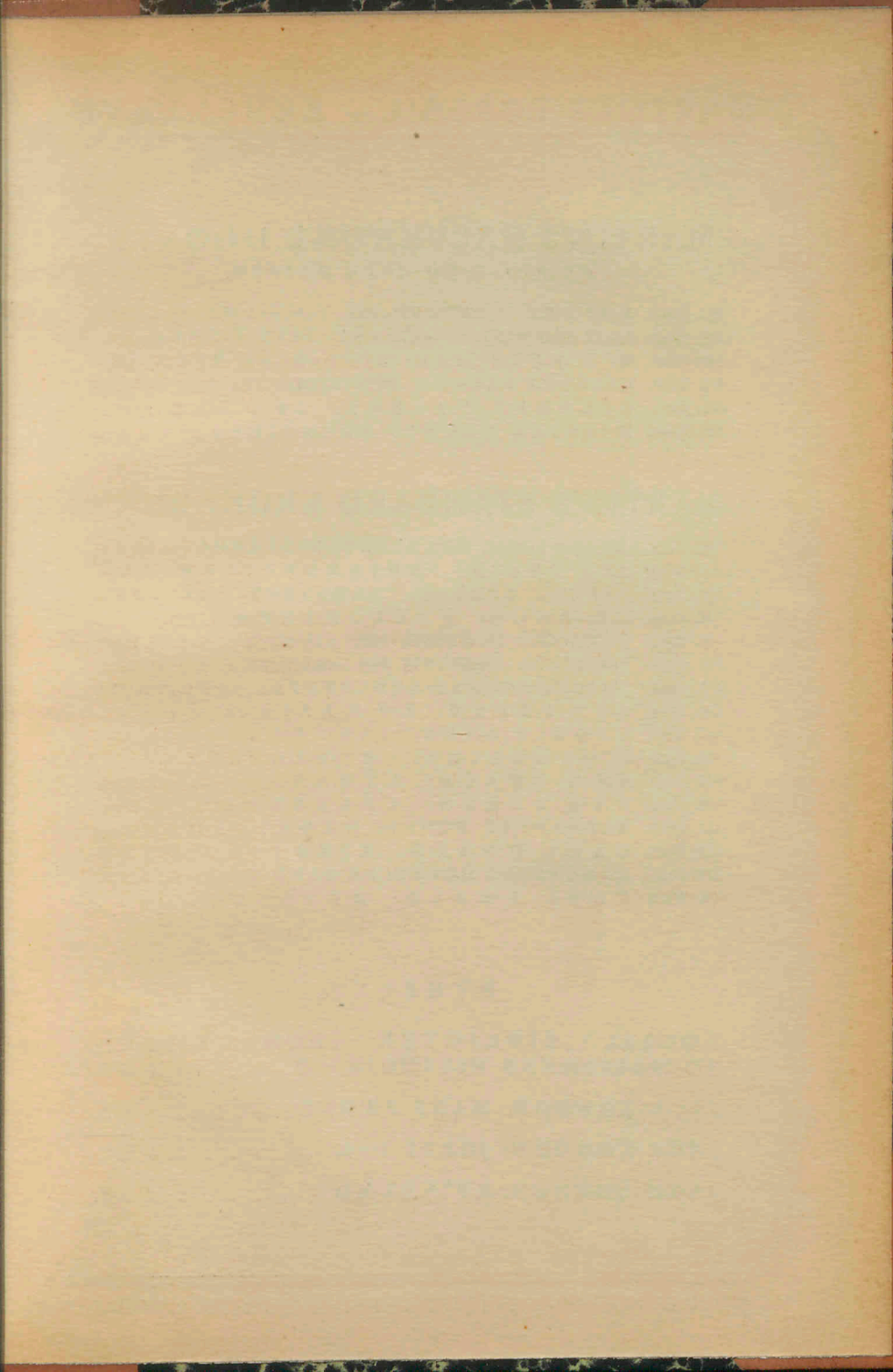
„En gammel Tjenestepige har lige været her for at tilbagelevere en Sovereign, hun engang stjal. Den tyngede hendes Samvittighed. Jeg spurgte hende om en vis Diamant-naal. Hun saá forpint ud og flygtede omgaaende. Ja, alt er dog komisk i denne den mest komiske af alle tænkelige Verdener.“

Rhodanthe brast i sin sølvklingre Latter. Goddard istemte den barsk og saá paa hende. Af Begær efter hende havde han begaaet et Mord. Han lo og spøgede med hendes Mand og med hende. Gleam havde Ret. Det var den mest komiske af alle Verdener.

Saa vendte hans Tanker tilbage til det grufulde Øjeblik i hans Liv, og hans Hjerte blev tungt, og hans Læber bevægede sig lydløst.

„Gud, tilgiv mig!“

MARTIN'S HALVKRONE UDGAVE

ET NYT BIND HVER MAANED

117. Bind. MARY ROBERTS RINEHART: FRK. TISH PAA EVENTYR. Uds.
118. Bind. MARY ROBERTS RINEHART: FRK. TISH FILMER. Uds.
119. Bind. H. S. MERRIMAN: SYDLANDSK BLOD. Uds.
120. Bind. GILBERT PARKER: EVENTYREREN FRA NORDLANDET
121. Bind. GILBERT PARKER: TRE BUD : : :
122. Bind. WILLIAM LOCKE: FREMTIDENS MAND

MARTIN'S STANDARD KRONEBIND

78. Bind. WILLIAM LOCKE: DEN ELSKELIGELANDSTRYGER
86. Bind. REX BEACH: INDIANERPIGEN. 2. Opl.
87. Bind. JOSEPH CONRAD: ALMAYERS DAARSKAB
96. Bind. LE SAGE: HALTEFANDEN : : : :
99. Bind. BOCCACCIO SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : I. Bind.
100. Bind. BOCCACCIO SMUKKESTE FORTÆLLINGER : : : II. Bind.
105. Bind. JOSEPH CONRAD: NEGEREN PAA „NARCISSUS“
106. Bind. REX BEACH: LA MAFIA : : : : :
108. Bind. LEONID ANDRÉJEV: RØVEREN : : :
110. Bind. H. DE BALZAG: CHOUANERNE : : : :
111. Bind. REX BEACH: LYKKELAND. I. Bind.
112. Bind. REX BEACH: LYKKELAND. II. Bind.
113. Bind. ALEXANDRE DUMAS: KAMELIADAMEN
114. Bind. CARL EWALD: KIRSTINE MUNK
115. Bind. BARONESSE ORCZY: ENSAND KVINDE. 2. Opl.
116. Bind. CARL EWALD: DYVEKE : : : : :

NYHEDER:

- SOCIALT BIBLIOTEK: THOMAS KIRKUP,
SOCIALISMENS HISTORIE I—II. . . . . à 1 KR.
JACK LONDON: HANS FÆDRES GUD. . 1 KR.
JACK LONDON: JERRY I—II . . . . . à 1 KR.
JACK LONDON: KVINDEMOD . . . . . 1 KR.

